8
3 d
48

VIII. H.
11

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
10 G
38

XIII. F. 10

8 — 3 — d — 48

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Ex Libris Congis Missionis Domus Romanae Montis Citatorij

PRODROMI
AD
REFVTATIONEM
ALCORANI.
PARS SECVNDA.

In qua, nullis vnquam veris miraculis Mahumetum, aut Mahumetanos, Sectam ſuam confirmaſſe; quemadmodum Chriſtus, & Chriſtiani Religionem ſuam confirmauere, probatur.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ROMÆ, Typis Sac. Cong. de Prop. Fide
M. DC. XCI.

Superiorum Permiſſu.

CONGR. MISSIONIS MON. CIT.

INDEX
CAPITVM.

BIBLIOTECA NAZ. VITT. EM. ROMA

PRoœmium. pagina. 1.
Cap. I. Vtrùm ad certum veræ Religionis argumentum miracula neceſſariò requirantur: & quid propriè ſit miraculum in ſenſu à nobis requiſito. p. 3.
Cap. II. De miraculis, quæ Chriſtus Dominus effecit in Euangelica lege publicanda, ſuaque religione inſtituenda, & de illis quæ ei à Mahumetanis tribuuntur. p. 19.
Cap. III. Vtrùm Mahumetus aliquod miraculum ad Sectam ſuam comprobandam effecerit. pag. 32.
Cap. IV. Diſcutiuntur Mahume-

 ti mi-

ti miracula ex Alcorano à Moſlemis producta: ubi agitur de ſciſſione Lunæ. p. 74.
Cap. V. Miracula Mahumeti ex Alcorano, quæ ſpectant ad prophetiam. p. 132.
Cap. VI. Miracula, quæ à Moſlemis extra Alcoranum per traditionem accepta, tribuuntur Mahumeto. p. 184.
Cap. VII. Miracula Mahumeti extra Alcoranum, ad prophetiam ſpectantia. p. 295.
Cap. VIII. Argumenta Mahumetanorum pro aſſerendis miraculis Prophetæ ſui. 324.
Cap. IX. Reſpondetur ad argumenta miraculorum, & ad ea, quæ Moſlemi afferunt pro illis Mahumeto aſſerendis. p. 344.
Cap. X. Confirmatur aliquot exemplis Ethnicorum aſſertum noſtrum de falſitate miraculorum Mahumeti. p. 412.
Cap.

Cap. XI. De miraculo Alcorani : cuius vanitas apertè demonſtratur. p. 443.

Cap. XII. *Vtrùm poſt iam fundatam* Religionem *, miracula ad eam conſeruandam requirantur: vbi agitur de miraculis, quæ fieri dicuntur à Deruiſijs, ſeu Sanctonibus Mahumetanorum. p.* 478

Digitized by Google

Digitized by Google

PROOEMIVM.

VIdimus iam, nullum in Sacris veteris, nouiq; Teſtamenti Scripturis Mahumetanicam Sectam fundamentum habere; quãuis Mahumetus in Alcorano tam frequenter earumdem authoritatem pro ſe iactet: & quidquid in illo docet, Prophetarum, & Apoſtolorum ſcitis, & oraculis conforme prorſus eſſe, ſimplicioribus, & ignaris perſuadere conetur. Teſtimonia etiam illa, quæ Moſlemi Doctores ex alijs libris nobis ignotis, vel ex rancida maiorum traditione, ad *Prophetæ* ſuo fidem, authoritatemque conciliandam congerunt; vana, ficta, & nul-

ed by Google

nullius momenti eſſe manifeſtè demonſtrauimus.

Sequitur nunc, vt alterum Moſlemiticæ ſuperſtitionis fundamentum, quod in miraculorum authoritate conſtituunt, tamquam nullius ſubſiſtentiæ, & mendacijs, ac fabulis, non veris miraculis ſubſtructum, conuellamus, penituſque amoliamur; id quod in ſecundo hoc Tractatu, Deo fauente, fæliciter, vt ſpero, faciemus.

†

Vtrùm

Vtrùm ad certum veræ Religionis argumentum miracula neceſſariò requirantur : & quid propriè ſit miraculum in ſenſu à nobis requiſito.

Caput Primum.

NVlli dubitare fas eſt, quin potuerit Deus Optimus Maximus, abſque vllo miraculorum adminiculo, legem ſuam hominibus euulgare, veramque Religionem inter eos inſtituere, inſtitutamque conſeruare. Poterat quippe eam vim, quam

ad perſuadendum habent miracula, internorum afflatuum efficacia ſupplere, ac luce adeo clara intellectum illuſtrare, vt nullo modo poſſet de ijs, quæ ſibi credenda, vel facienda proponerentur, dubitare. Nihilominus magis hominum vtilitati congruum, ſupremæque prouidentiæ ſuæ conueniens eſſe iudicauit, ſi vnà cum probabilitate eorum, quæ proponebat, miraculorum etiam argumenta coniungeret, vt humanas mentes ad fidem verbis ſuis adhibendam, & ſecurè ijs, quæ præcepiſſet obtemperandum, efficacius attraheret. Hinc factum eſt, vt tam legem Moſaicam, quam Euangelicam plura miracula præuenerint, & ſubſecuta fuerint, quamdiù leges ipſæ perſeuerarent, perſeueratura. Id Mahumetus ipſe in Alcorano ſæpiſſime prędicat, & Mahumetani vltrò confitentur. Quamobrem ſummæ omnino temeritatis, atque impietatis cenſuram merentur illi, qui miraculorum notam, ac proprium veluti ſignum, & characterem à vera Religione auferre moliuntur,

ſuper-

ſuperuacanea hæc , vel etiam falſa & ficta eſſe affirmantes : cum ex Sacris Scripturis, atque ex ipſa experientia oppoſitum omninò teneatur.

Mahumetani hac in re multis ex noſtris Nouatoribus ſapientiores, ac magis pij, in teſtimonium veræ Religionis hæc miracula exigi ingenuè fatentur. Celeberrimus inter eos Doctor ابن سينا *Ebno-Sina*, quem nos Auicennam vulgò appellamus, in 42. Metaphyſicæ, ſeu Theologiæ ſuæ effato, agens de Propheta illo, qui diuinas leges mortalibus ſit promulgaturus, hæc habet : وافضل هؤلآء

هو المستعد لمرتبة النبوة وهو الذى فى قوات

النفسانية خصايص ثلث ذكرناها ويسمع كلام الله

تعالى ويرى ملايكته وقد تحوّلت على صورة يراها

وقد بيّنا كيفية هذا و بيّنا ان الذى يوحى اليه تشبح له

الملايكة و يحدث فى سمعه صوت يسمعه يكون من قبل

الله تعالى والملايكة فيسمع من غير ان يكون ذلك
كلامًا من الناس و الحيوان الارضى وهذا هو الموحى اليه
... فواجب اذن ان يوجد نبىّ وواجب ان يكـون
انسانًا وواجب ان يكون له خصوصيـة ليسـت
لساير الناس حتى يستشعر الناس فيه امرًا لا يوجد
لهم فيتميّز به عنهم فتكون له المعجزات التى اخبرنا
بها : فهذا الانسان اذا وُجد يجب ان يسنّ للنـاس
فى امورهم سننًا باذن الله تعالى وامره ووحيه وانزالـه
الروح المقدس عليه و يكون الاصل الاول فيما سنّه
تعريفهم اياهم ان لـهم صانعًا واحـــدًا .

Excellentiſſimus verò horum (hominum) *eſt ille, qui præparatus eſt ad gradum prophetiæ : & hic eſt qui in virtutibus animæ habet tres peculiaritates, quas commemorauimus : & audit ſermonem Dei Altiſſimi : & videt Angelos eius mutatos in formam viſibilẽ. Iam verò declarauimus quomodo hoc fiat :*

fiat: & oſtendimus illum, cui fit Diuina reuelatio, audire cantus Angelorum voce ſenſibili proueniente à Deo, & Angelis: & audire hanc vocem, licet non ſit ſermo hominis, aut animalis terreſtris. Et hic eſt ille, cui fit Diuina reuelatio. Et paulò poſt. *Neceſſe eſt igitur, vt ſit aliquis Propheta, & ſit homo, & habeat ſpeciales prærogatiuas, quas cæteri homines non habeant: itaut agnoſcant homines, eſſe in eo id quod in ipſis non reperitur, & per hoc diſtinguatur ab eis; & ſint illi miracula, quæ recenſuimus. Hic igitur homo, cum repertus fuerit, æquum erit, vt tradat hominibus leges circa res eorum, per voluntatem, & imperium, & reuelationem Dei, & per deſcenſum Spiritus Sancti ſuper eum ab eodem Deo. Et erit prima radix in ijs, quæ ſtatuet, vt faciat eos agnoſcere, ipſos habere vnum Creatorem.* Hactenus Ebno-Sina, cui conſonat alius Doctor nomine احمد ابن ادريس *Ahmed filius Edris*, dum ita ſcribit contra Iudæos.

ونقول لليهود حقيقة المعجزات لا تختلف وهذا وجد في

حق محمد بن عبد الله كما وجد في حق موسى وان كانت المعجزات لا تفيد النبوة يلزمهم ان لا يعتقدوا نبوة موسى ع م . فان افادت يلزمهم اعتقاد نبوة محمد . وانما قلنا انه جاء بالمعجزة لانه جاء بالقران في زمان الفصحاء و البلغاء وسأل من جميعهم ان ياتوا بمثله فاعجزهم . *Dicimus autem Iudæis : Veritas miraculorum non habet differentiam : & hæc reperta eſt tam in Mahumeto filio Abdallah, quam in Moyſe. Quòd ſi miracula non iuuant ad probandam prophetiam* (ideſt veritatem Religionis, quæ à Propheta affertur) *compelluntur Iudæi non confiteri prophetiam Moyſi, cui ſit pax. Si autem iuuant : coguntur confiteri prophetiam Mahumeti. Dicimus enim illum feciſſe miraculum, cum attulit Alcoranum tempore virorum eloquentiſſimorum, & facundiſſimorum. Et cum requiſiſſet ab illis omnibus, vt aliquid ſimile conſcriberent, non potuerunt.*

Faten-

Fatentur itaque Sapientes Moſlemi, ad conciliandam nouæ Religioni fidem, exigi miracula, & hæc à Deo fieri vel per ſe immediatè, vel per Prophetam, quem mittit ad eam Religionem fundandam, ad hoc, vt homines credant, illamque ſequantur. Dictat enim illis ratio, lumenque naturæ, quemadmodum non admittitur Legatus, vel Miniſter Regis, niſi oſtendat literas Regias, ex quibus conſtet omnibus, ipſum à Principe ſuo miſſum fuiſſe: ita ad hoc vt Prophetæ alicui, qui ſe à Deo miſſum fuiſſe teſtetur, credi poſſit; exigendam eſſe ab eo, tamquam teſtimoniales literas, oſtenſionem miraculorum, quæ nullus, niſi Deus, vel per virtutem Dei, facere poſſit. Quamobrem Chriſtus Dominus Ioan. cap. 5. vt Iudæos ad ſibi credendum compelleret, dixit: *Opera, quæ dedit mihi Pater, vt perficiam ea: ipſa opera, quæ ego facio, teſtimonium perhibent de me, quia Pater miſit me.* Et cap. 10. *Loquor vobis, & non creditis: opera, quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc teſtimonium*

perhi-

perhibent de me. Et paulo poſt: *Si non facio opera Patris mei, nolite credere mihi: Si autem facio, & ſi mihi non vultis credere, operibus credite, vt cognoſcatis, & credatis, quia Pater in me eſt, & ego in Patre*. Hæc autem opera erant miracula, quæ faciebat. Et Marci cap. 16. oſtendit manifeſtè, miracula ad nouam Religionem fundandam, atque hominibus perſuadendam requiri; verbis illis: *Signa autem eos, qui crediderint, hæc ſequentur: In nomine meo Dæmonia eijcient: linguis loquentur nouis: ſerpentes tollent, &c.* Sed ſuperuacaneum eſt, rem tam per ſe manifeſtam pluribus teſtimonijs probare, præſertim Mahumetanis, qui de ea minimè dubitant: ac propterea perſuadere nobis conantur, Prophetam ſuum Mahumetum plurima, & maxima miracula in teſtimonium veritatis Religionis illius, quam prædicabat, patraſſe. Quod vtrùm verum ſit, non multò poſt videbimus. Sed prius neceſſe eſt, vt quidnam miraculum ſit ſedulò diſcutiamus.

Miraculum igitur ex D. Thoma 1. p.

q. 105.

q. 105. art. 6. 7. videtur poſſe definiri: *Quidquid ſit extra ordinem conſuetum cauſarum ſecundarum nobis notarum*. Miraculum verò ita generatim definitum, in tres præcipuè ſpecies diuidi poteſt. Aliud enim eſt naturale, quia non excedit vires naturæ, licet eueniat per cauſas nobis ignotas. Aliud ſupernaturale; quod naturam omnem tam humanam, quam Angelicam excedit, & non niſi Deum habere poteſt authorem. Aliud denique partim naturale, partim ſupernaturale: quatenus licet viribus naturæ humanæ, vel Angelicæ fieri poſſit quoad ſubſtantiam; quoad modum tamen, virtute tantumodo diuina fieri poteſt. Ad primam ſpeciem pertinent quæcumque extra communem ordinem naturaliter eueniunt; cuiuſmodi ſunt, ſaxis, vel ſanguine pluere; plures ſoles in Cælo apparere; hominem bicipitem, vel cum capite ferino naſci, & alia huiuſmodi, quæ monſtra potius, quam miracula dici poſſunt. Ad ſecundam autem ſpeciem ſpectant, mortuos ſuſcitare, cæcos illumina-

minare, aliquid nouum creare, & alia ſimilia, quæ conſtat à Deo tantumodo, vel per virtutem eius effiici poſſe. Tertiæ ſpeciei ſunt, febres, alioſque morbos inſtantaneè, vel breuiſſimo tempore curare: efficere, vt ſubitò pecuniæ, vel cibi alicui appareant; vel vt fons repentè ſcateat, vel vnum corpus in aliud ſubitò conuertatur, & alia huius generis. Hæc ſcilicet tam Deum, quam Dæmonem, vel etiam hominem habere poſſunt authorem, cum hoc tamen diſcrimine, quòd quando fiunt ope diuina; verum ac realem ſortiuntur effectum: nec quoad modum, vllam habent virtutem, aut vim cauſæ naturalis; & àd finem tantummodo honeſtum, vtilem, aut neceſſarium diriguntur. Cum verò mali Dæmonis opera efficiuntur: vel ſunt tantũmodo phantaſtica, & apparentia; neque vllum habent verum, ac realem effectum: vel fiunt per media merè naturalia, applicando nimirum actiua paſſiuis, vel transferendo inuiſibiliter aliquid de loco ad locum: vel alienas ſpe-

cies ingerendo, itaut appareat alicui mortuus, qui verè eſt viuus: vel aſinus qui eſt homo: vel ampliſſimum palatium, quod eſt vile tugurium, aut nemus. Hæc verò ſemper ad finem prauum diriguntur, quem etiam plerumque ſortiuntur. Talia erant illa, quæ olim per inanium deorum ſimulacra Dæmones oſtentabant: à varijs morbis, ſeu ab aliquibus infortunijs homines liberando: beneficia quædam petentibus præſtando, & alia huiuſmodi efficiendo, quæ ſpiritualis ſaltem naturæ non ſuperant facultatem. Hac ratione Pharaonis Magi virgas in colubros, aquas in ſanguinem, puluerem in ranas conuertebant, vel certè conuertere videbantur. Idem de diuinationibus, ac præſagijs rerum futurarum, vel occultarum, vel abſentium ſentiendum eſt. Hæc enim vel caſu; vel per ſolas coniecturas; vel per ſcientiam ex malis Genijs acceptam fieri cenſendum eſt. Huius etiam generis ea ſunt, quæ Chriſtus Dominus Matthæi cap. 24. à falſis Prophetis, Chriſtiſque

men-

mendacibus oſtentanda eſſe prædixit illis verbis: *Surgent enim pſeudochriſti, & pſeudoprophetæ, & dabunt ſigna magna, & prodigia*. Et quæ S. Paulus præmonet, ab Antichriſto patranda eſſe, dum ſcribit in Epiſtola 2. ad Theſſal. cap. 2. *Cuius eſt aduentus ſecundum operationem Satanæ in omni virtute, & ſignis, & prodigijs mendacibus*. Et quæ S. Ioannes Apocal. cap. 13. teſtatur ſe vidiſſe fieri à duabus illis beſtijs, quæ eumdem Antichriſtum, & ſeductorem aliquem alium inſignem illius ſocium prænotabant: de quarum prima hæc habet: *Et dedit illi Draco* (nempe Diabolus) *virtutem ſuam, & poteſtatem magnam: & vidi vnum de capitibus ſuis quaſi occiſum in mortem: & plaga mortis eius curata eſt: & admirata eſt vniuerſa terra poſt beſtiam*. De ſecunda verò ait: *Et poteſtatem prioris beſtiæ omnem faciebat; & fecit ſigna magna, vt etiam ignem faceret de Cælo deſcendere in terram in conſpectu hominum. Et ſeduxit habitatores in terra propter ſigna, quæ data ſunt illi facere*. Et paulò poſt: *Et datum eſt illi,*

vt

vt daret ſpiritum imagini beſtiæ, & vt loquatur imago beſtiæ. Neque verò mirum videri debet, ſi illud ipſum, quod diuina virtute factum, miraculum verum cenſendum eſt: ſi Dæmonis opera fiat, licet eiuſdem ſit realitatis, miraculum verum dici non poſſit. Dæmon ſiquidem in operando, naturales ſibi vires non excedit, quamuis hæ humanis ſint longè ſuperiores; neque agere poteſt, niſi per media naturalia. Deus verò hæc eadem, atque alia maiora, vel per ſe, vel per ſeruos ſuos operatur abſque vllo medio naturali, & abſque vllius artis adminiculo, ſola voluntate, & imperio. Quod ſi aliquando Viri Sancti ad miracula patranda aliquo medio, vel inſtrumento vtantur, vt ſigno Crucis, aqua luſtrali, Sacris Imaginibus, & alijs huiuſmodi: hæc tamen nullam habent naturalem vim, aut proportionem ad illa opera producenda: ſed Deus ſolus ad eorum poſitionem, imperio ſuo miracula producit. Quod ſi quis obijciat, etiam Magos, Ariolos, & Præſtigiatores multa ad-

ta admiranda efficere vtendo verbis, & rebus, in quibus nulla agnoſcitur vis phyſica ad ea producenda: reſpondeamus, eſſe nihilominus certum, hæc eadem à Dæmone per media naturaliter proportionata, ſibique cognita, licet nobis ignota, produci: vel eſſe tantummodo figmenta, inania ſpectra, & ludibria ad homines facilius decipiendos. Iam verò in veris miraculis à falſis dignoſcendis, attendenda eſt cauſa efficiens, modus, media, finis, & res ipſa. Siquidem vera miracula cum ſemper, & ſolùm ſint à Deo, non niſi ab hominibus Deo gratis, vel ſaltem nonniſi in nomine, & virtute eius, ijſque medijs, quæ ipſemet præſcripſit, vel probauit, fieri poſſunt. Præterea vera miracula nunquam ob prauum finem, exempli cauſa, ad confirmanda falſa dogmata, patrari poſſunt. Nam ſi hoc eſſet, Deus teſtimonio ſuo mendacia, erroreſque comprobaret, quod eſt impoſſibile. Quamobrem ſi in aliqua Religione ad eiuſdem confirmationem vera miracula fieri videa-

deamus : ex neceſſitate tenebimur credere, illam Religionem veram eſſe, & à Deo inſtitutam.

Ex dictis, breuius, & ad capacitatem Mahumetanorum, in duas claſſes miracula diuidi poterunt: in miracula quoad ſubſtantiam, & modum: & in miracula quoad modum tantum. Quæ ſunt primi generis, à Deo tantum, vel per eius virtutem fieri poſſunt: vt mortuos ad vitam reuocare: aliquid nouum ex nihilo creare: cæcis viſum reſtituere, &c. Hæc nunquam à Dæmone, niſi phantaſticè, & apparenter fieri poſſunt. Miracula ſecundi generis, quoad modum, nullomodo à Dæmone fieri poſſunt; licet quoad ſubſtantiam tantum, illius vires non excedant. Iam verò præmonuimus, quomodo dignoſcendum ſit, vtrùm huiuſmodi miracula ſint à Deo, an verò à Dæmone.

Porrò ſi quis circa hanc miraculorum materiam plenius inſtrui cupiat, legat commentaria Eminentiſſimi, ac Sapientiſſimi Cardinalis Laurentij Brancati de

Laurea in tertium librum Sententiarum Ioannis Duns Scoti, tom. 4. diſp. 20. vbi doctiſſimè, ac perfectiſſimè illam pertractat.

His fundamentis præiactis, in quibus tam Chriſtianos, quam etiam Moſlemos conuenire neceſſe eſt, ſicut reuera conueniunt: ſupereſt, vt & Chriſtianæ Religionis, & Mahumeticæ Sectæ miracula diſcutiamus, & præſertim ea, quæ vtriuſque Religionis, ſeu Sectæ Fundatores, ad legem ſuam confirmandam edidere.

†

De

De miraculis, quæ Chriſtus Dominus effecit in Euangelica lege publicanda, ſuaque Religione inſtituenda.

Caput Secundum.

Non erit hic nobis admodum laborandum, cùm aduerſarios ipſos valdè amicos habeamus: quippe etiam pluſquam ab illis exigimus, nobis benignè concedunt. Fatentur vltrò, Chriſtum Dominum plurima miracula virtute Diuina, & per conſequens non falſa,

Digitized by Google

aut ficta, ſed vera, & realia patraſſe. Id verò inter religionis, fideique ſuæ certiſſima dogmata reponunt. Nimirum Alcoranus ita docet. Huius teſtimonia cum ſuis gloſſis primum; deinde aliorum Sapientium Moſlemorum recenſebimus.

Alcoranus igitur Sura tertia ال عمران, *de familia Amran*: cum admirandam Chriſti ex Maria Virgine per Angelum Gabrielem internuncium conceptionem expoſuiſſet: eumdem Chriſtum ita Iudæos alloquentem inducdit: انى قد جيتكم

باية من ربكم انى اخلق لكم من الطين كهيية

الطير فانفخ فيه فيكون طيرا باذن الله وابرى الاكمه

والابرص واحيى الموتى باذن الله وانبيكم بما تاكلون

وما تدخرون فى بيوتكم ان فى ذلك لاية لكم ان

كنتم مومنين.

Ego iam veni ad vos, cum miraculo à Domino

no veſtro : nam ego creabo vobis ex luto veluti figuram auis, & inſufflabo in eam, & euadet auis per voluntatem Dei. Et ſanabo cæcum à natiuitate, & leproſum ; & viuificabo mortuos per voluntatem Dei. Et diuinabo vobis, quid manducetis, & quid recondatis in domibus veſtris. Certè in hoc erit vobis miraculum, ſi eſtis credentes. Et Sura 5. المايدة *de Menſa*, verſu 93. introducit Deum hæc ipſa confirmantem, & ita cum Chriſto, poſt raptum eius in Cælum, loquentem : يا عيسى ابن مريـــم اذكر نعمتى عليك و على والدتك اذ ايّدتُك بروح القدس تكلّم الناس فى المهد و كهلاً واذ علّمتُك الكتاب والحكمة والتورية والانجيل واذ تخلق من الطين كهيئة الطير باذني فتنفخ فيهــا فتكون طيرًا باذني و تبرئُ الاكمـــة والابرص باذني واذ تخرج الموتي واذ كففتُ بنى اسراييل عنك اذ جيئتُهم بالبيّنات فقال الذين

BIBLIOTECA NAZ.

كفروا منهم ان هذا الا سحر مبيــــــــــــــن .

O Ieſu fili Mariæ, recordare beneficiorum meorum erga te, & erga Genitricem tuam: cum roboraui te Spiritu Sancto, vt alloquereris homines infans in cunabulis, & ſenex: & cum docui te Scripturam, & Sapientiam, & Pentateuchum, & Euangelium: & cum creaſti ex luto quaſi figuram volucris per conceſſionem meam; & inſufflaſti in eam, & euaſit volucris per conceſſionem meam: & ſanaſti cæcum à natiuitate, & leproſum per conceſſionem meam: & reſuſcitaſti mortuos per conceſſionem meam. Et cum defendi te à filijs Iſraël, quando veniſti ad eos cum miraculis euidentibus: & dixerunt infideles ex illis: Hæc non eſt niſi magia manifeſta.

Paulò poſt refert in eadem Sura, celeberrimum inter Mahumetanos miraculum Menſæ, quam petentibus Apoſtolis, Chriſtus à Deo obtinuit, atque è Cælo deſcendere fecit. In qua narratione, non dubito, Mahumetum ad vltimam Chriſti Cænam, in qua Diuiniſſimum Euchariſtiæ Sacramentum inſtituit, allu-

dere

dere voluiſſe: ex ijs, quæ à Chriſtianis audiebat, neque intelligebat, chimeram quodãmodo componens in hæc verba : اذ قال الحواريون يا عيسى ابن مريم
هل يستطيع ربك ان ينزل علينا مايدة من السماء
قال اتقوا الله ان كنتم مومنين : قالوا نريد ان نا
منها و تطمين قلوبنا و نعلم ان قد صدقتَ و نكون
عليها من الشاهدين . قال عيسى ابن مريم اللهم
ربنا انزل علينا مايدة من السماء تكون لنا عيدا
لاولنا ولاخرنا و اية منك وارزقنا وانت خير الرازقين .
قال الله اني منزلها عليكم فمن يكفر بعد منكم
فاني اعذبه عذابا لا اعذبه احدا من العالمين

Cum dixiſſent Apoſtoli: O Ieſu fili Mariæ, num poterit Dominus tuus facere, ut deſcendat ſuper nos Menſa de Cælo? Reſpondit ille: Timete Deum, ſi eſtis fideles. Dixerunt Apoſtoli: Cupimus comedere ex ea, & quietem ſecuram acquirere cordibus no-

ſtris, & cognoſcere te eſſe veracem, & eſſe teſtes, & participes illius. Dixit Ieſus filius Mariæ: O Deus Domine noſter, deſcendere fac ſuper nos Menſam de Cælo, quæ ſit nobis ad diem feſtum, primo noſtrum, & nouiſſimo noſtrum, & ſignum à te: & tribue nobis alimentum: quippe tu Optimus es alentium. Reſpondit Deus: Equidem deſcendere faciam illam ſuper vos: ſed qui poſtea infidelis, & ingratus fuerit ex vobis, puniam illum pæna tali, qua nullam vnquam creaturam puniturus ſim. Incredibile dictu eſt, quam multas ineptias in huius loci explicatione Moſlemi confingant. Fortaſſe in Alcorani refutatione eas referam. Vnicam hic Gelaleddini producam. Ita igitur ille: فنزلت الملائكة بها من السماء عليها سبعة ارغفة وسبعة احوات فاكلوا منها حتى شبعوا . قاله ابن عباس . وفي حديث انزلت المايدة من السماء خبزا ولحما فامروا ان لا يخونوا ولا يدخروا لغد فخانوا وادخروا ورفعوا فمسخوا

ومسخوا قردة و خنازير

Attulerunt igitur Angeli Menſam illam è Cælo : erantque ſuper eam ſeptem placentæ, & ſeptem piſces : comederumque ex illis, donec ſaturati ſunt. Refert hoc EbnAbbas. Et in quadam relatione ſic dicitur : Deſcendit Menſa è Cælo cum pane, & carne; & præceptum eſt illis, ne quid ex ea fraudarent, neque reponerent in craſtinum. Sed fraudauerunt, & in craſtinum repoſuerunt, ſecumque aſportauerunt : propterea mutati ſunt in ſimias, & porcos. Multa ſimul congerit, & veluti ægri ſomnium confingit, & confundit : nempe, inſtitutionem Euchariſtiæ : miraculum ſeptem panum, ac piſcium : & id quod euenit circa mannam in deſerto. Ita conſueuerunt Mahumetani Chronologi in narrationibus ſuis delirare.

In *Sura* 17. مريم, *de Maria*, ver. 17 & ſeq. rurſum admirabilem Chriſti conceptionem enarrat : & innuit miracula quæ-

quædam, quæ in partu eiuſdem eueniſſe affirmant Interpretes: nimirum, quòd fons in eodem loco ſubitò eruperit: quòd palma quædam iamdiu areſacta, repentè reuiruerit, ſimulque fructus maturos protulerit: & quòd Chriſtus infans ad tuendum matris honorem, quem Iudæi calumnioſè contaminare conabantur, clarè locutus fuerit.

Conſtat igitur ex Alcorani, eiuſque Interpretum teſtimonio, Chriſtum multa ac vera miracula feciſſe, quæ non niſi per diuinam potentiam fieri poterant, ad legem religionemque ſuam confirmandam. Neque multum refert, quòd aliqua ex his apocrypha ſint, nec ab Euangeliſtis narrentur, nec à Chriſtianis recipiantur. Quæ enim certa, & vera referuntur, ſatis nobis ſunt ad noſtrum intentum. Reliquis verò vtimur tantumodo, vt dicitur, ad hominem, contra aduerſarios, qui illa certa ac vera eſſe exiſtimant.

Porrò miracula, quæ Chriſto tribuunt Mahumetani, plurima ſunt: pleraque

tamen

támen fabulam, aut figmentum redolent. Hauſerunt illa, vt puto, ex apocryphis Hæreticorum, ac Schiſmaticorum libris. Sed cum ipſi pro veris, ac legitimis habeant, nihil nos prohibet, quin etiam ipſorum armis contra eos pugnemus. Hic nonnulla, prout in Arabum celebriorum libris reperi, recenſebo:

Inſignis Doctor بو العباس احمد بن محمد الثعلبي: *Abul-Abbas Ahmed filius Mohammed Thalabienſis*, in expoſitione Suræ 3. ال عمران *De familia Amran*, hæc habet:

قال وهب و مما اجتمع على عيسى من المرضى في اليوم الواحد خمسون الف . من اطاق منهم ابلغه ومن لم يطق مشى اليه عيسى وانما كان يداوهم بالدعا على شرط الايمان

Dixit Vaheb: ex ijs ægrotis, qui conuenerunt ad Ieſum in vna die fuerunt quinquaginta millia. Illi, qui potuerunt, perrexerunt ad

ad eum. Qui verò non potuerunt, ad hos ipſe ſe tranſtulit. Curabat autem eos oratione, cum pacto, vt crederent. Idem Author affirmat ibidem, Chriſtum quatuor mortuos ſuſcitaſſe: nempe Lazarum quatriduanum, qui iam computruerat: filium Viduæ Naim: filiam Archiſynagogi (licet per errorem vocet eam filiam Publicani) & Sem filiũ Noë, de quo ita ſcribit:

دعا عيسى باسم الاعظم فخرج سام من قبره وقد
شاب نصف راسه فقال قد قامت القيمة قال لا ولكني
دعوتُك باسم الله الاعظم قال ولم يكونوا يشيبون في
ذلك الزمان : كان سام بن نوح قد عاش خمساية
سنة وهو شاب . ثم قال له مُت قال بشرط ان
يعيذني الله من سكرات المـــوت .

Inuocauit Ieſus nomen Dei Maximum (intelligit, vt puto, nomen tetragrammatont יְהוָה, per quod etiam Rabbini in Thalmud afferunt, Chriſtum miracula pa-

la patraſſe). *Ille verò* (ideſt Sem) *ſurrexit è ſuo monumento: iamque medietas capitis eius canitiem induerat: & dixit: An aduenit iam dies Reſurrectionis? cui reſpondit Ieſus: Nequaquam: ſed ego vocaui te in nomine Dei Maximo. Ea autem tempore homines non incaneſcebant: & quidem Sem filius Noë iam vixerat quingentos annos, & ipſe incanuerat. Deinde dixit ei Ieſus: Morere. Reſpondit Sem: Moriar: ſed cum pacto, vt liberet me Deus ab anguſtijs mortis.* Quòd verò vna die quinquiginta millia morboſorum precibus curauerit, confirmat Gelaleddinus, & alij cum eo.

Author apud Moſlemos celebris السدى *Alſaddius*, exponens hunc eumdem locum, refert, Iudæos concluſiſſe filios ſuos adoleſcentes in quadam domo, ne cum Ieſu ipſis coæuo familiarius verſarentur, quem falsò magum exiſtimabant, quia videbant ab eo miracula fieri. Interim (inquit Author) جاء عيسى يطلبهم قالوا

قالوا ليسوا هاهنا قال فما فى البيت قالوا خنازير

قال عيسى كذلك يكون ففتحوا البيت فاذا هم

خنازير . *Venit Ieſus quærens eos. Dictumque fuit illi: Non ſunt hic. At ille*من*: quiſnam, inquit, eſt in hac domo? reſponderunt ei: Porci. Tunc ait Ieſus: Ita ſit. Cumque domum aperuiſſent, ecce illi apparuerunt porci.*

Idem Author exponens verſum quinquageſimum eiuſdem Suræ, ſcribit: Chriſtum ad preces Matris conuertiſſe aquam, quæ erat in ollis, in carnem: aquam verò, quæ erat in lagenis, in vinum, vt inopis cuiuſdam neceſſitati ſubueniret: & præterea ad vitam reuocaſſe adoleſcentem quemdam filium Regis extinctum. Alludit fortaſsè in primo miraculo, ad id, quod legimus factum in nuptijs Chanæ Galileæ Ioan. 1.

Author nomine مصعب *Maſaab*, allegatus à Thelabienſi, hoc aliud refert miraculum: الحواريون اثناعشر رجلاً اتبعوه

فاذا

فاذا جاعوا قالوا يا روح الله جعنا فيضرب الارض
فيخرج لكل انسان رغيفان فاذا عطشوا ضرب الارض
فيخرج الماء فيشربون *Apoſtoli, qui erant duodecim viri, & ſequebantur eum, (* nempe Ieſum) *; cum eſurirent, dixerunt ei : O Spiritus Dei, eſurimus. Ille verò percuſſit terram, & exierunt inde ſingulis eorum duæ placentæ. Cum verò ſitirent, percuſſit terram; & emanauit aqua, & biberunt.*

Sed quidquid ſit de his miraculis, quæ Mahumetani Chriſto tribuunt; & quorum pleraque commentitia cenſeri poſſunt: nos certiſſima, & veriſſima ex quatuor Euangeliſtis habemus, quæ ne Mahumetani quidem negant, vel negare poſſunt. Superfluum verò eſt hic ea referre, cum ſint vniuerſis notiſſima, vel ſaltem poſſint ab omnibus in ipſis Euangelijs legi.

Vtrum

Vtrum Mahumetus aliquod miraculum ad Sectam ſuam comprobandam effecerit.

Caput Tertium.

COnſtat iam in ſententia tam noſtra, quam Mahumetanorum, Chriſtum Dominum plura, & vera patraſſe miracula ad legis ſuæ, & Religionis, quam fundabat, confirmationem: itaut à nullo dubitari poſſit, vtramque veram eſſe, & à Deo traditam. Supereſt nunc, vt videamus vtrum Mahumetus miraculo aliquo vero Alcoranum, ac Sectam ſuam confirmauerit, itaut dubium

Digitized by Google

bium eſſe non poſſit, verum illum fuiſſe Prophetam, & veræ, rectæque Religionis Fundatorem.

Communis noſtrorum ſententia eſt, quantum videre potui, nulla illum feciſſe miracula: cum ipſe in Alcorano ſuo ingenuè fateatur, ſe nullum miraculum facere potuiſſe, neque ad ſigna, & prodigia patranda, ſed ad homines commonendos, & ad Religionem ſuam, vbi verba non prodeſſent, vi & armis ingerendam, ſe á Deo miſſum fuiſſe proteſtetur. Moſlemi nihilominus hoc negant: imò ex Alcorano ipſo non pauca illi prodigioſa ac mira vendicare conantur. Controuerſiam decidat Alcoranus ipſe, & huic liti tandem finem imponat.

Sura tertia de familia Amram, v. 182. Iudæi cauſam afferentes, cur in Mahumetum credere recuſarent, dixerunt:

ان الله عهد الينا الّا نؤمن لرسول حتى ياتينا

بقربان تاكله النار : *Pepigit Deus nobi-*

ſcum fœdus, ne crederemus vlli Legato, donec offerret coram nobis Sacrificium, quod ignis abſumeret. Fingitur autem hic Deus dixiſſe Mahumeto : قل قد جاء كم رسـل

من قبلى بالبينات و بالذى قلتم فـلم قتلتموهم ان

كنتم صادقين . فان كذبوك فقد كذب رسـل

من قبلك جاءوا بالبينات والزبر والكتاب المنيـر

Reſponde eis : Iam venerunt ad vos Legati ante me cum demonſtrationibus (explicat Gloſſa Gelalis بالمعجزات , *cum miraculis*) *& cum eo, quod vos requiritis.* (nempe Sacrificio) *& quare occidiſtis eos ſi, eſtis veraces ? Quòd ſi te mendacij inſimulant: mendaces etiam appellati ſunt Legati miſſi ante te, qui venerunt cum demonſtrationibus* (ideſt miraculis) *& codicibus* (Gelaled. كصحف ابراهيم , *velut codice Abrahæ*), *& libro illuminante* (Gelal. هو التوراة والانجيل , *hic liber eſt Pentateuchus, & Euangelium.*) Hinc

Hinc patet Iudæos exigere à Mahumeto miraculum aliquod in teſtimonium legis ſuæ, & ſpeciatim deſcenſum ignis è cælo ſupra Sacrificium, quod Deo offerret: Quamuis falſum ſit, huiuſmodi conditionem fuiſſe à Deo Iudæis poſitam in Pentateucho, ne crederent vlli Legato, ſeu Prophetæ, niſi Sacrificium igne cæleſti abſumendum offerret. Et multò magis falſum eſt, quod addit idem Interpres: وعهد الى بنى اسرايل ذلك الا فى المسيح و محمد: *& pepigit hoc Deus cum filijs Iſraël, excipiendo Chriſtum, & Mahumetum:* ob eam ſcilicet cauſam, quia neuter tale Sacrificium erat oblaturus. Atquì illud Mahumeti gloriam turpiſſimè fœdat, quòd miraculum aliquod Iudæis poſtulantibus, nullum oſtendere potuerit; frigidiſſima ſeſe excuſatione communiens, quòd ſcilicet etiam ſi præcedentes Prophetæ prodigia patraſſent, eos tamen tamquam falſos ac mendaces ipſi interfeciſſent. Quo apertè fatetur,

ſeſe miracula nulla facere, quia inutilia prorſus, & otioſa forent. Quòd ſi propterea mendax haberetur, id patienter ipſi ſuſtinendum præcipitur, quod ijdem illi, qui tot ſignis inclaruerant, mendaces, & impoſtores proclamati fuiſſent.

Sura 6. الانعام *de Pecoribus* v. 7. Cum poſtulaſſent Meccani à Mahumeto miraculum, per quod Deus demitteret illi è Cælo librum, ipſis videntibus (quemadmodum ſcribit Alhaſan relatus à Iahia filio Salam): quia ſcilicet iactabat, ſibi occultè per Gabrielem Alcorani ſẽtentias à Deo reuelari; fingitur Deus ipſe ita Mahumeto blandiri: ولو نزّلنا عليك

كتابا فى قرطاس فلمسوه بايديهم لقال الذين

كفروا ان هذا الا سحر مبين . و قالوا لولا انزل عليه

ملك ولو انزلنا ملكا لقضى الامر ثم لا ينظرون

ولقد استهزئ برسل من قبلك فحاق بالذين سخروا

منهم

منهم ما كانوا بـــه يستهـــــزون

Et ſi demitteremus ad te librum aliquem ſcriptum in charta, & tangerent etiam illum manibus ſuis : certè dicerent ij, qui nollent credere : Hoc non eſt, niſi præſtigium manifeſtum. Et dixerunt : ſi non deſcenderit ad eum Angelus, non credemus ei. Si Angelum ad te mitteremus, iam deciſum eſſet negotium (ideſt, iam actum eſſet de illis) : *nec vltra expectarentur ad pænitentiam. Et iam quidem irriſi fuerunt Prophetæ miſſi ante te : ſed irriſores iuſtam pænam ſubierunt irriſionis ſuæ.* Vides hic etiam friuolas Impoſtoris cauſationes, cur miracula, quæ ab eo Meccani exigebant, non efficeret : quia ſcilicet etiam ſi librum è cælo Deus ad eum demiſiſſet ; eumque manibus ſuis contrectantes, non phantaſticum, ſed verum eſſe comprobaſſent: attamen præſtigium, & incantamentum proclamaſſent. Si verò Angelum, quod etiam petebant, è cælo delabi feciſſet ; actum de illis omnibus penitus foret ; & pænitentia eorum reiectà, omnino

perijſſent. Poſtremò, ſi ex eo quòd ſigna ab illis requiſita non oſtendiſſet, tamquam nebulo, & impoſtor fuiſſet irriſus, ac repulſus: id ſibi æquo animo ferendum exemplo pręcedentium Prophetarũ: irriſores tamẽ nõ impunes abituros.

Eadem Sura verſ. 33. Cum multi à Mahumeti diſcipulatu auerterentur, eo quòd miraculum nullum ſpectandum exhiberet, inducit Deum hæc ſibi dicentem: وان كان كبُر عليك اعراضهم فان استطعتَ ان تبتغى سربًا فى الارض او سلمًا فى السماء فتاتيهم باية لو شاء الله لجمعهم على الهدى فلا تكونن من الجاهلين. *Quòd ſi grauis tibi ac moleſta eſt auerſio eorum, ſi potes reperire foueam* (ad penetrandum) *in terram: aut ſcalam* (ad aſcendendum) *in cælum, & ſic oſtendere eis miraculum: ſi voluerit Deus, ſanè congregabit eos ad rectam viam. Ne ergo ſis ex ignorantibus.* Explicat Gelaleddinus.

وان كان عظم عليك اعراضهم عن الاسلام بحرصك عليهم

عليهم فان استطعت ان تبتغى سربـــا فى الارض او
سلما مصعدا الى السماء فتاتيهم بايـــة عمـــا اقترحوا
فافعل المعنى انك لا تستطيع ذلك فاصبر حـــتى
يحكم الله فلا تكونن من الجاهلين بذلـــك:

Si grauis tibi fuerit auerſio eorum à Religione, quam prædicas eis cum omni tua ſedulitate, & induſtria: ſi potes tibi efficere foueam ad penetrandum in viſcera terræ, aut ſcalam ad aſcendendum in cælum, & inde oſtendendum miraculum, quod poſtulant; fac ſane. Senſus eſt: Certè tu hoc nequaquam poteris. Patienter igitur, ſuſtine, donec indicet Deus; & ne ſis ex ignorantibus hoc. Vides vt hic etiam ſeſe à miraculis patrandis callidè eximat.

Ibidem verſu 35. Cum Meccani proteſtarentur, ſe nolle in Mahumetum credere, niſi viderent aliquod ab eo miraculum fieri, dicentes more ſolito: لولا نزل عليـــه ايـــة من ربـــه. *Niſi demiſſum fuerit uper eum aliquod ſignum miraculoſum à*

Digitized by Google

Domino ſuo : videlicet, nequaquam credemus illi (Cupiebant autem , vt ait Gelal. aliquod miraculum كالناقة و العصا و المايدة : *Sicut Camelam* prodigioſam Prophetæ Saleh : *& Virgam* Moyſi : *& Menſam* Chriſti) : Fingitur Deus ita Mahumeto dixiſſe : قل ان الله قادر على ان ينزل اية ولكن اكثرهم لا يعلمون : *Reſponde illis : Vtique Deus poteſt demittere ſignum miraculoſum : ſed plerique eorum neſciunt :* ſcilicet, non Mahumeti, ſed Dei eſſe facere hæc miracula . Bellum ſané, ac lepidum effugium .

Sura decima يونس *Ionas* : v. 20. idem ferè habetur: ibi enim ſic legimus: ويقولون لولا انزل عليه اية من ربه فقل انما الغيب لله فانتظروا انى معكم من المنتظرين . *Et dicunt Meccani : Non credemus ei , niſi deſcenderit ſuper eum aliquod ſignum à Domino ſuo . Tu porrò reſponde eis : Certè Arcanum eſt Dei* (ideſt miracula pendent ex

arca-

arcanis Dei iudicijs). *Vos ergo expectate. ego ſanè vobiſcum expectabo:* nimirum flagellum Dei ſuper vos (quemadmodum explicant Gelal. & Iahias) : vel potius miraculum aliquod à Deo. Atqui interim miraculum nullum ipſe faciebat.

Sura 13. الرعد *Tonitru* : v. 8. eadem contra illum occinentibus Meccanis, nempe ſe eum vt impoſtorem ac nebulonem habituros, niſi ea quæ prædicabat, miraculo aliquo confirmaret: fingitur Deus ſic eum alloqui: إنما انت منذر ولكل قوم هاد : *Certè tu es Commonitor : & vnicuique genti fuit Director.* Explicat Gelal. وليس عليك اتيان الايات : *Et non eſt partium tuarum facere miracula.* Eodem modo Iahias ولست ممن ياتيهم باية في شي : *Et non es talis qui debeas facere pro eis miraculum vlla in re.* Quia ſcilicet vnaquęque gens habuit proprium ac peculiarem Prophetam: & alia directa eſt per miracula, alia ſine miraculis per ſolam prædica-

Digitized by Google

dicationem. Atqui nulla gens ad nouam Religionem à Deo vocata eſt per ſola verba, ſine miraculis; vt conſtat ex ſacris literis.

Ibidem v. 28. Infidelibus ab eo miracula requirentibus, fingit hæc ſibi à Deo reuelari : قل ان الله يضل من يشاء ويهدى اليه من اناب : *Reſponde illis : Certè Deus errare facit quem vult ; & dirigit ad ſe eum, qui pœnitens ſeſe ad ipſum conuerterit*. Quibus verbis manifeſtè oſtendit, ſuperuacanea eſſe miracula ad inducendam fidem, vel ad retrahendum aliquem ab infidelitate : quia Deus dirigit ad fidem quem vult : & deuiare facit ab ea quem vult pro libito ſuo. Miſera prorſus excuſatio!

Ibidem v. 31. legimus dixiſſe Meccanos : ولو ان قرانا سيرت به الجبال او قطعت به الارض او كلم به الموتي بل لله الامر جميعا افلم ييأس الذين امنوا ان لو يشاء الله لهدى الناس جميعا.

Quòd

Quòd ſi eſſet aliquis Alcoranus, cuius virtute ambularent montes, aut ſcinderetur terra, aut loqui fierent mortui (ſubaudi; certè crederemus illi). *Sed hæc res pertinet omninò ad Deum. An ignorant ij, qui crediderunt, quòd ſi voluerit Deus diriget ad fidem homines vniuerſos?* Addit Gelal. فلا يومن الا من شاء. *itaque non credet niſi is, quem ille voluerit.* Et addit, hæc poſtrema verba reuelata fuiſſe لما اراد الصحابة اظهار ما اقترحوا طمعًا فى ايمانهم الا الايمان من غير اية, *cum vellent Socij Mahumeti oſtenſionem miraculi, quod petierant, ad corroborationem fidei ipſorum. Sed fides eſt ſine miraculis.* Ideſt, non ſunt miracula neceſſaria ad fidem. Exponit etiam idem Interpres, qua occaſione reuelata fuerint prima verba Mahumeto, dicens: نزل لما قالوا له ان كنت نبيًا فسيّر جبال مكة او

او اجعل لنا فيها انهارًا او عيونـًا لنغرس ونـزرع

وابعث لنا اباءنا الموتي يكلمونـا . *Reuelata*
ſunt hæc verba, quando dixerunt illi: Si tu es Propheta, transfer montes Meccæ, & educ nobis ibi flumina, & fontes, vt plantemus, & ſeramus: & reſuſcita nobis patres noſtros mortuos, vt alloquantur nos. Idem ferè habet Iahia filius Salam, & Mohammed filius Abd-Allah filij Abu-Zamanin, qui allegant authoritatem Cottadæ in hæc verba: ذكر لنا ان قريشـا قالت للنبى صّ ان

سرّك نتبعك فسيّر لنـا جبال تهامـة وزد لنا فى

حرامنا حتى نتخذ قطايع نحترث فيها او احيى فلانا

وفلانا وفلانا اناس ماتوا فى الجهالية فانزل الله هذه

الاية يقول لو فعل هذا بقران غير قرانكم فعـل

بقرانكم : *Accepimus Coraſinos dixiſſe Prophetæ Mahumeto* (erant hi ipſius contribules): *Si placet tibi, vt ſequamur te,*
tran-

transfer nobis montes Meccæ, & dilata nobis ſpatia in locis noſtris ſacris, vt poſſimus ibi ſulcos facere, & arare ad ſerendum: vel reſuſcita nobis talem, & talem, & talem, homines iam mortuos in ſtatu idololatriæ. Demiſitque Deus hunc verſiculum, quaſi diceret: Si in aliquo alio Alcorano præter veſtrum feciſſet Deus hoc, faceret etiam in Alcorano veſtro. Ita expedit ſe Veterator à faciendis miraculis, quæ Meccani ciues, & Sectatores eius exigebant: quia ſcilicet hæc miracula forent inutilia: fides quippe eſt donum Dei, qui ſine miraculis tribuit gratiam credendi cui voluerit. Quod ſi ita eſt, cur Mahumetani Doctores adeo laborant ac deſudant, vt Prophetam ſuum miracula patraſſe demonſtrent?

Ibidem v. 37. fingit hæc ſibi à Deo per Gabrielem enunciari: ولقد ارسلنا رسلا من قبلك وجعلنا لهم ازواجًا وذرّية وما كان لرسول ان يأتي باية الا باذن الله: *Etiam quidem miſimus Legatos antequam mitteremus te: & de-*

& dedimus illis vxores, & filios: Et non eſt Legati facere aliquod miraculum, niſi id concedat Deus. Iudæi namque (vt aſſerunt hic Gelal, & Iahias) exprobrabant Mahumeto, quòd eſſet nimis fœminis addictus, atque exceſſiuum vxorum gregem aleret, ac miraculum nullum oſtenderet in legis, quam prædicabat, comprobationem: & ideo falsò aſſumere ſibi titulum Prophetæ. Ipſe verò purgat ſe quoad primam partem, præcedentium Prophetarum exemplo, qui plures habuerunt vxores, & liberos. Quoad ſecundam verò; miracula opus Dei eſſe affirmat, neque ea poſſe à Prophetis fieri, niſi volente Deo.

Sura 16. النحل *Apis*. v. 44. fingit hæc ſibi à Deo dici per Gabrielem وما ارسلنا من قبلك الا رجالاً نوحى اليهم فسئلُوا اهل الذكر ان كنتم لا تعلمون بالبيّنات والزُبر وانزلنا الذكر لتبيّن للناس ما نُزّل اليهم ولعلهم يتفكّرون.

Et non miſimus ante te niſi homines, quibus reue-

reuelabamus. Ginterrogate porrò familiam Commonitionis (Gelal. العلماء بالتوراة والانجيل *peritos in Pentateucho, & Euangelio*) *ſi vos ignoratis*(Gel. فانهم يعلمونه : *ipſi enim ſciunt hoc*) *cum Demonſtrationibus, & Libris: Et demiſimus ſuper te Commonitionem*(Iahias, & Gelal. القران *Alcoranum*) *vt declarares hominibus id quod demiſſum eſt ad illos: & vt ipſi recogitent.* Iam ſuperius vidimus, nomine البينات *Demonſtrationum*, intelligi, iuxta expoſitionem Gelalis, المعجزات *miracula:* quamuis hoc loco exponat, الحجج الواضحة *probationes claras:* quod eſt æquiualens: nulla enim probatio clarior dari poteſt, quàm miraculum. At verò الذكر, *Commonitionem*, vult eſſe Alcoranum. Quamobrem Prophetam ſuum ab alijs diſtinguit, quòd illi cum miraculis, & libris, hic verò tantùm cum libro

libro Alcorani, ſine miraculis miſſus fuerit.

Sura 17. الاسرى *Iter nocturnum*: v. 60. introducitur Deus ita cũ Mahumeto loquens;

وما منعنا ان نرسل بالايات الا ان كذب بها
الاولون واتينا ثمود الناقة مبصرة فظلموا بها وما
نرسل بالايات الا تخويفا . *Neque retinuit nos, ne mitteremus* (te) *cum miraculis: niſi quia illa tamquam falſa negauerunt Primi. Nam dedimus Themudæis camelam aſpectu mirabilem, & male tractauerunt eam. Neque mittimus aliquem cum miraculis, niſi ad terrorem*: ideſt, ad terrendos infideles, vt credant; vt explicat Gelal. qui ita gloſſat totam hanc ſententiam: وما منعنا ان
برسلك بالايات التى اقترحها اهل مكة الا ان كذب
بها الاولون لما ارسلناها فاهلكناهم و لو ارسلناها
الى هولاء لكذبوا بها واستحقوا الاهلاك وقد
حكمنا بامهالهم لاتمام امر محمد .

Et non

Et non retinuit nos, ne mitteremus te cum miraculis, quæ petierunt Meccani, niſi quia tamquam falſa reiecerunt ea Priores, ad quos miſimus ea: & propterea perdidimus illos. Quod ſi miſiſſemus ea ad hos: certè tamquam falſa negauiſſent ea; & propterea meruiſſent perditionem. Ideò decreuimus patienter tolerare eos, vt Mahumetus poſſit perficere negotium ſuum. Eadem habet Iahias filius Salam. Neſcio quid clarius afferri poſſit ad probandum, Mahumetum nulla miracula feciſſe, cum fingatur Deus ipſe aſſerere, ſe non facere miracula per illum, quantumuis Meccani ea poſtularent, quia nihil illis collatura erant, niſi perniciem & interitum ob eorum obſtinationem.

Sura 10. يونس : *Ionas*. v. 99. vt oſtendat, miracula inutilia eſſe ad ſuſcipiendam religionem; & propterea ſe ea non facere (in quo & ſibi, & ſuis Doctoribus contradicit, & plurimum fauet noſtris Nouatoribus) introducit Deum, ſeu Gabrielem, ita ſe alloquentem:

ولو شاء ربك لآمن من فى الارض كلهم جميعا أفانت تكره الناس حتى يكونوا مومنين و ما كان لنفس ان تومن الا باذن الله ويجعل الرجس على الذين لا يعقلون : قل انظروا ماذا فى السموات والارض وما تغنى الايات والنذر على قوم لا يومنون .

Quòd ſi voluiſſet Dominus tuus , certè credidiſſent omnes qui ſunt in terra vniuerſim . An ergo tu facies , vt homines inuiti fidem ſuſcipiant? Non eſt ſanè in poteſtate hominis vt credat , niſi Deus id concedat . Et ponet abominationem ſuper eos , qui non intelligunt . Dic : Reſpicite id , quod eſt in cælo , & in terra : & nihil proderunt miracula & commonitores hominibus qui non credunt . Itaque concludit hic Iahias : انما يومن من يريد الله ان يومن : *Profectò ille credet , quem voluerit Deus, vt credat :* Nec proderunt quidquam miracula omnia , ſiue quæ in cælo , ſiue quæ in terra fieri poſ-

ſint

Digitized by Google

ſint, ad hoc vt quis credat, niſi Deus voluerit.

Sura 4. النسا *Mulieres*, v. 152. Petebant Iudæi à Mahumeto, vt deſcendere faceret librum de cælo, quandoquidem de reuelatione Alcorani clam ſibi à Deo facta, ita gloriabatur. At ille ſtatim diuinum oraculum de hac re ſibi factum, ita illis obtrudit: يسلك اهل الكتاب ان

تنزل عليهم كتابًا من السماء فقد سألوا موسى

اكبر من ذلك فقالوا ارنا الله جهرة فاخذتهم

الصاعقة بظلمهم ثم اتخذوا العجل من بعد جاءتهم البيّنات

Poſtulabunt à te Scripturales (1. Iudæi) *vt deſcendere facias ſuper eos librum de cælo. Iam porrò poſtulauerunt à Moyſe aliquid maius hoc, dicentes: Oſtende nobis Deum manifeſte. Propterea inuaſit eos, ac ſuſtulit flamma caleſtis ob iniquitatem ipſorum. Deinde fabricauerunt Vitulum, poſtquam viderunt miracula manifeſta.* Sic enim interpretatur hic Gelal. البيّنات *De-*

monſtrationes, nempè المعجزات, *miracula*.

Hoc autem idem eſt, ac ſi diceret: Non mirum eſt, ſi hoc à te tam impudenter petant Iudæi, qui impudentius maiora à Moyſe petiere. Verùm etiamſi id quod poſtulant, præſtares: attamen nihil ad eos conuertendos, vel ad meliorem frugem reducendos prodeſſet, cum etiam poſt tot miracula Moyſis à ſe viſa, Deo reiecto, Vitulum aureum per ſummam impietatem adorauerint. Interim verò ſeſe his ratiunculis adeò friuolis eximit à miraculis patrandis.

Sura 6. الانعام *Pecora*, v. 105. ita ſcribit de Meccanis Idololatris: و اقسموا للـه جهد ايمانهم لين جاتهم اية ليومنن بها قل انمـا الايات عند الله وما يشعركم انها اذا جاءت لا يومنون و نقلب افيدتهم وابصارهم كما لم يومنوا به اول مرة و نذرهم في طغيانهم يعمهون: ولو اننا نزلنا اليهم الملايكة وكلمهم الموتى

الموتي وحشرنا عليهم كل شيء قُبلاً ما كانوا ليومنوا الاّ
يشاء الله و لكن اكثرهم يجهلـــــــــــــون :

Et iurauerunt Deo ſanctiſſimo iuramento, quòd, ſi factum fuiſſet coram eis miraculum, certiſſimè credidiſſent in illud. Dic illis: Certè miracula ſunt apud Deum (i. facit illa quando vult, vt exponit Gelal.), *& non ſinit vos intelligere. Sanè cum hæc facta fuerint, non credent: & inuertemus corda eorum, & oculos eorum* (nempe à veritate, itaut non credant, vt exponit Gelal.) *iuxta illud in quod non crediderunt prima vice. Et ſinemus eos in errore ſuo, vt commorentur in eo. Et quamuis deſcendere faceremus Angelos ad eos, & alloquerentur eos mortui, & congregaremus ad eos omnem rem turmatim: non tamen crederent, niſi vellet Deus: ſed plerique eorum ignorant.* Notanda hic obiter ſunt ea verba, *iuxta id, quod non crediderunt prima vice.* Videtur enim ſupponi, prius Muhumetum feciſſe aliquod miraculum, nec tamen Meccanos credidiſſe: quamobrem

explicat Gelal. : أى بما انزل من الايــــات *ideſt, in id quod demiſſum fuit ſignorum*. Sed iam vidimus nomen اية *Signum*, accipi ſæpius non pro miraculo, ſed pro aliquo verſiculo Alcorani : quamobrem non poteſt ex Gelale conuinci Mahumetum antea aliquod miraculum feciſſe. Iahias exponit : كما لم يومنوا قبل ان جيهم العذاب : *quemadmodum non crediderunt antequam ſuperueniret eis pœna*. Sed planum eſt hic اول مرة *prima vice*; idem eſſe ac الاولون, *Primi*, ſeu *Priores*, iuxta id, quòd ſæpè dicitur in Alcorano Quamobrem neque ex Alcorano, neque ex Interpretibus eius haberi poteſt hic, Mahumetum miraculum vllum feciſſe. Præterea verba illa : *Et quamuis deſcendere faceremus ad eos Angelos, & alloquerentur eos mortui* : notat Alhaſan, & ex eo Iahias, reuelata fuiſſe : حين قالوا ابعث لنا

لنا موتي نسلم أحق ما تقول ام باطل ولقولهم لولا انزل

علينا الملايكة ولقولهم او تاتي بالله و الملايكة

قبيلاً يقول لو فعلنا هذا بهم حتى يروه عيانا

ما كانوا ليومنوا الا ان شاء الله :

quando dixerunt illi : Reſuſcita nobis mortuos, & fiemus Moſlemi, ſiue vera prædices, ſiue falſa. Et quando dixerunt : Niſi deſcendere faciat ad nos Angelos. Et quando dixerunt : Aut fac venire Deum, & Angelos turmatim. Dixit Deus : Si fecerimus cum eis hoc, itaut videant illud oculatim, non tameu credent, niſi voluerit Deus.

Et v.120.pergit crambem recoquens:

و اذا جاءتهم اية قالوا لن نومن حتى نوتي مثل ما

اوتي رسل الله : الله اعلم حيث يجعل رسالته

Et cum venerit ad eos aliquod Signum, dicent : Nullo modo credemus, donec concedatur nobis id, quod conceſſum fuit Legatis Dei. Deus optimè nouit vbi collocare debeat legationem ſuam. Quorum verborum hæc

eſt ſententia : Cum audirent Meccani legi ſibi aliquod ſignum, ſeu periodum Alcorani à Mahumeto, affirmabant ſe nullo modo credituros, niſi efficeret cum eis id, quod factum fuerat ab alijs Prophetis, & Legatis Dei. Sed reſpondebat Mahumetus, Deum optimè noſſe quid per quemque Prophetam, ſeu Legatum operari deberet. Explicatio tamen Gelalis eſt huiuſmodi : Etiamſi viderent aliquod miraculum, dicerent : Nequaquam credemus, donec concedatur etiam nobis donum legationis, & reuelationis. Sed Deus id nequaquam faceret, eo quòd ipſi eſſent his indigni.

Sura 17. الاسرى. Iter nocturnum v. 93. hæc habentur de ijſdem Meccanis :

وقالوا لن نومن لك حتى تفجر لنا من الارض ينبوعًا

او تكون لك جنّة من نخيل وعنب فتفجّر الانهار

خلالها تفجيرًا او تُسقط السماء كما زعمتَ علينا كسفًا .

او

او تأتي بالله والملايكة قبيلاً او يكون لك بيت من زخرف او ترقى في السماء ولا نومن لرقيك حتى تنزل علينا كتابًا نقروه : قل سبحان ربى هل كنت الا بشرًا رسولا : *Et dixerunt* (Meccani Mahumeto) : *Nullo modo credemus tibi, donec erumpere facias nobis è terra fontem : aut ſit tibi hortus conſitus palmis, & vitibus, in cuius medio emanare facias flumina largiter : aut cadere facias ſuper nos cœlum in fruſta, ſicut tibi arrogaſti : aut facias nos videre Deum, & Angelos patenter : aut ſit tibi domus ex auro : aut admota ſcala aſcendas in cœlum. Neque tamen vllo modo credemus te illuc aſcendiſſe, niſi deſcendere facias ſuper nos librum, quem legamus. Reſponde : Laus ſit Domino meo : numquid ego ſum niſi homo, Legatus?* En quàm breuiter à tam multis, tamque ingentibus poſtulatis ſeſe expediat. Reſpondet nimirum, ſe non eſſe niſi hominem miſſum à Deo : nec poſſe niſi quæ homi-

hominis ſunt propria præſtare. Et nihilominus, vt apparet ex verbis Meccanorum, ipſe ſe iactauerat, poſſe vel omnia, vel aliqua ex his miraculis patrare.

Sura 7. الاعراف *Alaraph :* v. 194. introducit Deum hæc ſibi dicentem : واذا لم تاتهم باية قالوا لولا اجتبيتها قل انما اتبع ما يوحى الى من ربى : *Et niſi feceris coram eis ſignum* (vel niſi veneris ad eos cum ſigno) *dicent : niſi effeceris illud per tuam virtutem*, non credemus. *Reſponde : Ego ſanè ſequor id, quod inſpiratur mihi à Domino meo*. Explicat Gelal. وليس لى ان اتى من عند نفسى بشى : *Et non eſt in mea poteſtate, vt faciam ex mea virtute aliquid*. Hic etiam miraculorum poteſtatem hactenus negatam ſibi fuiſſe demonſtrat. Quòd verò Mecani poſtulent à Mahumeto, vt faciat miracula per propriam virtutem, ea ratio eſt, quia Mahumetus excu-

excuſabat ſe à patrandis miraculis, quia hæc fieri non poterant, niſi per virtutem, & conceſſionem Dei.

Sura 21. الانبياء *Prophetæ* v. 5. loquens de iiſdem Meccanis hæc habet: بل قالوا أضغاث احلام بل افتريه بل هو شاعر فلياتنا باية كما أرسل الاولون : مـــا امنت قبلهم من قريـــة اهلكنها أ فهم يومنون : *Atqui dixerunt nonnulli :* Alcoranus hic *eſt congeries confuſa ſomniorum : imò mendaciter confinxit illum : imò ipſe eſt poeta. Faciat porrò coram nobis aliquod miraculum, ſicut fecerunt priores, qui miſſi ſunt. Non credidit ante eos vlla ex vrbibus, quas deſtruximus: an ergo credent iſti?* Hæc poſtrema verba Deo tribuuntur, ac ſi diceret (inquit Iahias): *Si gentes illæ, cum mendacij inſimularent Prophetas ſuos, & peterent ab eis miracula; quamuis eadem miracula viderent; non tamen crediderunt, ac propterea perdidit eas Deus: an credent iſti, ſi viderint miracula? nimirum, nequaquam credent, etiamſi viderint*

Digitized by Google

derint illa. Hic manifeſtam reddit rationem Mahumetus, cur miracula nulla faceret.

Sura 2. البقرة *Vacca:* v. 118. ita legimus:

و قالوا الذين لا يعلمون لولا يكلمنا الله او تاتينا ابة : كذلك قال الذين من قبلهم مثل قولهم تشابهت قلوبهم قد بيّنا الايات لقوم يوقنون انا ارسلناك بالحق بشيرا نذيرا ولا تسل عن اصحاب الجحيم.

Et dixerunt ij, qui neſciunt (nempe Ethnici Arabes): *Niſi alloquutus fuerit nos Deus, aut venerit ad nos aliquod ſignum*, non credemus Mahumeto. *Ita loquebantur ij, qui fuerunt ante eos, ſicut hi loquuntur. Similia facta ſunt inter ſe corda eorum. Iam declarauimus ſigna* (vel manifeſtè oſtendimus miracula) *ijs, qui firmiter credebant: Nos ſanè miſimus te cum veritate, annunciantē fauſta, & infauſta comminantem: & nō reddes rationē pro ſocijs Inferni.* Putat Iahias, verbis illis: قد بيّنا الايات

iam

iam declarauimus ſigna, vel, *iam manifeſtauimus miracula*, innui miracula iam facta à Mahumeto : ita enim ſcribit قال

محمد يعنى الايات التى اتي بها صلوات الله عليه

نحو انشقاق القمر وغير ذلك من اياته ;

Dixit Mohammed (eſt quidam expoſitor Alcorani) *Significantur hic miracula, quæ fecit Propheta Mahumetus; veluti ſciſſionem Lunæ, & alia eius miracula*. Sed fallitur hic Author: conſtat enim ex dictis, non eſſe hic ſermonem de miraculis Mahumeti, ſed de ijs, quæ Prophetæ præcedentes effecerunt. Id verò magis confirmatur ex verbis Alcorani, quibus aſſeritur hæc miracula facta fuiſſe, ſeu manifeſtata, ijs, qui firma fide credebant. At Mahumetus ſæpius aſſerit, ſe non facere miracula, quia Meccani non credebant, neque erant credituri. Huc accedit, ſciſſionem illam Lunæ, non modò non inclinaſſe Meccanos ad credendum in Mahumetum, ſed potius eos magis alienaſſe ab illo : quippe qui ſciſſio-

nem

derint illa. Hic manifeſtam reddit rationem Mahumetus, cur miracula nulla faceret.

Sura 2. البقرة *Vacca:* v. 118. ita legimus:

و قالوا الذين لا يعلمون لولا يكلمنا الله او تاتينا
اية : كذلك قال الذين من قبلهم مثل قولهم
تشابهت قلوبهم قد بيّنا الايات لقوم يوقنون انا
ارسلناك بالحق بشيرا نذيرا ولا تسل عن اصحاب الجحيم.

Et dixerunt ij, qui neſciunt (nempe Ethnici Arabes): *Niſi alloquutus fuerit nos Deus, aut venerit ad nos aliquod ſignum*, non credemus Mahumeto. *Ita loquebantur ij, qui fuerunt ante eos, ſicut hi loquuntur. Similia facta ſunt inter ſe corda eorum. Iam declarauimus ſigna* (vel manifeſtè oſtendimus miracula) *ijs, qui firmiter credebant: Nos ſanè miſimus te cum veritate, annunciantē fauſta, & infauſta comminantem: & nō reddes rationē pro ſocijs Inferni*. Putat Iahias, verbis illis: قد بيّنا الايات

iam

iam declarauimus ſigna, vel, *iam manifeſtauimus miracula*, innui miracula iam facta à Mahumeto : ita enim ſcribit قال
محمد يعني الايات التى اتي بها صلوات الله عليه
نحو انشقاق القمر وغير ذلك من اياتــــــه ;
Dixit Mohammed (eſt quidam expoſitor Alcorani) *Significantur hic miracula, quæ fecit Propheta Mahumetus; veluti ſciſſionem Lunæ, & alia eius miracula*. Sed fallitur hic Author: conſtat enim ex dictis, non eſſe hic ſermonem de miraculis Mahumeti, ſed de ijs, quæ Prophetæ præcedentes effecerunt. Id verò magis confirmatur ex verbis Alcorani, quibus aſſeritur hæc miracula facta fuiſſe, ſeu manifeſtata, ijs, qui firma fide credebant. At Mahumetus ſæpius aſſerit, ſe non facere miracula, quia Meccani non credebant, neque erant credituri. Huc accedit, ſciſſionem illam Lunæ, non modò non inclinaſſe Meccanos ad credendum in Mahumetum, ſed potius eos magis alienaſſe ab illo : quippe qui ſciſſio-

nem

nem illam præſtigium magicum exiſtimarent. Verùm de huiuſmodi miraculo paulòpoſt differemus.

Sura 20. طه *Tah*: v. 134. conquerentibus Meccanis, quòd Mahumetus miracula nulla facceret, ac propterea proteſtantibus, ſe nolle credere in eum: ita fingitur Deus reſpondere: أَوَلَمْ تاتهم بينة ما في الصحف الاولى: *An non venit ad eos demonſtratio, id nimirum, quod eſt in voluminibus primis?* Explicãt hæc verba Mohamed, & Iahia: يعني ايات ما في الصحف الأولى التوراة والانجيل: *Significantur per hoc miracula, quæ ſunt in voluminibus primis Pentateuchi, & Euangelij*. Ac ſi diceret: Non eſt quòd exigatis miracula à Mahumeto, cum illa habeatis iam facta in Pentateucho, & Euangelio. Si illis non creditis, neque huius miraculis credetis. Ex quo manifeſtum eſt, quando in Alcorano fit mentio de aliquibus miraculis præcedentibus,

bus, non intelligi de miraculis Mahumeti, ſed de ijs, quæ fecit Moyſes, alijque Prophetæ præcedentes.

Sura 19. العنكبوت *Aranea*: v. 50. ad eandem querelam Meccanorum ita reſpondere iubetur Mahumetus: قل انما الايات عند الله انما انا نذير مبين: *Reſponde: Miracula certè ſunt in poteſtate Dei: ego verò non ſum niſi Prædicator manifeſtus.* Poſtulabant illi miraculum aliquod (inquit Gelal.) كناقة صالح وعصى موسى ومايدة عيسى *quod eſſet ſimile Camelæ Saleh, & Virgæ Moyſi, & Menſæ Ieſu.* Atqui ex officina Mahumeti, non miracula, ſed verba tantúm, & quiſquiliæ efferebantur.

Sura 28. القصص *Narratio*: verſ. 48. ita legimus: فلما جاءهم الحق من عندنا قالوا لولا اوتي مثل ما اوتي موسى أ ولم يتكروا بما اوتي موسى من قبل قالوا سحران تظاهرا انا بكل كافرون: *Cumque veniſſet ad eos à nobis Veritas* (ideſt Ma-

Mahumetus cum Alcorano, vt gloſſat Gelal.) *dixerunt: Non credemus illi, niſi fecerit miracula, qualia fecit Moyſes. An non negauerunt id, quòd conceſſum fuit facere Moyſi antea? Dixerunt: Duo præſtigia apparuerunt*, vel, *ſeſe inuicem adiuuerunt* (alij legunt ساحران, *duo præſtigiatores*) *nos totum abnegamus*. Hæc vltima verba dicuntur à Meccanis, qui iuxta gloſſam Gelalis, per duo præſtigia intelligebant Pentateuchum, & Alcoranum: per duos verò Præſtigiatores, Moyſem, & Mahumetum.

Placuit tot teſtimonia ex Alcorano ipſo congerere, vt euidentiùs appareret, nullum vnquam à Mahumeto miraculum factum fuiſſe: rationes enim in illis adductæ id abſolutè conuincunt. Hæ autem ſunt: Prima, quia fides eſt liberum donum Dei, neque miracula quidquam conducunt ad id, quod dependet à libera ac liberali voluntate Dei. Secunda, quia iam pridem Prophetæ, qui præceſſerant, & præſertim Moyſes, & Chri-

Chriſtus, ſatis multa miracula fecerant, quæ Meccanis, cæteriſque infidelibus ad credendum ſufficere debebant. Tertia, quia ſi aliquod ſignum ipſe feciſſet, id non ſolum abſque vlla prorſus vtilitate, ſed cum magna etiam ipſorum pernicie fuiſſet; quod præteritarum gentium exẽplis identidem probat. Quarta, quia ipſe miſſus fuerat à Deo, non vt miracula faceret, ſed tantùm vt eſſet بشير و نذير, ideſt, vt exponunt Interpretes, *vt annunciaret fidelibus Paradiſi felicitatem; infidelibus verò Gehennæ ſupplicia comminaretur*. Poſtremò, quia poteſtas miraculorum eſt tantum penes Deum: & ab eo conceditur, non omnibus Prophetis, ſed tantùm quibus ipſi allibuerit. Hæ omnes rationes, quamuis per ſe friuolæ nulliuſque momenti, abundè tamen probant, Mahumetum nullum vnquam miraculum feciſſe. Quòd ſi reuerà aliquod feciſſet; cum toties Meccani proteſtarentur ſe nunquam in eum credituros, niſi ſignum aliquod fieri ab ipſo viderent:

Digitized by Google

derent: reſpondiſſet certè, ſe iam plura, vel aliqua admiranda coram eis patraſſe, quæ ſufficere poſſent illis ad credendum. At nihil tale vnquam legimus illum reſpondiſſe.

Et nihilominus proferunt Doctores Moſlemi ex eodem Alcorano non pauca, quæ oppoſitum videntur oſtendere.

Primò enim Sura 2. البقرة *Vacca*, v. 98. ita fingitur Deus alloqui Mahumetũ:
ولقد انزلنا اليك ايات بيّنات وما يكفر بهــا الا الفاسقون *Et iam quidem demiſimus ad te ſigna manifeſta: & non negabunt ea, niſi prævaricantes.* Vbi ita notat Gelaledin.

ردّ لقول بن صوريا للنبيّ ما جيتنا بـــــــشى ;

Reſpondetur his verbis ad illud quod dicebat Ebno-Suria Mahumeto: Non veniſti ad nos cum re vlla; ideſt, nullum nobis miraculum oſtendiſti. Erat autem Ebno-Suria Magiſter Iudæorum.

Secundò. Sura 37. الصافات *Ordinatrices*, v. 12. fingit Impoſtor, hæc ſibi dici

dici à Gabriele, vel à Deo, de ſuis conciuibus Meccanis : بل عجبت و يسخرون واذا ذكروا لا يذكرون : واذا راوا اية يستسخرون و قالوا ان هذا الا سحر مبين : *Atqui tu admiraris, & ipſi irrident : & cum admonentur, non corriguntur : & cum viderint aliquod ſignum, illudent, & dicent : Hoc non eſt, niſi præſtigiũ manifeſtum*. Accipit hic Gelal. *ſignum*, pro miraculo; كانشقاق القمر, *qualis fuit ſciſſio Lunæ*, inquit ille.

Tertiò. Sura 54. القمر *Luna*, v. 1. ita legimus اقتربت الساعة وانشق القمر وان راوا اية يعرضوا ويقولوا سحر مستمر : *Appropinquauit Hora, & ſciſſa eſt Luna : & ſi viderint aliquod ſignum, tergiueſabuntur, ac dicent : Incantatio valida*. Hic innuitur miraculum quoddam factum à Mahumeto in Luna, de quo infra fuſius diſſeremus.

Quartò. Sura 3. آل عمران *Familia Amrà*, v. 11. Ita fingitur Deus alloqui Mahumetanos: قد كان لكم اية فى فيتين التقتا فية تقاتل فى

سبيل الله واخرى كافرة يرونهم مثليهم راى العين والله

يويد بنصره من يشاء ان فى ذلك لعبرة لاولى الابصار

Iam fuit vobis ſignum in duobus exercitibus, qui occurrerunt ſibi. Vnus pugnabat pro Religione Dei: alter autem erat infidelis. Videbant eos duplo maiores numero, quàm eſſent ipſi, viſione oculi. Deus autem corroborat auxilio ſuo quem vult. Certè in hoc, fuit res admiranda præditis viſu. De hoc miraculo frequens fit mentio in Alcorano, & in libris Mahumetanorum: & nos de eo infra loquemur.

Quintò. Sura 48. الفتح *Aperitio*, ſeu *Victoria* v. 30. refertur ſomnium, ſeu viſio quædam Mahumeti, quæ facto verificata fuit; his verbis: لقد صدق الله رسوله

الرو

Digitized by Google

الرويا با لحق لتدخلن المجد الحرام ان شاء اللــــه
امنين محلقين روسكم و مقصرين لا تخافون فعلم ما لم
تعلموا فجعل من دون ذلك فتحا قريبــــــا.

Iam quidem Deus verificauit Legato ſuo viſionem cum veritate. Certè ingrediemini in Templum Meccanum, volente Deo, ſecuri, abraſis capitibus, & acciſis comis. Non timebitis: nouit quippe Deus, quod vos neſcitis: & concedet præter hæc, victoriam propinquam.

Sunt & alia non pauca in Alcorano vaticinia, & miracula facta, vel ficta à Mahumeto, ſeu Mahumetanis, de quibus ſuo loco dicendum erit. Reſpondeamus nunc ad ea, quæ iam ſupra recenſuimus.

Ad primum igitur locum, vbi dicitur Mahumeto: *Et iam quidem miſimus ad te ſigna manifeſta:* reſpondetur Gelaleddino, nullo modo per hæc verba conuinci, Mahumetum miraculum aliquod feciſſe: nam, vt iam notauimus, vox

Arabica آية *Aiaton*, ideſt Signum; eſt ambigua; & in Alcorano, & apud Mahumetanos plerumque accipitur pro aliquo verſiculo ipſius Alcorani. Et in capite vniuſcuiuſque Suræ ponitur numerus verſuum eius ſub nomine ايات *ſignorum*. Legitimus igitur prædictorum verborum ſenſus eſt non de veris miraculis, quæ, vt vidimus, ſemper ab eo fruſtra Arabes expetiuere, ſed de verſiculis Alcorani.

Ad ſecundum locum eodem modo reſpondetur: irridebant enim Meccani Mahumetum, non quia miraculum vllum faceret; ſed quia recitabat illis, vel oſtendebat ſcriptum in papyro verſum aliquem Alcorani, aſſerens, illum ſibi à Deo reuelatum fuiſſe, & præſertim quando in illo proponebatur reſurrectio mortuorum. Quamobrem immediatè ſubdunt Meccani: أئذا متنا وكنا ترابا و عظاما ائنا لمبعثون او اباونا الاولون: *An verò*

poſt-

poſtquam mortui fuerimus, & in puluerem atque oſſa redacti, ſuſcitandi ſumus nos, & patres noſtri priores? Sunt autem frequentiſſimæ in Alcorano huiuſcemodi de mortuorum reſurrectione periodi; quam Meccani, non ſecus ac olim Athenienſes, irridebant, & præſtigium exiſtimabant: Id ita eſſe confirmant Mohammed, & Iahia, duo celebres Alcorani expoſitores, qui hæc eadem verba, و اذا راوا اية: *Et cum viderint aliquod ſignum*, gloſſant و اذا تليتَ عليهم اية: *Et cum legeris illis aliquem Alcorani verſiculum*. Eodem modo tam duo iſti interpretes, quam Gelaleddinus exponunt verſic. quartum Suræ ſextæ الانعام *Pecora:*

وما تاتيهم باية من ايات ربّهم الّا كانوا منها معرضين:

Neque afferes eis ſignum aliquod ex ſignis Domini ipſorum, niſi longe recedant ab eo. Gelal. باية من ايات ربهم اى ايات القران. *Si-*

gnum aliquod ex ſignis Domini ipſorum : id eſt verſiculum è verſiculis Alcorani. Mohammed, & Iahias: باية من ايات ربهم يعني القران : *Signum aliquod è Signis Domini ipſorum: ſignificat Alcoranum*; ideſt ſigna, ſeu verſus Alcorani. Quare miror, prædictos duos Interpretes exponentes verba ſuperius relata *Suræ* ſecundæ verſ. decimò octauò. *Iam manifeſtauimus ſigna ijs, qui firmiter credunt*: velle per ea indicari miracula facta à Mahumeto, veluti ſciſſionem Lunæ. Neque refert, quòd dicatur اذا راوا *cum viderint*: non autem اذا سمعوا *cum audierint*; cum ſermo ſit de periodis Alcorani. Nam in Arabico idiomate verbum راى *Vidit*, non ſecus ac in Hebraico ראה, applicatur tam viſui, quam auditui. Neque de hoc vllum eſt dubium inter vtriuſq; linguæ peritos.

Ad tertium locum, nempe: *Appropinquauit hora, & ſciſſa eſt Luna: & ſi viderint aliquod ſignum, longè recedent, ac* di-

dicent: Præſtigium validum; eodem prorſus modo reſpondetur. Nam ſenſus horum verborum eſt: Appropinquauit dies Iudicij (qui etiam in Euangelio Ioan. c. 5. *Hora* appellatur) in quo ſcindetur Luna. Et ſi Meccani audierint Mahumetum aliquid huiuſmodi legere ex Suris Alcorani, in quo frequentiſſima eſt de Iudicij die commemoratio; ſtatim dicent: hoc eſt preſtigium validum: ſeu, vt alij vertunt, perpetuum, & perſeuerans: quia ſcilicet ſemper eamdem cantilenam canebat. Id verò de miraculis dicere non poterant, quia hæc aſſiduè ab eo exigebant, nunquam verò obtinebant.

Sed videamus, vtrùm ex Alcorano miraculum aliquod erui poſſit, quod reuerà Mahumetus patrauerit.

Diſcutiuntur Mahumeti miracula ex Alcorano à Moſlemis producta.

Caput Quartum.

INcredibile dictu eſt, quàm vehemẽter ſe torqueant, ac diſtorqueant Doctores Moſlemi in expiſcãdis Mahumeti miraculis ex Alcorano, quamuis toties, vt vidimus, ſe non ad miracula facienda, ſed tantum ad prædicandum miſſum fuiſſe affirmauerit. Videlicet, dum Prophetæ ſuo mi-

racula violenter adſtruunt: vel illum, vel ſe ipſos mendacij manifeſti condemnant.

Author inter Mahumetanos inſignis Abu-Mohāmed Moſtapha Gennabienſis, aſſirmat, in Alcorano contineri facta à Mahumeto ستين الف اية *ſexaginta millia ſigna*, ſeu miracula. Hic Thraſo fortaſſè ſingula Alcorani verba pro miraculis enumerauit. Nam illius periodi, quas Doctores Moſlemi ſigna appellant, quia ea tamquam miracula admirantur, duo, vel tria millia, vt puto, non excedunt.

Aliquantò modeſtius ſenſit Ahmed filius Abdal-Halim, dum enumeratis Pſeudoprophetæ ſui miraculis, ſubdit;

و هذا غير الايات والبراهين المستفادة بالقران فان
تلك قد حررتها طوايف من المسلمين ذكروا من
انواعها ومعانيها ما هو مبسوط فى غير هذا الموضع
حتى بينوا ان ما فى القران من الايات يزيد على
عشرات

عشرات الالوف من الايـــــــــــان .

Et hæc, præter ſigna, & argumenta demonſtratiua accepta ex Alcorano: nam iſta iam collecta ſunt à diuerſis nationibus Moſlemorum, qui eorum ſpecies, & qualitates commemorauerunt; quæ fuſius ſcribentur in alio loco: itaut planum fecerint, miracula, quæ ſunt in Alcorano, aliquot millium decades excedere. Verùm hoc quoque Thraſonicè. Sed hic idem Author in illis recenſendis, ſatis parcum ſe oſtendit: credo, quia eorum penuria laborabat. Quotcumque verò, & quæcumque illa ſint, ex hoc ipſo nebulone videamus.

Primum miraculum deſumitur ex Sura 105. الفيل *Elephantes:* in qua inducitur Deus ita loqui cum Mahumeto:

الم تَرَ كيف فعل ربّك باصحاب الفيل : الم يجعــل

كيدهم فى تضليل : وارسل عليهم طيرًا ابابيل : ترميهم

بحجارة من سجيل : فجعلهم كعصف مأكــــول .

An non audiſti, quomodo ſe geſſerit Dominus tuus cum ductoribus Elephantium? An

non

non conuertit aſtum eorum in errorem? & miſit contra eos aues turmatim volantes, quæ iaciebant contra eos lapides ex argilla cocta: & reddidit eos velut herbam depaſtam? Obſcurè indicatur his verbis hiſtoria quædam ſeu fabula, quam refert hic Gelaleddinus in hunc modum:

ابرهة ملك اليمن وجيشه بنا بصنعا كنيسة ليصرف
اليها الحاجّ عن مكة فاحدث رجل من كنانة ولطخ
قبالتها احتقارا بها فحلف ابرهة ليهدمنّ الكعبة
فجاء مكة بجيشه على افيال مقدمها محمود فحين
توجهوا لهدم الكعبة ارسل الله عليهم ما قصّه في
قوله كل واحد منهم رمى بحصا فيه اسمه وهو اكبر من
العدسة واصغر من الحمصة يخرق البيضة والرجل والفيل
ويصل الى الارض وكان هذا عام مولد النبى محمد.

Abraha Rex Arabiæ felicis, & Æthiopiæ, ædificauit in Sanaa Eccleſiam, vt diuerteret ad eam concurſum peregrinorum à Delubro *Mecca-*

Meccano. Vir autem quidam ex Canana, exonerato ventre, ſtercore inquinauit anteriorem partem eiuſdem Eccleſiæ in contemptum eius. Quamobrem iurauit Abraha, ſe demoliturum Delubrum Meccanum: venitque Meccam cum exercitu ſuper Elephantes, (inter quos qui Regem vehebat, Mahmud vocabatur.) *Cumque tenderent ad deſtruendum Delubrum, miſit Deus ſuper eos volucres, quæ, vt dicitur in Alcorano, lapillis illos percuſſere. Vnuſquiſque autem eorum percuſſus eſt lapillo, in quo ſcriptum erat nomen ipſius: & hic erat maior lente, & minor cicere: & comburebat galeas, & viros, & Elephantes, & poſtea decidebat in terram. Accidit autem hoc eo anno, quo natus eſt Mahumetus.* Addit Iſmaël filius Aly. *Cum Abraha Elephantem, cui inſidebat, Meccam verſus impelleret, ille ſe in terram proÿciens obdormiebat. Cum verò in aliam partem adigeret, ſtatim ſurgebat, celeriterque incedebat.* Illas autem volucres ſcribit, veniſſe è regione Maris, fuiſſeque innumerabiles, ac ſimiles hirundinibus: & vnamquamque

ge-

geſtaſſe tres lapides, in roſtro ſcilicet, & in duobus pedibus. Cumque plerique occiſi fuiſſent, Deum miſiſſe torrentem, qui cadauera aſportauit in mare: Abraham verò percuſſum fugiſſe, & defluentibus membris, in Sanaa interijſſe.

Fabulam hanc eſſe, vel id totum ex malorum Dæmonum opera contigiſſe, non eſt dubitandum. Primum perſuadet id, quod de camelo illo Regis, de volucribus, de lapillis nomine percuſſorum ſignatis, & alijs huiuſmodi nugis refertur. Solemne autem eſt Scriptoribus Arabibus, huiuſmodi portenta confingere. Secundum autem perſuadetur, quia, vt fatetur etiam Ahmed filius Abdolhalim in ſua apologia: كان جيران البيت

مشركين يعبدون الاوثان ودين النصارى خير من دينهم:

Erant cultores Delubri Meccani Idololatræ adorantes ſimulacra: Religio verò Chriſtianorum melior erat religione eorum: Quia ſcilicet tunc Religio Chriſtiana erat vera, etiam in ſententia Mahumetanorum.

rum. Impium ergo eſt credere, Deum tam inſigni miraculo ſe propugnatorem oſtendiſſe idololatriæ; & ſuperſtitionis Meccanæ contra religionem Chriſtianam, ac veram, quam Abraha Rex Chriſtianus tuebatur: pugnaſſet enim quodamodo Deus contra ſeipſum. Dicendum eſt igitur, ſi verum ſit id, quod narrant hic Moſlemi; mali Dæmonis opera ad ſuperſtioni ſuæ fidem conciliandam contigiſſe. Neque verò tunc primũ huiuſmodi ludibrijs mortales decipere Dæmones tentauere. Sexcenta ſunt diabolicæ huius fraudis exempla à Scriptoribus tam Græcis, quam Latinis relata, quæ omnia conficta fuiſſe, impoſſibile prorſus videtur. Vnicum producere hic mihi ſatis erit, quod ſuperius deſcripto, ſimillimum eſt: & à Cicerone lib. 1. de Diuinatione his verbis narratur. *Obijciuntur etiam ſæpè formæ, quæ reapſe nullæ ſunt, ſpeciem autem offerunt: quod contigiſſe Brenno dicitur, eiuſque Gallicis copijs, cum Fano Appollinis Delphici nefarium bellum intuliſſet. Tunc enim,*

ferunt

ferunt ex Oraculo hæc fatam eſſe Pythiam: Ego prouidebo rem iſtam, & albæ Virgines. Ex quo factum, vt & viderentur virgines ferre arma contra; & niue, Gallorum obrueretur exercitus. Addit Valerius Maximus lib. 1. cap. 2. *Brennus Gallorum Dux Delphis Apollinis Templum ingreſſus, Dei voluntate in ſe manus vertit.* An non ſimillimum eſt hoc factum illi, quod contigit in ductoribus Elephantium, eorumque Rege Abraha.

Verúm, ſit hæc hiſtoria; ſit fabula; ſit præſtigium: quid attinet ad Mahumetum, eiuſque miracula? Quia (inquit Author) contigit eo anno, quo natus eſt Mahumetus. Ridiculum caput! Quaſi verò quicquid miri contigit anno, quo Mahumetus natus eſt, debeat illius miraculum cenſeri. At enim (inſtat Ahmed) Templum illud Meccanum Deus tutari voluit, non propter idola, quæ in eo colebantur, ſed quia ædificatum fuerat ab Abraham, & Mahumetus cultum in eo diuinum, ſimulacris effractis, reſtituturus erat. Sed hoc eſt diuinare.

Neque credi poteſt Deum, qui Ieroſolymitanum Templū idololatriæ labe fædatum, à Chaldæis deſtrui ſiuit; licet à Dauide, & Salomone conſtructum fuiſſet, & poſtea inſtauratum, à Chriſto inuiſendum foret: Meccanum Delubrum, quamuis ab Abraham extructum (licet hoc falſum ſit) & à Mahumeto purgandum, tanto miraculo ſeruare voluiſſe, cum eſſet idololatriæ, & impietatis Aſylum; præſertim cum tam inſigni clade eorum, qui veram Religionem profitebantur; & iniuriam Eccleſiæ Deo dicatæ factam, vindicare conabantur. Iam igitur effluxit, & euanuit primum Mahumeti miraculum ex Alcorano petitum.

Secundum ex Alcorano miraculum deſumitur ex Sura 72. الجنّ *Genÿ*, in qua ita legimus v. 1. Mahumetum loquentem:

اوحى الىّ انه استمع نفر من الجنّ فقالوا انا سمعنا
قرانا عجبا يهدى الى الرشد فامنا بـه ولن نشرك
بربّنا

بربّنا احـدًا : *Reuelatum fuit mihi, cœtum quemdam Geniorum, cum attentè audiſſet* lectionem Alcorani, *dixiſſe : Nos quidem audiuimus lectionem mirabilem Libri, qui dirigit ad rectam inſtitutionem. Credidimus igitur in eum : & poſt hac nullum deum colemus præter Dominum noſtrum*. Deinde v. 8. ita loquuntur ijdem Genij: وانّا لمسنا السمآء فوجدناها مُليت حرسًا شديدًا وشهبًا وانّا كنّا نقعد منها مقاعد للسمع فمن يستمع الان يجد له شهابا رصدًا . *Et nos quidem tentauimus propius accedere ad cælum : ſed inuenimus illud vndique munitum cuſtodia terribili, & flammis ſcintillantibus, & nos ſanè antea ſedebamus in parte eius in ſedibus ad audiendum : nunc verò qui tentauerit accedere ad audiendum, inueniet ibi flammas appoſitas ad cuſtodiã*. Duplex hic habemus miraculum. Primum eſt, conuerſio Geniorum ad cultum vnius Dei ab idololatria ob audi-

tam lectionem Alcorani. Secundum, depulſio eorumdem Geniorum poſt aduentum Mahumeti, per iactum flammarum, ab orbibus Cæleſtibus, in quibus aſſidebant ad diuinas reuelationes per Angelorum miniſterium delatas, furtiuis auribus captandas. De hoc ſecundo ſatis diximus in prima parte. De primo autem nunc pauca dicenda.

Sciendum eſt autem tam Hebræos, quam Arabes ex Hebræorum diſciplina, certò credere, eſſe quoddam genus creaturarum intellectualium, medium inter Angelos, & homines; quibus nonnulla cum hominibus, nonnulla verò cum Angelis communia ſunt: جِنّ ſeu جِنَّة hos Arabes appellant; quæ vox latinæ *Genij*, ſono prorſus reſpondet. Nos Dæmones, ſeu Spiritus familiares communiter vocamus. De his ita Buxtorphius in ſuo Lexico Chaldaico in radice שוד, ex Thalmud in Bereſith Rabba, ſect. 36. *Sex proprietates dicuntur de Dæmoni-*

monibus. In tribus ſimiles ſunt Angelis: & in tribus aſſimilantur hominibus. Habent alas ſicut Angeli: & volant ab vna extremitate Mundi ad alteram ſicut Angeli: & ſciunt futura ſicut Angeli. Edunt, & bibunt ſicut homines: gignunt, & multiplicantur ſicut homines; & moriuntur ſicut homines. Præterea, non ſine ſumma impietate & amentia tradunt Hebræi, huiuſmodi Dæmones, ſeu Genios ab Adam genitos fuiſſe eorum annorum ſpatio, quo ob peccatum ſuum vixit in anathemate, & veluti excommunicatus à Deo, nimirum per centum ac triginta annos. Ita habemus in Thalmud: *Dixit R. Ieremias filius Eleazari: Omnibus iſtis annis, quibus fuit Adam in anathemate, genuit Spiritus, & Dæmones, & ſpectra nocturna.* Vbi addit R. Salomon; ſpiritus iſtos, ſeu Dæmones generatos fuiſſe ex fluxu ſeminis nocturni eo toto tempore, quo Adam excommunicatus, & ab vxore ſeparatus fuit. Alij tamen videntur ſentire, etiam ante Adam plures ex his Dæmonibus fuiſſe. Nam in

Bereſith Rabba ſect. 20. & 24. legimus: *Dixit R. Simon: Omnibus centum, ac triginta annis, quibus ſeparata fuit Heua ab Adam; ſpiritus maſculi concubuerunt cum ea, & ipſa pariebat illorum opera. Et ſpiritus fæminæ ſuccubuerunt Adamo, & pariebant ex illo.* Nibil vel magis obſcænum, vel magis impium poterat excogitari.

Arabes tamen volunt, Genios non ab Adam, & Heua: ſed ab إِبْلِيس *Ebliſo*, vel *Diabolo*, genitos fuiſſe. Hinc Geladdinus in expoſitione Suræ 18.
الكهف *Spelunca*: الجنّ قيل هم نوع من الملايكة
وابليس ابو الجنّ فله ذرّية ذكرت معه والملايكة
لا ذرّية لهم. *Genij dicuntur eſſe ſpecies Angelorum. Eblis autem eſt pater Geniorum, & habet ſobolem, quæ eſt maſculini generis, ſicut ille. Angeli autem non habent ſobolem.* Volunt autem, *Eblis*, ſeu *Diabolum*, fuiſſe Angelum; ſed à Deo damnatum, eo quod Adamum adorare nolue-

noluerit. Nihilominus Abulhoſein Ahmed filius Phares filij Zachariæ, ex communi Sapientium Moſlemorum aſſenſu, ſupponit alios etiam Genios fuiſſe immediatè creatos à Deo vnà cum Diabolo: ita enim ſcribit: وان اللـــه تعالى

اسكن ظهر الارض لمّا فرغ من خلقها الجن قبـل ادم

وجعلهم من مارج من نار وابليس فيهم فنهاهم اللـه

ان يسفكوا دم البهايم ويظهروا المعصيــة فسفكوا

وعدا بعضهم على بعض فلما راهم ابليس لا يغفلون

عن ذلك سأل الله ان يرفعه الى السمآء فصار مــع

الملايكة يعبد الله اشدّ عبادة وارسل الله الى الجـنّ

وهم حرب ابليس قبيلاً فطردهم الى البحر وقتلوا من

شاء الله منهم وجعل الله ابليس على سمآء الدنيــا

خازنًا فوقع فى صدره كبـــــــــــــــــــــر:

& quidem Deus Excelſus fecit habitare ſuper terram, poſtquam illam creaſſet, Ge-

nios priuſquam Adam : creauitque eos ex puriſſimo igne , & Eblis inter eos . Et prohibuit illis Deus, ne effunderent ſanguinem beſtiarum, neue eſſent ſibi inobedientes. Sed effuderunt illum: & exercuerunt inter ſeipſos iniuriam, & hoſtilitatem. Cum autem vidiſſet Eblis eos ab hoc non deſiſtere, rogauit Deum, vt ſubleuaret ſe in cælum: fuitque ibi cum Angelis, & ſtudioſiſſimo cultu Deum venerabatur. Miſit autem Deus contra Genios, qui fuerant ſocij Eblis, gentem quamdam, quæ detruſit eos in mare: & occidit ex eis quotquot voluit Deus. Poſuitque Deus Eblis ſuper cælum lunæ cuſtodem. Sed incidit in pectus eius ſuperbia.

Placuit hæc ex Hebræis, ac Mahumetanis referre, vt intelligat Lector, quo fundamento finxerit Mahumetus, Genios, ſeu Dæmones, audita Alcorani ſui lectione, ab idololatria ad vnius Dei cultum, & ad ſectam ſuam conuerſos fuiſſe: quia ſcilicet hi non ſecus ac homines, libero pollent arbitrio ad benè, vel malè operandum; ad peccandum, & ad pæni-

pænitendum, ac reſipiſcendum. Verùm cum ex Sacris literis tam veteris, quam noui Teſtamenti nihil de huiuſmodi Genijs habeamus, manifeſtè patet, hæc omnia figmenta eſſe, & mendacia. Nullibi enim reperimus in Sacris Scripturis, aliam præter Angelos, & homines, intellectualem creaturam à Deo conditam fuiſſe. Certum etiam eſt, ex Angelis quoſdam beatos eſſe, cæloque addictos: quoſdam è cælo deiectos, & æternis cruciatibus in Gehenna damnatos; qui communiter Dæmones, Satanæ, vel Diaboli appellantur: licet reuera caput, ſeu Princeps eorum vulgò Diabolus, & Satanas per antonomaſiam nuncupetur. Tam autem ex Angelis bonis, quàm ex malis plures in terris, aliiſque elementis commorantur. Ex his, malos eos eſſe credimus, qui homines obſident, vel domos, aliaue loca infeſtant, & multimodis ludibrijs miſeros mortales vexant, & decipiunt. Hos omnes Sacræ literæ ijſdem nominibus indiſcriminatim, *Satanæ*, *Dæmonis*, *Diaboli*,

boli, *Spiritus immundi*, *Spiritus nequam*: *Angeli mali*, vel alijs huiuſmodi conſueuerunt appellare. Veteres Ethnici, vt dixi, *Genios* vocauere, nomine Arabico conſimili. Neque Hebræi, neque Arabes poſſunt vllam legitimam huiuſmodi Geniorum, quales ipſi fingunt, originem oſtendere, niſi eam ex cerebro ſuo velint eruere.

Tertium Mahumeti ex Alcorano miraculum, apud Moſlemos celeberrimũ, & apud Chriſtianos etiam non ignotum, eſt quòd Lunam in duas partes diſciderit. Cauſam dederunt commento verba Suræ 54. القمر *Luna*; اقتربت الساعــة وانشقّ

القمر وان يَرَوا ايةً يعرضوا و يقولون سحر مستمــرّ:

Appropinquauit hora, & ſciſſa eſt Luna: & ſi viderint ſignum aliquod, longè recedent, ac dicent: Præſtigium perſeuerans. Hac de re audiendus eſt Ahmed filius Abdalhalim in Apologia, cuius verba Arabica, quia prolixiora ſunt, hic latinè fideliter exhibeo. Sic igitur ille: *Et*

iam

iam quidem mentio facta eſt de ſciſſione Lunæ: & manifeſtè oſtenſum eſt factam fuiſſe à Deo, & relatam in Alcorano propter duo magna myſteria, quorum primum fuit ad oſtendendam illius prophetiam. Cum enim petijſſent Infideles ab eo miraculum: oſtendit illis ſciſſionem Lunæ. Alterum verò, quia fuit indicium propinquæ ſciſſionis Firmamenti, quæ quidem erit ſignum oſtenſiuum diſciſſionis cælorum, quam prædixerunt Prophetæ. Et propterea dixit Altiſſimus: Appropinquauit Hora, & ſciſſa eſt Luna: & ſi viderint aliquod ſignum, longè recedent, & dicent: Præſtigium perſeuerans. Et mentionem fecit appropinquationis Horæ, & ſciſſionis Lunæ. Et poſuit ſignum in ſciſſione Lunæ, non autem Solis, & reliquarum Stellarum; quia illa eſt terræ propinquior, quàm Sol, & Stellæ; & quia hæc eſt corpus rotundum, in quo apparet ſciſſio cuicumque eam viderit, apparentia, quæ non perſeuerat. Et iam viderunt eam homines, & teſtes fuerunt illius. Mahumetus verò legebat hanc Suram in conuentibus præcipuis, vt audirent homines id, quod continebat de ſignis

gnis prophetiæ, & argumentis illius: & difficultatem circa id, quod erat in ea. Omnes verò homines confitebantur hoc, neque negabant: & conſtat ſciſſionem Lunæ notam fuiſſe apud homines vniuerſaliter. Et in Sahih Moſlemi habetur, quòd Omar filius Alchottab interrogauit Abu-Vacked Laitienſem de eo, quod legebat Mahumetus in Feſto ſolemnis Sacrificij, & in Feſto ſolutionis ieiunij. Ille verò reſpondit, eum in vtroque legere conſueuiſſe Suram 50. Q. *Per Alcoranũ glorioſum:* & *Suram* 54. *Appropinquauit Hora, & ſciſſa eſt Luna. Et neceſſariò apparet ex cõſequutione conſuetudinis, quod ſi Luna ſciſſa non fuiſſet, celeres fuiſſent fideles in hoc negando, magis quam infideles hoſtes eius, & impij. Conſtat etiam illum fuiſſe ſolertiſſimum omnium mortalium, vt verax haberetur à populo, & haberet illum ſectatorem. Quòd ſi non fuiſſet ſciſſa Luna, certè id non aſſeruiſſet, nec legiſſet omnibus hominibus demonſtrando hoc, & prædicando tanquam miraculum ſuum. Et in Sahihein ex relatione Anas filij Malec habetur, quòd Meccani petierunt à Propheta Mahumeto, vt oſtẽ-*

deret

deret ipſis miraculum: oſtenditque illis ſciſſionem Lunæ duabus vicibus. Et ex eodem habetur, quod Meccani poſtulauerunt à Legato Dei, vt oſtenderet eis aliquod ſignum, & ſciſſa eſt Luna in duas partes. Refert hoc Termandius. Et in Sahihein ex relatione Ebno-Maſaud habetur: ſciſſa eſt Luna tempore Legati Dei in duas partes: & dixit Legatus Dei: Teſtes eſtote. Ex relatione item Ebno-Maſaud habetur: Vidi, inquit, Lunam ſciſſam in duas partes in Mecca, antequam egrederetur ex ea Legatus Dei. Vna pars illius conſtitit ſupra Montem Abukis, & altera pars ſuper Alſaunada. Dixeruntque infideles Coraſini Meccanis: Hic homo faſcinauit vos. Dixit Ebn-Abu-Kabſciat: Expectate viatores; nam ſi hi viderint iuxta id, quod vos vidiſtis; hic homo eſt verax. Si autem non viderint ſicut vos vidiſtis; hic ſanè eſt Magus. Interrogati ſunt igitur viatores, qui ex omni parte aduenerant: & hi reſponderunt: Vidimus. Refert hoc Albocharius, & Moſlem. Refert præterea idem Albocharius, dixiſſe Ebn-Abbas: Diuiſa eſt Luna, & hoc accidit

tem-

tempore Prophetæ Mahumeti : & diuiſa eſt in duas partes : vna pars vltra montem , & altera citra montem . Dixitque Mahumetus : O Deus eſto teſtis. De Gioaiber filio Motaham habetur, quod dixerit : Diuiſa eſt Luna, dum nos eſſemus in Mecca, itaut apparuerint de ea duæ partes ſeparatæ, quarum vna viſebatur ſuper vnum montem, & altera ſuper alium . Dixeruntque homines : Dementauit nos Mahumetus . Reſpondit autem quidam : Si dementauit vos, certè non dementauit homines vniuerſos. Refert hoc Tarmandius.

Verùm huiuſcemodi miraculum, magnum eſt Mahumetanorum figmentum. Cum enim, vt ſuperius vidimus, toties Meccani ſignum aliquod á Mahumeto in legis ſuæ teſtimonium efflagitarent; ſi vel hoc, vel aliud ex ijs, quæ illi Moſlemi affingunt, effeciſſet; potuiſſet ſemper illa ijs obijcere : nec fuiſſet, quòd perpetuò reſponderet , ſe ad miracula patranda miſſum non fuiſſe, ſed tantummodo ad prædicandum , hominesque commonendos: miracula ad Deum ſpectare:

ctare:

ctare : nihil infidelibus prodeſſe : fidem non à miraculis, ſed à Dei voluntate dependere ; & alia huiuſmodi, quæ illum non ſolùm nulla antea ſigna feciſſe, ſed nec poſtea facturum eſſe manifeſtè demonſtrant. Aliàs ſibi ipſe aduerſatus fuiſſet. Si enim miracula nulla faciebat, quia non erant profutura : quare hic fecit, vbi etiam ex Alcorani teſtimonio patet, nihil profuiſſe?

Præterea ex ipſis Alcorani verbis dignoſcitur, nullum hic miraculum ſignificari. Ita enim habent : *Appropinquauit Hora, & ſciſſa eſt Luna : & ſi viderint ſignum aliquod, longè recedent, ac dicent : Præſtigium perpetuum : & mendacij inſimulauerunt* (Mahumetum) *: & ſectati ſunt libidines ſuas*. Omnes, quos vidi, Interpretes conueninnt, hoc loco الساعة

Horam, ſupremi Iudicij diem ſignificare. *Sciſſionem verò Lunæ*, eiuſdem diei ſignum fore, communis eſt Moſlemorum ſententia : idque inter alios aſſerit Gelaledd. in expoſitione Suræ 47. الثقال

Bel-

Bellum. v. 17. dicens : من علاماتها بعث
النبي محمد وانشقاق القمر والدخان : *Inter ſigna illius* (nempe diei Iudicij) *ſunt miſſio Prophetæ Mahumeti*, *& ſciſſio Lunæ*, *& Fumus*. Cum igitur dicit, *ſciſſa eſt*, propheticum ſtylum affectat, vtens tempore præterito pro futuro, vt alibi non rarò in Alcorano. Ridiculum verò eſt aſſerere, aduentum Mahumeti, vel ſciſſionem Lunæ ab eo factam, vel neſcio quem fumum, qui Mahumeti tempore apparuit, ſupremæ Mundi diei indicia fuiſſe, cum tanto interuallo hæc ab illa diſtiterint. Legitimus ergo Alcoranicorum verborum ſenſus eſt : Prope eſt Dies Iudicij, & ſciſſio Lunæ, quod erit præambulum illius ſignum. Cum verò Meccani audierint hæc ſibi prædicari, non ſecus ac præſtigia accipient, & terga vertentes, Mahumetum mendacem proclamabunt, & in infidelitate ſua perſeuerabunt. Nec obſtat, quod dicatur, *ſi viderint aliquod ſignum :* nam in idio-

mate

mate tam Hebraico, quam Arabico, *videre* ſæpiſſimè accipitur pro *audire*: vt norunt omnes vtriuſque linguæ periti, & crebris Alcorani exemplis confirmatur, vt iam ſuperius vidimus. *Signi* verò nomine Alcoranicas periodos plerumque deſignari, Mahumetani ipſi fatentur. Notandum verò, non dici, *cum vident*, *vel cum vidiſſent*: ſed, *ſi videant*, *vel ſi viderint*, conditionatè. Propoſitio verò conditionata, iuxta Dialecticos, nihil ponit in eſſe. Neque momenti vllius eſſe debent teſtimonia eorum, qui aſſerunt, ſe vidiſſe Lunam ſciſſam à Mahumeto: nam, vt alibi vidimus, ſolemniſſimum eſt Arabibus, & Hebræis huiuſmodi teſtimonia confingere. Poſtremò ipſos Arabes doctiores agnouiſſe, non agi hic de miraculo aliquo Mahumeti, ſed de ſciſſione Lunæ, quæ fiet paulò ãte diem Iudicij, teſtantur duo inter Arabes celeberrimi Interpretes, Beidauius, & Zamchaſcerius: quorum primi hæc ſunt verba: روى ان الكفار مالوا رسول الله اية

فانشق القمر : وقيل معناه سينشق يوم القيمـــة ؛

Fertur, infideles poſtulaſſe à Legato Dei aliquod ſignum : & propterea Lunam ſciſſam fuiſſe. Sed alij dicunt, ſenſum huius loci eſſe, quod Luna ſcindenda ſit in die Reſurrectionis. Secundi verò : وعـــن بعض الناس ان معناه ينشق يوم القيمـــة : *Et iuxta aliquos, ſenſus hic eſt : ſcindetur* (Luna) *in die Reſurrectionis*. Porrò ſi tot teſtes illud miraculum habuiſſet, non eſſet circa verba Alcorani inter ſapientes Moſlemos hæc diuerſitas ſententiarum, neque ab vllo fuiſſet in dubium reuocatum.

Cæterùm, etiam ſi certo certius foret Mahumetum Lunam bipartitam, vel quadripartitam Meccanis viſendam oſtendiſſe : non tamen verum miraculum patraſſe euinceretur. Nihil ſolennius Sagis, ac Veneficis, quàm huiuſmodi præſtigia in Luna oſtentare. Vnde Virgilius ecl. 4.

Carmina vel cælo poſſunt deducere Lunã.

Vbi,

Vbi, *carmina*, iuxta omnes Interpretes, excantationes ſignificant. Et Ludouicus de la Cerda Vir eruditiſſimus, hæc verba exponens: *E cunctis*, inquit, *aſtris, Luna veteribus ita credebatur ſubdita eſſe Veneficarum cantionibus, vt quoties his liberet, ea è cælo, vel inuita deduceretur.*

Ex dictis patet reſponſio ad argumentum Aduerſarij. Nam quando Mahumetus Alcorani verba popello legebat; vel illud tantùm intendebat, vt hominibus perſuaderet, Lunam ſcindendendam eſſe propè diem Iudicij: vel volebat, vt crederent, ipſum reuerà illam in duas partes diſcidiſſe. Si primum: nihil ad Mahumeti miraculum pertinebat. Si ſecundum: meritó credebant Meccani, illud fuiſſe præſtigium; cum huiuſmodi ſigna à Magis ac Veneficis in Luna frequenter fieri non ignorarent.

Quartum ex Alcorano miraculum obſcurè innuitur in Sura 17. الاسرى *Iter nocturnum*: v. 1. vbi dicitur: سبحان الذى

اسرى بعبده ليلاً من المسجد الحرام الى المسجد الاقصى
الذى باركنا حوله لنريه من اياتنـــــــا .

Laus illi, qui tranſtulit ſeruum ſuum noctu ab Oratorio Meccæ ad Oratorium remotiſſimum, cui vndequaque benediximus, vt oſtenderemus ei ſigna noſtra. Quæ verba exponentes Interpretes Moſlemi, omnes conueniunt, alludere ad viſionem quandam ab ipſo Mahumeto relatam in libro السنة *Sonnæ*, quam ita deſcribunt Iahias filius Salam, & Mohammed filius Abdallah, cum quibus cæteri Expoſitores conueniunt: ان رسول الله صلى بينما عند البيت اذ اوتيتُ فشقّ البحر فاستخرج القلب فغسل بمـــا زمزم ثم اعيد مكانه ؛ ثم اوتيتُ بدابّة ابيض يقال له البراق فوق الحمار ودون البغل مضطرب الاذنيـــن يضع خطوة عند منتهى طرفه فحُمِلتُ عليه فسار بى

نحو

نحو بيت المقدس فاذا منادٍ ينادى عن يمين الطريق
يا محمد على رسلك اسألك يا محمد على رسلك
اسألك يا محمد على رسلك اسألك فمضيتُ فلم
اعرج عليه . *Cũ eſſet Legatus Dei Mahumetus iuxta Templum Meccanum, ecce venit ad me* (inquit ipſe) *quidam, qui ſcidit pectus meum ſub iugulum, & extraxit cor meum, lauitque illud aqua putei Zanizam: deinde reſtituit illud in locum ſuum. Deinde adductum eſt ad me iumentum album, quod vocatur Alborac, maius aſino, & minus mulo, quod quaſſabat auriculas, & ponebat paſſus ad terminationem aſpectus ſui: & ſuper illud impoſitus, cœpi iter verſus Templum Hieroſolymitanum. Et ecce vox clamantis à dextris viæ: O Mahumete, ſubſiſte pauliſper, oro te: O Mahumete, ſubſiſte paulisper, oro te: O Mahumete, ſubſiſte pauliſper, oro te. Sed ego perrexi, nec attendi quis eſſet.* Eandem vocem audiuit à ſiniſtra parte viæ: neque de illa quidquam curauit. Cumque ad Tem-

plum Hieroſolymitanum perueniſſet, alligauit iumentum ad anulos, ad quos Prophetæ illud alligabant. Deinde ingreſſus in Templum orauit in eo, bis ſe incuruando. Poſtea inde egreſſo, obtulit ei Gabriel vas vini, & vas lactis: ille verò vas lactis accepit. Laudauit de hoc illum Gabriel, qui expoſuit ei, vocem illam, quam à dextris audierat in via, fuiſſe inuitationem ad Iudaiſmum, quam ſi attendiſſet, certè iudaizaſſet gens eius. Vocem verò, quam audierat à ſiniſtris viæ, fuiſſe inuitationem ad Religionem Chriſtianam: quam ſi attendiſſet, certè Chriſtianiſmum gens eius ſuſcepiſſet. Deinde narrat, ſe vidiſſe mulierem ſpecioſiſſimam, ornatam omni monilium, & munditiarum genere, quæ elatis manibus, ter rogauit eum, vt pauliſper ſubſiſteret: ſe verò nec aliquid reſpondiſſe, nec eam penitus curaſſe. Hanc autem, dixit ei Gabriel, fuiſſe Mundum, cui traditus fuiſſet, ſi eius verba, vel aſpectum curaſſet. Pergit deinde Mahumetus referens viſionem, ſeu delirium

ſuum:

ſuum : ثم اتينا بالعراج فاذا احسن ما خلق
الله فقعدنا فيه فعرج بنا حتى انتهينا الى سماء
الدنيا وعليها ملك يقال له اسمعيل جنده سبعون
الف ملك جند كل ملك سبعون الف ملك .
فاستفتح جبراييل فقيل من هذا قال جبراييل قيل
ومن معك قال محمد قيل أوقد بعث اليه قال
نعم : قالوا مرحبًا به وانعم المجى جاء ففتح
لنا فاتينا على ادم فقلت يا جبراييل من هذا قال
هذا ابوك ادم فرحب بى ودعا لى بخير : قال واذا
الارواح تعرض عليه فاذا مر به روح مومن قال روح
طيب وريح طيب : واذا مر به روح كافر قال
روح خبيث وريح خبيث ;

Deinde peruenimus aſcendendo ad locum omnium pulcherimum, ibiq; conſedimus : deinde aſcendimus ad cælũ Lunę, cui pręſidebat Angelus, nomine Aſmail, qui habebat exercitum

ſeptuaginta millium Angelorum,quorum ſinguli habebant item exercitũ ſeptuaginta millium Angelorum. Pulſauit igitur Gabriel ianuam: reſponſumq; eſt; Quis eſt hic? Dixit, Ego ſum Gabriel. Dictum eſt illi: Et quis eſt tecum? Reſpondit: Mahumetus. Dictum fuit illi: Iam ne factus eſt Apoſtolus? Reſpondit: Vtiq; Dixerunt illi: Fauſtè feliciterq; aduenerit. Aperta eſt ergo nobis ianua; & obuiũ habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis eſt hic? Reſpondit: Hic eſt pater tuus Adam. Tunc ille ſalutauit me, & fauſta mihi apprecatus eſt. Et ecce Animæ ſeſe obtulerunt illi: cumque tranſiret iuxta eum anima fidelis, dicebat: Spiritus bonus, & halitus bonus. Cum verò tranſiret iuxta eum anima infidelis, dicebat: Spiritus malus, & halitus malus. Deinde refert, ſe vidiſſe quoſdam olfacientes carnes putridas; carnes verò recentes ac bonas nauſeantes, quos intellexit à Gabriele, eſſe adulteros, ac fornicarios. Tum vidit alios ore laxo & aperto; alios verò, qui in eorum ora aperta lapides igneos ab obſcænis partibus egeſtos conijciebant: & intellexit

hos

hos eſſe eos, qui orphanorum, ac pupillorum facultates vſurpabant. Deinde vidit alios ſeipſos vnguibus dilacerantes, voceſque tamquam mugitus emittentes: quos intellexit eſſe obtrectatores, detractores, ac diffamatores. Vidit etiam mulieres quaſdam ſpecioſas, per vbera ſuſpenſas, quas ſerpentes, ac ſcorpiones mordebant: intellexitque has eſſe eas, quæ occidebant filios ſuos. Vidit deinde has eaſdem mulieres cum alijs, qui ex varijs partibus adueniebant, duci in Gehennam ad Pharaonem: ad quem cum perueniſſent, extenſæ ſunt ante ignem, vt illius calore ardentiſſimo torquerentur. Poſtremò vidit quoſdam viros enormiter ventricoſos, qui cum vellent ſurgere, cadebant in terga, & in ventres: hi verò accuſati apud Pharaonem, illius iuſſu pedibus truncati ſunt: intellexitque hos eſſe vſurarios. Proſequitur deinde iter ſuum in Cælum, conſuetis nugis; ad ſingulos enim cælos eadem eſt cantio, quæ fuit ad cælum Lunæ nem-

nempe: فاستفتح جبراييل فقيل مَن هذا : فقال
جبراييل : قيل ومن معك : فقال محمد : قيل
اَ وَقد بُعث : قال نعم : قالوا مرحبًا ونعم
المجئُ جاء ففتح لنا : *Pulſauit Gabriel ianuam: dictumque fuit illi. Quis eſt qui pulſat? At ille reſpondit: Gabriel. Dictum fuit illi: Et quis eſt tecum? Reſpondit; Mahumetus. Dictum fuit illi: An iam miſſus fuit ad munus propheticum exercendum? Reſpondit illi: Iam miſſus fuit. Dixerunt qui erant intus: Fauſtè feliciterque aduenerit. Et tunc aperuerunt ianuam, vt vterque ingrederetur.* In ſecundò ergo cælo inuenerunt ابنى الخالة يحيى وعيسى *duos filios materteræ, Ioannem, & Ieſum.* (hoc ex errore Mahumetanorum, qui putant Matrem Ieſu, & Matrem Ioannis Baptiſtæ fuiſſe ſorores): qui ſalutauerunt Mahumetum, & fauſta illi apprecati ſunt. In tertio cælo inuenerunt Ioſeph, cui eximia pulchritudo collata fue-

fuerat : qui eodem modo Mahumetum ſalutauit, cum fauſta apprecatione. In quarto cælo inuenerunt ادريس *Edris* (ideſt Henoc) qui eadem obſequia Mahumeto exhibuit. In quinto cælo inuenerunt Aaron, qui hoc habebat ſingulare quòd : لحيته شطران شطر أبيض وشطر أسود : *dimidium barbæ eius erat candidiſſimum: dimidium verò nigerrimum*. Hic eodem modo, quo cæteri ſuperiores, Mahumetum excepit. In ſexto cælo inuenerunt Moyſem, qui erat coloris impensè rufi : & cum de more eum ſalutaſſet, & vt fratrem agnouiſſet, dixit : تزعم بنوا أسرائيل اني أكرم الخلق على الله : وهذا أكرم على الله مني : *Exiſtimant filij Iſraël me honoratiſſimum omnium creaturarum eſſe apud Deum : ſed hic* (innuens Mahumetum) *eſt honoratior me apud Deum*. In ſeptimo cælo inuenerunt Abraham innixum Domui, quæ dicitur المعمور *Viſitata:*

tata: quia ſcilicet, يدخله كل يوم سبعون الف
ملك ولا يعودون اليه الى ان تقوم الساعة .
ingrediuntur ad eam viſitandam quotidie ſeptuaginta millia Angelorum: nec reuertentur ad eam vſque ad diem Reſurrectionis. Salutauit igitur eum Mahumetus, & ipſe reſalutauit eum fauſta apprecando. Erat porrò prope Abraham gens Mahumetana (quæ ſcilicet illius legem erat amplexura): huius pars veſtibus albis, pars verò cinerei coloris erat induta, ſed ſimul erant commixti. Intellexitque hos eſſe illos, qui miſcuerunt opera bona cum malis: ſed totum fuit in bonum: & locum illum fore habitationem ſuam, & gentis ſuæ. Pergit Mahumetus. ثم انتهينا الى السدرة المنتهى فاذا هى
احسن ما خلق الله واذا الورقة من ورقها لو غطين
بها هذه الامة لغطتهم ثم انفجر من تحتها السلسبيل
ثم انفجر من السلسبيل نهران نهر الرحمة و نهر
الكوثر

الكوثر فاغتسلتُ من الرحمة فغفر لى ما تقدم من
ذنبى وما تاخر ثم اعطيت الكوثر فسلكته حتى
انفجرني فى الجنة فاذا طايرها كالبخت قال ونظرتُ الى
جارية فقلت لمن انتِ يا جارية قالت لزيد بن
حارثة قال ثم نظرت الى النار فاذا ان عذاب ربّى
لشديد لا تقوم له الحجارة ولا الحديد : قال ثم رجعتُ
الى السدرة المنتهى فغشيها من امر الله ما غشى ووقع
على كل ورقة ملك وايّدها الله بايّده : وفرض علىّ
فى كل يوم وليلة خمسين صلاة فرجعت الى موسى
فقال بما فرض عليك ربّك فقلت فرض علىّ فى كل
يوم وليلة خمسين صلاة فقال ارجع الى ربّك فاسأله
التخفيف فان امتك لا تطيق ذلك فاني قد بلوت
بنى اسراييل و خبرتهم فرجعت الى ربّى فقلت اى
ربّى حطّ عن امّتى فان امتى لا تطيق ذلك فحطّ عنى
خمسا

خمسًا قال فرجعت الى موسى فقال ما فرض عليك
ربك قلت حط عنى خمسًا فقال ارجع الى ربك
فاسئله التخفيف فان امتك لا تطيق ذلك قال
فرجعت الى ربى فحط عنى خمسًا قال فلم ازل ما بين
ربى و بين موسى حتى قال يا محمد لا تبديل انه لا
يبدل القول الذى هى خمس صلوات فى كل يوم
و ليلة لكل عشر فتلك خمسون صلاة : قال فرجعت
الى موسى فاخبرته فقال ارجع الى ربك فاسئله
التخفيف فقلت قد راجعته حتى استحييت منه :

Deinde peruenimus ad arborem Sedrum, vltra quam tranſire nemini licet. Erat autem pulcherrima omnium rerum, quas creauit Deus: & vnum eius folium, ſi ſub illo eſſet hac gens, (ideſt, gens tota Arabum) *certè cooperiret eam totam. Sub ea verò emanabat fons Salſabil, ex quo duo fluuij egrediebantur, nempe Alrahmat, & Alcauther.*

ther. Ego verò laui me in Alrahmat, & dimiſſa ſunt mihi peccata mea tam præterita, quam futura (ſeu, tam præcedentia, quam ſubſequentia). *Deinde ingreſſus ſum fluuium Alcauther, & per eum nauigio vectus perueni in Paradiſum, in quo erāt aues adinſtar camelorum Perſicorum. Vidi autem ibi puellam, cui dixi: Cuinam deſtinata es tu, ò puella? Reſpondit: Zaido filio Haretha. Deinde vidi ignem Gehennæ: & ecce agnoui, pœnas à Domino meo infligendas, eſſe ſanè vehementes. non reſiſtit illis lapis, neque ferrum. Deinde regreſſus ſum ad arborem Sedri, vltra quam non eſt progredi: & cooperuit illam ex præcepto Dei id, quod cooperuit* (innumera ſcilicet multitudo auium, & Angelorum) *& ſuper ſingulas illius frondes deſcendit vnus Angelus: & ſuſtentauit eam Deus manibus ſuis. Et ipſe conſtituit mihi quinquagenas preces in ſingulos dies. Cum autem reuertiſſem ad Moyſem, dixit mihi: Quid conſtituit tibi Dominus tuus? Ego verò: Quinquagenas mihi preces per ſingulos dies ac noctes mihi conſtituit. Dixit Moiſes: Redi ad*

Do-

Dominum tuum, & ora eum pro imminutione earum: non enim poterit hoc gens tua. Et quidem ego iam feci experimentum huius rei in filij Iſraël. Igitur reuerſus ſum ad Dominum meum, & dixi: Ah Domine mi, diminue Orationes genti meæ, quia non poterit perſoluere eas. Imminuit autem mihi quinque: & cum ad Moyſen rediјſem, dixit mihi: Quid conſtituit tibi Dominus tuus? Reſpondi: Imminuit mihi quinque preces. Ille verò: Redi, inquit, ad Dominum tuum, & precare eum, vt adhuc imminuat: non enim poterit hoc gens tua. Reuerſus ſum igitur ad Dominum meum, qui alias quinque preces imminuit. Neque ceſſaui ire, & redire à Moiſe ad Deum, donec dixit mihi Deus: O Mahumete, nolo amplius immutare quod decreui; non enim mutabilia ſunt verba Dei: quinque tibi preces per ſingulos dies ac noctes præſcribuntur; ita vt vnaquaque æquiualeat decem; & ita ſint in totum quinquaginta preces. Reuerſus igitur ſum ad Moyſen, & narraui ei hoc. Ille verò dixit mihi: Reuertere ad Dominum tuum, & ora eum, vt

hunc

hunc etiam numerum imminuat: Ego verò reſpondi: Iam toties ad eum reuerſus ſum, vt pudeat me, iterum ad eum redire.

Commonendum hic cenſeo Lectorem, non omnia, quæ habentur in libro Sonnæ, quem Mahumetani æquè ac Alcoranum recipiunt ac venerantur, circa hanc Mahumeti viſionem ab his Authoribus referri; ſed tantum modeſtiora. Sunt enim alia plurima monſtroſa, & portentoſa, quæ ab alijs Scriptoribus referuntur. Ricardus, vel, vt alij vocant, Ricoldus ex Ordine Prædicatorum in confutatione Alcorani cap. 14. ſcribit, ſe in Authore Mahumetano legiſſe: *cum vellet Mahumetus conſcendere iumentum Alborac, illud fugam tentaſſe. Cum autem Mahumetus diceret ei: ſta firmiter: Mahumetus eſt qui vult te aſcendere: reſpondiſſe iumentum: Numquid pro eo miſſum ſum? Reſpondiſſeque Gabrielē: Vtique. Tunc iumentum dixiſſe: Non permittam eum aſcendere, niſi prius rogauerit Deum pro me. Mahumetum verò pro iumento Deum rogaſſe, & ſic facile illud conſcendiſſe.*

P. Philippus Guadagnolus ſupra laudatus, in Apologia Arabica, tract. 2. de Alcorano, cap. 2. ſect. 2. addit ex libro Hagar, : ان محمّد وعد البراق مجد الفردوس

Mahumetum promiſiſſe iumento Alborac gloriam Paradiſi. Et quidem Mahumetani ita credunt Alborac, quemadmodum etiam arietem Abrahæ, & camelum Mahumeti eſſe in Paradiſo, ſicut nos credimus Iudam eſſe in Gehenna. Addit idem Guadagnolus ibidem cap. 3. ſect. 3. loquens de flumine Alcauther, & de alijs, quæ vidit Mahumetus in Paradiſo, ex libro Sonnæ : عين الكوثر طولها

و عرضها سبعين الف يوم ومياهها عذبة وكاسات

فيها للشرب كم هى نجوم فى السماء والصبية والغلمان

الذين يخدمونهم فى الفردوس عند ماكلهم وشرابهم

والجوارى الحسنات حسنهنّ غاية ما يكون : لو ظهرت

واحدة منهنّ فى السمآء او الهوآء ليلاً لتنير العالم كله

كانها

كانها شعاع الشمس و لو بزقت فى البحر لتحولة ملحه
عسلا و ملاحة مياهه حلوا عذبا .

Fons Alcauther patet in longitudine, ac latitudine, quantum eſſet iter ſeptuaginta millium dierum, eiuſque aquæ dulces ſunt. Sunt autem ibi calices ad bibendum tot numero, quot ſunt ſidera in cælo: & puellæ, & pueri miniſtrantes in Paradiſo ad manducandum, & bibendum: & adoleſcentulæ pulcherrimæ quantum cogitari poſſit; ex quibus ſi vna appareret in cælo, vel in aëre nocturno tempore, illuminaret Mundum vniuerſum, non ſecus, ac ſi eſſet Sol lucentiſſimus: &, ſi ſpueret in mare, certè mutaret ſalſedinem eius in mel, & amarorem aquarum eius in dulcedinem, ac ſuauitatem. Proſequitur Ricardus ex Authore Mahumetano, referens verbis Mahumeti id, quod ipſemet viderat in ſeptimo cælo: *Vidi, inquit populum Angelorum: prolixitas vnius cuiuſque multo millies Mundo maior erat: quorum quiſque habebat ſeptingenta millia capitum, & in quolibet capite ſeptingenta millia ora, & in quolibet ore ſeptin-*

genta millia linguarum laudantium Deum ſeptingentis millibus idiomatibus. Et aſpexi vnum Angelum flentem, & quæſiui cauſam fletus illius: & reſpondit, ſe Peccatum eſſe: ego autem oraui pro eo. Sicque Gabriel commendauit me alteri Angelo, & ille alij, & ſic deinceps, quouſque ſteti coram Deo, & tribunali eius: & tetigit me Deus manu ſua inter humeros vſque adeò, vt medullam ſpinæ dorſi mei frigiditas manus eius pertranſiret. Ita Ricardus, qui cæteris, quæ ſupra dicta ſunt enarratis, concludit: *Viſionis autem huius plus eſt quod dimiſimus, quam quod enarrauimus.* Et ita prorſus eſt.

Hanc ſuam viſionem, ſtatim Mahumetus Meccanis, veluti tuba canens, propalauit: vtque ſibi crederent, quemadmodum ſcribit Author libri *de ſignis directionis*, aſſeruit, ſe eadem nocte dum regrederetur, reperiſſe mercatores Coraſinos, qui camelum amiſſum quærebant; & bibiſſe ex aqua vaſis eorum, reſiduumque illius effudiſſe: prædixitque, eoſdem Mercatores craſtino die ſub Solis ortum affuturos, præeunte illos camelo ru-

lo ruſo duobus ſaccis onerato. Verùm cum illis non ſatis eſſent hæc ſigna, interrogauerunt eum, quandoquidem ad Templum Hieroſolymitanum tranſlatum ſe fuiſſe iactabat, quot eſſent illius porticus, quot candelabra, & quot adyta. Tunc verò Gabriel appendit figuram illius Templi ante faciem eius: quamobrem ille ad omnia adamuſſim reſpondit. Neque tamen propterea fidem vllam Meccani illi adhibuere.

Concedimus ſanè huiuſcemodi miracula Mahumeto, quæ quilibet mentis compos, delirantis hominis figmenta eſſe cognoſcat. Verùm quam fidem hoc miraculum merebatur, cuius Mahumetus vnus teſtis fuit? Quid etiam proderat illud deinde in vulgus ſtatim deblaterare, & tanta leuitate in aures Meccanorum obtrudere. Quot porrò in eo mendacia deprehenduntur! Dicitur hic, illum è Paradiſo regreſſum, inueniſſe in itinere procul à Mecca mercatores Coraſinos, & deinde Meccam veniſſe: quod certè non potuit, niſi mane contingere.

At Ebn-Abbas Author prope diuinæ authoritatis affirmat, ſe audiſſe ex ore ipſius Mahumeti, ipſum eadem nocte è Paradiſo regreſſum concubuiſſe ſtatim cum Chadige. Ita refert Author libri *de ſignis directionis:* ان رسول الله لما اسرى بــه دخل الجنة واكل من فاكهة الجنة و شرب من مــاء الجنة فنزل من ليلته فوقع على خديجــــة فحملــت بفاطمة فكان حمل فاطمة من ماء الجنـــــة ورواه أيضا ابن عباس من النبــــــــــي صم •

Legatus Dei poſtquam tranſlatus fuit noctu, ingreſſus in Paradiſum, comedit de fructibus Paradiſi, & bibit de aqua illius: & deſcendit ſtatim eadem nocte, & concubuit cum Chadige, quæ concepit Phatemam ـد: *fuitque conceptus Phatemæ ex aqua Paradiſi. Refert hoc etiam Ebn-Abbas auditum à Propheta Mahumeto.* Potus ſcilicet, & cibus Paradiſi adeo importunam libidinem in Mahumeto excitauerat. Deinde affirmat Mahumetus, ſe vidiſſe in Tem-

Templo Ieroſolymitano porticus, adyta, & candelabra, & anulos, ad quos Prophetæ alligabant Alborac, vel iumenta ſua. At Templum Ieroſolymitanum ſexcentis ferè annis antea deſtructum fuerat, neque de eo lapis ſuper lapidem remanſerat. Quod ſi reuera illud viderat eadem nocte, cur non poterat illius porticus, & adyta, & candelabra Meccanis recenſere, abſque eo quod Gabriel typum illius oculis eius exhiberet? At enim non omnia attentè conſiderauerat. Eſto; præcipua ſaltem poterat exponere, excuſando ſe, ſi non ſingula ac minutiora attentius inſpexiſſet. Neque tamen ſi omnia adamuſſim expoſuiſſet, ſatis fuiſſet ad illius veracitatem in viſione probandam: poterat enim hæc omnia ex aliorum relatione dediciſſe. Multò minorem fidem facit, quòd Mahumetus in itinere inuenerit mercatores Coraſinos, quærentes camelum amiſſum, & quod biberit aquam ex eorum vaſe, & reſiduum aquæ effuderit; & quod craſtina die ijdem Mercatores ad-

uenturi eſſent, præcedente camelo ruſo duobus ſaccis onerato. Hæc enim omnia ipſe naturaliter ſciebat, vel poterat ſcire. Mirum vero, quod cum in eadem Sura decima ſeptima verſ. 96. dixerint Coraſini, ac cæteri Mecccani Mahumeto: لن نومن لك حتى ترقى فى السماء : *Nunquam credemus tibi donec per ſcalam aſcendas in Cælum:* ille non reſponderit: Iam in cælum, imò in ſeptem cælos aſcendi: & quod mirabilius eſt, ſine ſcala: & manifeſtas huius rei probationes dedi vobis in aduentu mercatorum veſtrorum, & in exacta expoſitione rerum, quæ erant in Templo Hieroſolymitano: quid vltra vultis me ſcalis admotis in cælum aſcendere? Verum illius reſponſio nulla alia fuit, quam: سبحان ربى هل كنتُ الاّ بشرًا رسولاً: *Laus Domino meo: nunquid ego ſum niſi homo miſſus ad vos?* Per quod ingenuè confeſſus eſt, ſe vt pote hominem, non poſſe miracula illa, quæ Meccani petebant efficere. Iam nimirum (quippe qui

qui non eſſet omnino inſanus) ſenſerat, hanc ſuam viſionem nimis frigidam, & ineptam eſſe ad faciendam mendacijs ſuis fidem. Denique etiamſi aliquam huiuſmodi viſionem, ſeu ſomnium Mahumeto concederemus, eſſet ne ſtatim miraculi loco ſuſcipiendum, præſertim tot figmentis, ac delirijs permixtum? Ne ipſi quidem Mahumetani ignorant, Dæmones frequenter huiuſmodi ſpectris homines ludificare; nec aliquid ſolidi ad veritatis probationem in illis contineri.

Quintum ex Alcorano miraculum innuitur in Sura 3. آل عمران *Familia Amran*, v. 11. his verbis قدكان لكم اية فى فيئتين التقتا فئة تقاتل فى سبيل الله واخرى كافرة يرونهم مثليهم راى العين والله يويد بنصره من يشاء انّ فى ذلك لعبرة لاولى الابصار : *Iam fuit vobis miraculum in duobus exercitibus, qui occurrerunt ſibi: Vnus exercitus pugnabat pro reli-*

religione Dei : & alter erat ethnicus. Videbant eos (nempe ethnici videbant fideles) *duplo maiores ſe viſione oculi. Deus verò corroborat auxilio ſuo quem vult. Certè in hoc fuit res admirabilis ijs, qui præditi ſunt oculis.* Et v. 122. ولقد نصركم اللــــه

ببدر وانتم اذلة اذ تقول للمومنين الن يكفيكم ان

يمدكم ربكم بثلثة الاف من الملايكة منزليـــن

بـــلى ان تصبروا وتتقوا وياتوكم من فورهم هـــذا

يمددكم بخمسة الاف من الملايكة مسوميـــــــن :

Et iam quidem adiuuit vos Deus in Beder, & vos eratis inferiores. Cum diceres Fidelibus : An non ſufficiet ad augendos vos Dominus veſter tribus millibus Angelorum demiſſorum? Vtique ſufficiet. Si toleraueritis, at pij fueritis, & venerint ad vos hoſtes repente : augebit vos Dominus veſter quinque millibus Angelorum ſignatorum. Et in Sura octaua الانفال *Manubiæ* v. 9.

اذ تستغيثون ربكم فاستجاب لكم اني ممدكم

بالاف

بالاف من الملايكة مردفين :

Cum opem poſtularetis à Domino veſtro, reſpondit vobis : Certè ego augebo vos mille Angelis à tergo ſequentibus :

Conueniunt omnes Alcorani Expoſitores, agi in prædictis locis de Bello Bedrenſi, quod reſpectu belli alterius item Bedrenſis, dictum fuit غزوة بدر الكبرى

bellum Bedrenſe maius. Huius autem hiſtoriam hoc ferè modo referunr Author libri *de ſignis Directionis*, Ahmed filius Abdolhalim, cæterique Chronologi Mahumetanorum. Anno ſecundo Hegiræ, ſeu tranſmigrationis in Medinam, audiuit Mahumetus aduentare Abu-Sofian filium Harbi cum quadraginta equitibus Coraſinis mercatoribus redeuntibus è Syria : & egreſſus eſt cum equitibus ſupra trecentos : plerique verò ſociorum eius erant pedites : ducebatque ſecum octoginta camelos (alij ſcribunt octoginta equos) . Vbi autem audiuit Abu-Sofian, Mahumetum cum exercitu Medina

na

Digitized by Google

na egreſſum fuiſſe, duxit impedimenta ſuper litus maris, miſitque ad ciues Meccanos, vt peteret ab eis auxilium. Illi autem mille circiter milites cum ducentis equis ad eum direxere; cum quibus egreſſæ ſunt aliquot fœminæ, quæ pulſantes tympana, magna cum impudentia in Mahumetanos ſcommata iaciebant. Cum verò perueniſſet Mahumetus in Beder (erat hic locus inter Meccam, & Medinam, ita dictus à puteo eiuſdem nominis ibi ſito) conſilium habuit cum ſuis, vtrum hoſtibus eſſet occurrendum. Cumque illi id approbaſſent, obuium ſe obtulit eis iuxta Beder. Commiſſo certamine, miſit Deus primò mille Angelos, deinde ter mille, & demum quinquies mille, qui Mahumetanos pugnantes adiuuarent. Porrò Mahumetani apparebant hoſtibus duplo maiores, quam eſſent: hoſtes è contra Mahumetanis longè pauciores, quam eſſent, videbantur. Poſtremò Mahuhumetus pugillum pulueris, ſeu lapillorum accipiens, coniecit in hoſtes, dicens:

De-

Deformentur facies eorum. Nullusque fuit ex illis, cuius oculos puluis coniectus non oppleret. Occiſi ſunt autem ex hoſtibus ſeptuaginta circiter viri, ac totidem capti. Quatuordecim verò tantum ex Mahumetanis interfecti ſunt.

Iſmaël filius Aly ſcribit, Mahumetum à principio exhauſiſſe puteos omnes præter vnum, ex quo ſui bibere poſſent: præterea conſtruxiſſe ſibi domunculam ligneam, in qua cum Abubacar ſe tueretur. Fuerunt autem (eodem Authore) qui intra nubem equorum ſtrepitum audiere, & quemdam clamantem, اقدم حيزوم : *Curre ò Haizum*. Erant ſcilicet Angeli, & Gabriel Dux eorum ſuper equum ſuum, qui Haizum appellabatur. Aliud prodigium refert Sahal filius Honeiph à ſe viſum in hoc prælio, nimirum: ſi quis Mahumetanus euaginato gladio vellet infidelem aliquem occidere, videbat caput illius amputari, antequam ipſe gladio illud attingeret. Apparebant etiam capita volantia per

aërem

aërem, abſque eo quod videretur vllus, qui ea truncaſſet. Præterea, teſte Ebn-Abbas, Angeli in hoc prælio habebant cydaras albas cum tænijs in humeros dependentibus. Notat autem prædictus Author, in nullo prælio Angelos pugnaſſe, niſi in hoc: in cæteris verò tantummodo ad augendum numerum interfuiſſe. Addit Author libri *De Signis Directionis*, lapillos illos á Mahumeto coniectos, omnium hoſtium oculos repleuiſſe: Mahumetanos autem vnà cum Angelis eoſdem capere, & occidere cæpiſſe: inuenerant enim omnes pronos ſuper facies ſuas, perquirentes vnde accerſerent Medicum, ſeu Chirurgum, qui ab eorum oculis lapillos extraheret. Demum Author eſt Ebn-Abbas, cuidam ex hoſtibus ictu ſcuticæ ab Angelo naſum attritum, faciemque diſciſſam fuiſſe;

Audiſti Lector miraculum Mahumeti, adeo in Alcorano, & in libris Mahumetanorum decantatum: in quo ſanè dici poteſt illud Horatianum.

Parturient Mõtes, naſcetur ridiculus mus.

Poſt

Poſt tot prodigia, cuiuſmodi fuerunt, vt Mahumetani plures, quam eſſent, hoſtibus apparerent: vt hoſtes verò minores, quam eſſent, Mahumetanis: vt primò mille Angeli, deinde tria millia, poſtremò quinque millia ſub Duce Gabriele è cælo mitterentur pugnaturi pro Mahumetanis: vt Mahumetus iactu pulueris, ſeu lapillorum omnes hoſtes ita excæcaret, vt proni in terram corruerent, & tamquam auiculæ ſub retibus capi poſſent, & occidi: vt Gabriel tanto impetu equum ſuum Haizum in illos incitaret: vt capita eorum reciſa ab Angelis, per auras volitarent: poſt tantum, inquam, cæleſtium, ac terreſtrium armorum apparatum; ſeptuaginta hoſtes ex circiter mille, interfecti ſunt; totidemque capti: ex Mahumetanis verò, qui erant ferè quadringenti, quatuordecim periere. Hoc verò miraculum cenſendum eſt? Vnus Angelus vna nocte, vno impetu, centum octoginta quinque millia Aſſyriorum in exercitu Sennacherib, Ezechia orante, peremit. Hic o-

rante

rante Mahumeto , & hoſtium ſuorum oculos excæcante, quinque, imò nouem Angelorum millia, & quidem à trecentis, ac decem, & ſeptem Mahumetanis adiuta, vix ſeptuaginta ex mille aduerſarijs interficere potuerunt. Pænè dixerim pro hoſtibus ſtetiſſe victoriam, licet tam iniquo marte pro illis certatum fuerit, dum nouem millia Angelorum, & pluſquam trecenti validiſſimi bellatores, cum minus mille Meccanis ex improuiſo, & per inſidias inuaſis, & quod peius eſt, puluere excæcatis, decertarent. Poſſem hic plura prælia referre, in quibus Chriſtiani pauciſſimi cum innumeris Mahumetanis pugnantes, pleriſque ex hoſtibus interfectis, cum nulla vel exigua ſuorum clade, non ſine manifeſta diuinæ opis aſſiſtentia victores euaſere. Anno Chriſti 1340. quemadmodum ex probatiſſimis Authoribus refert P. Odoricus Rinaldus in ſuis Annalibus ad hunc annum: Alboacenus Rex Marrocchij in Africa, adortus eſt Alfonſum Regem Caſtellæ, & cæteros Hiſpaniæ Chriſtianos.

nos. Ducebat ſecum Alboacenus ſexaginta millia equitum, & ſexcenta millia peditum, præter milites, quos Iuſeph Rex Bæticæ, ſeu Granatæ, addiderat. Cum Alfonſo verò erant tantummodo quatuordecim millia equitum, & viginti quatuor millia peditum. Chriſtiani in ſummo ſe diſcrimine conſpicientes, ſolemnibus ſupplicationibus, precibus, & lachrymis res ſuas Chriſto commendabant. Commiſſum eſt prelium: Mahumetanorum ducenta millia periere: inter quos duo Alboaceni Regis filij fuere. Tot ſpolia capta ſunt, vt viliſſimi pretij merces venderentur. Captiuorum autem numerus vix potuit recenſeri. Quid verò de Chriſtianis? Vix credi poteſt: non niſi viginti ex illis cecidere. Hoc verè miraculum dicendum eſt. Neque procul à miraculo eſſe videtur illud, quod nuper contigit in obſidione Viennæ Auſtriæ, vbi trecenta millia Turcarum Mahumetanorum à noſtris longè numero minoribus, tamquam viliſſimæ pecudes, partim occiſa, partim in fugam

verſa ſunt, innumeris ex ijſdem ſpolijs relatis. Primum illud fortaſſe Mahumetani negabunt. Hunc ſecundum negent, ſi poſſunt, cum vniuerſi mortales teſtes illius fuerint; & Mahumetani ipſi adhuc cladem ſuam deplorent, non ſine timore maioris mali. Verùm non eſt quod ad miracula recurramus. Darius Rex Perſarum cum trecentis millibus (alij volunt ſexcenta millia fuiſſe) partim equitum, partim peditum, Alexandro Macedonum Regi, quem Arabes ذو قرنين ideſt *Bicornem* appellant, occurrit. Erant cum Alexandro, equitum quinque millia, peditum verò triginta duo millia. Commiſſum eſt prælium: vno certamine cæſa ſunt ex Perſis centum millia peditum, equitum decem millia. In exercitu Macedonico quingenti, & quatuor ſaucij (de quibus non eſt habita ratio in prælio Bedrenſi, cum probabile ſit, plures vtrimque vulneratos fuiſſe) centum quinquaginta equites, & triginta duo pedites occiſa ſunt. Si rectè computum ineas vtriuſque exercitus,

tus, & victoriæ, & cladis vtrinque acceptæ, fateberis, victoriam illam Mahumeticam cum hac Macedonica collatam, eſſe prorſus victoriam ſtramineam. Et tamen nulli hic Angeli, nullæ alicuius Prophetæ preces, nulla oculorum per pulueris iactum excæcatio. Manibus tantum, ac ferro pugnatum eſt inter homines infideles. Quis verò hoc dixerit miraculum fuiſſe? Multò minus erit illud belli Bedrenſis.

Miracula Mahumeti ex Alcorano, quæ ſpectant ad Prophetiam.

Caput Quintum.

REliqua ex Alcorano producta a Moſlemis miracula, ad vaticinia, ſeu diuinationem ſpectant. De his ita loquitur Ahmed filius Abdolhalim in Apologia, pag. mihi 355. (omitto Arabica eius verba referre, & ſatis eſſe puto ea fideliter interpretari) *Ita conſequenter per diſtincta tempora ſcriptæ*

ſunt

Digitized by Google

ſunt de eo variæ ſpecies miraculorum, & prædictionum, quas non eſt poſſibile enumerare: & continent pulchritudinem ſcientiæ, & poteſtatis circa multimodas enunciationes de rebus occultis futuris diſtinctè; non aliter ac ſi vidiſſet eas oculis ſuis [: nec euenit aliquid eorum], niſi quomodo ipſe prædixerat. Hoc autem nunquam euenit, niſi in eo qui ſit Propheta. Porrò Arioli, & Aſtrologi, & huiuſmodi homines [ſæpè mentiuntur, licet aliquando veraces reperiantur,] nec enunciant futura diſtinctè. Porrò inter eos, qui principatu, & bonitate præditi ſunt, præcipui manifeſtè prenunciant pauca ex his; ita-ut non perueniant ad decimam partem eorum, quæ Mahumetus præuunciauit. Neque prænunciant ea diſtinctè, ſicut ille fecit; & iuxta ſpecies potentiæ, [& facultatis ſupra naturalem conſuetudinem. In quibus verbis, tria omnino falſa ſunt. Primũ, quòd

[ياتِ من الاخبار خبر الاّ كما اخبر بـــــــة :

non euenerit ex ijs, quæ prædixit Mahumetus, aliquid, niſi eo modo, quo ipſe prædixit. Secundum, quòd ea, quæ præcipui Pro-

phetæ prædixerunt, & euenere لا يبلغ
عشر معشار ما اخبر بـه النـــبى :

non peruenerint ad decimam partem eorum, qua Mahumetus prænunciauit. Tertium, quòd ijdem Prophetæ, ea, quæ prænunciant, لا يعبرون بها مفصلة كثيرة على انواع من
القدرة و التصرف الخارق للعـــادة :

non prænuncient diſtinctè ſicut Mahumetus, neque ſecundum ſpecies potentiæ, & facultatis excedentis naturalem conſuetudinem, vel, *morem conſuetum.* Multa enim prædixit Mahumetus, vt videbimus, quæ minimè, vel diuerſimodè euenere. Et multi ex veris Prophetis plura prædixere, & magis diſtinctè, quam Mahumetus. Et poſtremò quia repugnat, veram prophetiam non excedere modum naturalem, vel conſuetum: vel vaticinia Mahumeti exceſſiſſe modum vaticiniorum reliquorum Prophetarum: omnia enim vera vaticinia in modo æqualia ſunt, & omnia ſupra naturã. Poteſt ſanè vnũ vaticinium dici maius alte-

altero quoad obiectum, ſeu rem, quæ prædicitur : ſed quis ſit adeò demens, qui velit Mahumetum grauiora, ac maiora prædixiſſe, quam Chriſtum, vel Iſaiam, aut alios Prophetas?

Verùm videamus, quænam ſint hæc Mahumeti vaticinia, quæ Ahmed, & Mahumetani contendunt eſſe in Alcorano: nam de alijs videbimus poſtea.

Primum proferunt ex Sura 30. الروم

Romani, v. 1. غلبت الروم في ادني الارض وهم

بعد غلبهم يغلبون في بضع سنين : لله الامر من

قبل و من بعد : *Victi ſunt Romani in terra propinqua, & ipſi poſtquam victi ſunt, vincent intra paucos annos : Dei eſt hoc negotium antea, & poſt*. Subdit Ahmed: فغَلبت الرومُ فارس : *Et vincerunt Romani Perſas :* nempe poſt paucos annos. Pronunciat hic tamquam ex tripode Zamchaſcerius: و هذه الاية من الايات البينة

 امشا

الشاهدة على صحة النبوة وان القران من عند اللـــه

لانها انباء عن علم الغيب الذى لا يعلمه الا اللـــــه :

Hic autem verſus eſt ex illis, qui clarè, & euidenter probant veritatem prophetiæ Mahumeti, & Alcoranum traditum fuiſſe à Deo, cum prædicantur hic occulta, quæ nullus alius ſcire poterat, niſi Deus.

Verùm reſpondeo, nihil hic eſſe, quod probet, vel Mahumetum fuiſſe Prophetam, vel Alcoranum datum fuiſſe à Deo. Nullus enim eſt, vel ignariſſimus, qui ſi audiat potentiſſimum aliquem Regem ab alio imbecilliori victum fuiſſe, vel cladem aliquam accepiſſe, non poſſit rationabiliter dicere: Hic Rex, qui nunc cladem accepit, breui ſeſe vindicabit, eumque vincet, à quo modò victus fuit. Id enim, ſi non ſemper, vt plurimum tamen conſueuit euenire. Deinde notandum eſt, licet communior lectio in Alcorano ſit, غُلِبَتِ الرُّومُ فى ادنى

الارض

الارض وهم من بعد غَلَبِهِم سَيَغْلِبُون :

Victi ſunt Romani in terra propinqua, & ipſi poſtquam victi ſunt, vincent: alios tamen, iuxta Zamchaſcerium legere,

غَلَبَتِ الرُّومُ وهم من بعد غَلَبِهِم سَيُغْلَبُون .

Vicerunt Romani, & ipſi poſtquam vicerunt, vincentur. Præterea non conſtat inter Expoſitores quinam fuerint illi, à quibus victi ſunt, vel quos vicerunt Romani, neque quo in loco, vel quo tempore euenerit hæc victoria. Gelal enim vult fuiſſe باقرب ارض الروم الى فارس بالجزيرة *in terra Romanorum viciniſſima Perſis in Algezira*, ſeu Meſopotamia; vbi vtrorumque exercitus conflixere. Zamchaſcerius autem ſcribit, Romanos non cum Perſis, ſed cum Arabibus in loco Arabiæ Romanorum ditioni proximo conflixiſſe: والارض ارض العرب لان الارض المعورة عند العرب ارضهم والمعنى غلبوا فى ادني ارض العرب

العرب منهم وهى اطراف الشـــــــــام :

Et nomine terræ (inquit) *intelligitur terra Arabiæ; nam terra habitata apud Arabes, eſt terra ipſorum. Senſus igitur eſt : Victi ſunt in terra Arabum proxima ipſis Romanis*. Ebn-Abbas cenſet hoc bellum contigiſſe فى الاردن و فلسطيـــن : *prope fluuium Iordanis in Paleſtina*. Denique Mahumetus non præſcripſit certum tempus, quo Romani victuri eſſent eos, à quibus victi fuerant: ſed dixit فى بضع سنين *intra ſpatium decem annorum*. Porrò بضع, eſt ſpatium; vel numerus continens tria vſque ad nouem, vel decem. Itaque ſciri non poteſt quando, & vtrum verificata fuerit hæc prædictio. Et nihilominus Ahmed, vt ſupra vidimus, aſſeruit, vaticinia Mahumeti illud excellentiæ habuiſſe ſupra vaticinia cæterorum Prophetarum, quòd fuerunt مفصلة, *diſtincta*, & ſine ambiguitate. Zamchaſcerius ſcribit, ſeu potius diuinat, hanc Romanorum victoriam fuiſſe poſt ſeptem

ptem

ptem annos; in prælio الحديبية *Hadibia*: At hoc contigit anno ſexto Hegiræ non inter Perſas, & Romanos, ſed inter Mahumetanos, & Coraſinos; neque in loco Perſis, aut Romanis vicino; ſed in Hadibia, quæ, vt ſcribit Mohammed Abu-Giapher Author Mahumetanus, هو موضع قريب مكة; *eſt locus prope Meccam*. Alij volunt, vt refert idem Zamchaſcerius, hanc fuiſſe, النصر يوم بدر *Victoriam belli Bedrenſis*. At hæc contigit anno ſecundo Hegiræ; nec aliquid pertinuit bellum, ſeu victoria illa ad Romanos; ſed ſolum ad Mahumetanos, & Meccanos Coraſinos. Vides igitur ex quot pedibus claudicet hoc Mahumeti vaticinium.

Secundum adducitur ex Sura 24. النور *Lux*, v. 53. his verbis: وعد الله الذين امنوا منكم و عملوا الصالحات ليستخلفنّهم فى الارض كما استخلف الذين من قبلهم و ليمكّن لهم دينهم الذى

الذى ارتضى لهم و ليبدّلنّهم من بعد خوفهم امنــا ،

Promiſit Deus ijs, qui crediderint ex vobis, & fecerint bona; certiſſimè facturum ſe illos ſucceſſores in terra, ſicut ſuccedere fecit eos, qui fuerunt ante ipſos: & omnino ſe ſtabiliturum ipſis religionem ipſorum, in qua ſibi complacuerunt: & certiſſimè commutaturum ſe illis timorem ipſorum in ſecuritatem. Et euenit, inquit Ahmed, ſicut prædixit: nam استخلف الله المومنين فى الارض ومكّن

لهم دينهم فى مشارق الارض ومغاربهـــــــا :

ſucceſſores fecit Deus Fideles (nempe Mahumetanos) *in terra: & ſtabiliuit illis religionem ipſorum in orientalibus, & occidentalibus partibus terræ.* Quamuis autem استخلف ſignificet, facere, vel relinquere ſucceſſorem, ſeu vicarium quocumque modo: hic tamen, iuxta communem Interpretum ſenſum, ſignificat conſtituere ſucceſſorem in Regno, ſeu Imperio: itaut prædixerit hic Mahumetus, Imperium Mahumetanorum, & dilata-

latationem religionis eorum per vniuerſum orbem. Ita ſentit aduerſarius.

Sed Alcorani Interpretes non ita fimbrias dilatant ſicut Ahmed. Gelaleddinus exponit : ليستخلفهم بدل الكفار كما استخلف الذين من قبلهم من بنى اسرايبل بدلاً عن الجبابرة *ſucceſſores ſe facturum eſſe illos infidelibus, ſicut ſuccedere fecit eos, qui fuerunt ante illos, nempe Iſraëlitas pro gigantibus*, ideſt in Imperio, & poſſeſſione gigantum, qui erant in Terra Chanaan. Iahias : كما استخلف الذين من قبلهم من الانبياء و المومنين : *ſicut ſuccedere fecit eos, qui fuerunt antea, nempe Prophetas, & Fideles*. Zamchaſcerius : وعدهم الله أن ينصر الاسلام على الكفر ويورثهم الارض ويجعل منها خلفاء كما فعل ببنى اسرايبل حين ورثهم مصر و الشام بعد الجبابرة. *Promiſit eis Deus,*

ſe

ſe adiuturum religionem Eſlamiticam itaut prævaleat infidelitati : & conſtituturum ſe eos ſucceſſores, & hæredes in terra, ſicut fecit cum filijs Iſraël, quos ſuccedere fecit in poſſeſſione Ægypti, & Syriæ, loco gigantium, ſeu hominum potentium, ac ſuperborum. Quidquid verò prædixerit Mahumetus de Imperio, & religione, ſeu ſuperſtitione ſuorum Aſſeclarum, potuit ex probabili coniectura preſagire: vel loqui per modū ſuos hortandi, bonaq; ſpe erigendi. Nec dubium eſt, quin omnes nouæ ſectæ inuentores, huiuſmodi fauſtis augurijs aſſeclas ſuos alliciant; cuius rei non pauca reperiuntur exempla. Quòd verò Mahumeto vaticinium ſuum feliciter ſucceſſerit: alijs etiam euenit: idque vel ope Dæmonis, Deo ex iuſtis ſuis iudicijs permittente; vel caſu; atque etiam ex diuerſis circumſtantijs temporum, locorum, hominum, &c. quæ omnia quia Dæmon optimè præuidebat, vel conijciebat, potuit per Mahumetum, vel per alium quemlibet illi ſimilem, prædicere. Denique ſi Alcorani

rani verba rectè perpendantur, omnia in illis dubia, atque ambigua, & ex quibus nihil certi retrahere poſſis, reperientur. Promittit Mahumetus ſuis, eos qui crediderint, & fecerint recta, futuros ſucceſſores in terra, quemadmodum ſucceſſores facti ſunt ij, qui fuerunt ante eos; & Deum firmaturum religionem eorum, in qua ſibi complacuerunt: eorumque timorem in ſecuritatem commutaturum. Primùm hæc promiſſio fit tantùm ijs, qui crediderint, & recta operati fuerĩt, itaut ſit conditionalis: cumq; pauci reperiãtur, qui rite credant, & rectè operentur; hæc promiſſio vel euaneſcet, vel ad paucos admodũ pertinebit. Deinde promittitur illis, futuros eſſe ſucceſſores in terra, nec tamen in quo, vel qnibus, vel in qua terra ſucceſſuri ſint, exprimitur: ſed tãtum dicitur, ipſos ſucceſſuros, quemadmodum ſucceſſerunt illi, qui fuerunt ante eos. Qui autem fuerint ante eos, non exprimit Alcoranus; ſed Interpretes aſſerunt fuiſſe Iſraëlitas, vel Prophetas, & fideles, qui ſucceſſerunt Ægyptijs, & Chananeis in poſ-

poſſeſſione terræ eorum. Sed falſum eſt, Iſraëlitas Ægyptijs in eorum Regno ſucceſſiſſe. Succeſſerunt ſanè Chananæis, ſed tandem ex eorum terra eiecti ſunt: & nunc miſerè per orbem vagantur. Si ita Mahumetanis euenturum eſt, facilè Mahumeti vaticinio aſſentiemur. Ea verò, quæ circa religionem, & ſecuritatem promittuntur: facilè poteſt quiuis, qui nouam ſectam inſtituat, aſſeclis ſuis promittere.

Tertium vaticinium eiuſdem farinæ, deſumitur ex *Sura* 48. الفتح *Victoria* v.31.

هو الذى ارسل رسوله بالهدى ودين الحقّ ليظهره

على الدين كلّه وكفى بالله شهيدًا ؛

Ipſe eſt (ideſt Deus) *qui miſit Legatum ſuum cum recta lege, & religione vera; vt apparere faciat illam ſupra omnes religiones. Et ſufficit Deus teſtis huius rei.* Et factum eſt ſicut prædixit, & promiſit; inquit Ahmed. Sed facilè reſpondetur, non ſolùm Dæmonem potuiſſe præſcire, ſed etiam Mahumetum ipſum ſibi ferè, certò

certò polliceri ea quæ hic prædicuntur. Talem quippe legem euulgabat, talemque ſectam prædicabat, quam ob ſuam laxitatem & libertatem facile omnes amplecterentur; addita præſertim larua quadam veritatis, & pietatis ex ijs, quæ de Iudaica, & Chriſtiana religione admiſcebat: neque neceſſarium erat ad hoc, Dei teſtimonium. Et nihilominus negamus fidenter, Mahumetanicam ſuperſtitionem ſupra Chriſtianam Religionem hactenus euectam fuiſſe, non ſolum in ſanctitate, probitate, miraculis, doctrina, cæteriſque virtutibus: verùm ne in numero quidem eam profitentium. Vix enim inuenitur locus Mahumetanorum, vbi plurimi Chriſtiani non ſint: cum tamen in nulla ferè Chriſtianorum prouincia Mahumetanus aliquis, niſi captiuus, aut peregrinus reperiatur. Præterea Chriſtiana religio per totum terrarum orbem diffuſa eſt, nouique orbis magnam portionem obtinet. Id verò de Mahumetanica Secta dici non poteſt. Sed non eſt ponenda excellen-

tia religionis, atque illius veritas in numero ſectatorum: alioquin Idololatrum ſuperſtitio, cum Romanum vigebat Imperium, religione vera, quam Iudæi profitebantur, & fortaſſe etiam Mahumetanica, quæ nunc eſt, ſuperior fuiſſet. Quare hæc tertia Alcorani prophetia, inter Mahumeti mendacia computanda eſt.

Quartum vaticinium producitur ex Sura 17. الامرى : *Iter nocturnum* : v. 91.

قل لين اجتمعت الانس والجن على ان ياتوا بمثل

هذا القران لا ياتون بمثله ولو كان بعضهم لبعض

ظهيرا. *Dic: Si ſimul conuenirent homines, & Dæmones, vt componerent Alcoranum ſimilem huic; nunquam ſimilem componere poſſent, etiamſi alij eorum alios adiuuarent*: Subdit Ahmed وكان كما اخبر *Et fuit ſicut prædixit*.

Reſpondemus, hoc etiam vaticinium inter Mahumeti mendacia impudentiora computandum. Satis eſt, Alcoranum à capite ad calcem attentius legere, vt ma-

vt manifeſtiſſima prædictionis huius falſitas agnoſcatur. Sed de hoc alibi fuſius agendum eſt.

Quintum, ex Sura 2. البقرة *Vacca*, v.22.

وان كنتم فى ريب مما نزلنا على عبدنا فاتوا

بسورة من مثله الى قوله فان لم تفعلوا ولن تفعلوا

فاتقوا النار . *Quòd ſi eſtis in dubitatione de eo, quod demiſimus ſuper ſeruum noſtrum* (nempe de Alcorano): *facite vnam ſuram ſimilem illi. Vſque ad ea verba: Quòd ſi non feciſtis, nec vnquam facietis; timete porrò Ignem, &c.* Finguntur hæc dici Meccanis à Deo, vt probetur, Alcoranum ab eodem Deo traditum fuiſſe Mahumeto, cum ne vnam quidem Suram illi ſimilem Meccani facere potuerint.

Sed reſpondemus eodem modo, quo, ad quartum vaticinium reſpondimus. Quòd verò Meccani fecerint, vel non fecerint aliquid Alcorano ſimile, incer-

tum eſt: & nihil refert ad probandum Alcoranum eſſe à Deo.

Sextum ex Sura 3. آل عمران *Familia Amran*. v. 53. ubi introducitur Deus ita loqui cum Chriſto. يا عيسى اني جاعل الذين اتبعوك فوق الذين كفروا الى يوم القيمة : *O Ieſu, certè ego ponam eos, qui ſecuti fuerint te, ſupra eos, qui non crediderint in te, vſque ad diem Reſurrectionis. Et hoc verum fuit:* inquit Ahmed.

Fatemur etiam nos, hoc veriſſimum eſſe: nimirum, Iudæos, & cæteros, qui in Chriſtum crediderunt, ſuperiores fuiſſe & eſſe Iudæis, & alijs, qui in illum credere noluerunt. Sed Mahumetus prędicit vt futurum, id, quòd multo iam ante tempore factum erat, & vniuerſo orbi notiſſimum.

Septimum profert Ahmed ex Alcorano vaticinium, (ſed Suræ non memini: prima tamen verba ſunt in Sura 54. القمر

وانزل فى مكـــة هيهزم القمر *Luna. v. 46.*)
الجمع ويولون الدبر وقال ولو قاتلكـــم
الذين كفروا لولوا الادبار ثم لا يجدون وليـّـا ولا
نصيرًا وكان كما اخبـــر . *Et prædixit de Meccanis: Profligabitur congregatio, & terga vertent infideles. Et iterum dixit: Si autem pugnauerint contra vos infideles, certè terga vertent, neque inuenient patronum, neque adiutorem. Et euenit ſicut prædixerat.*

Reſpondeo; facilè potuiſſe hæc Mahumetum prædicere, cum videret ſe Meccanis, viribus longè ſuperiorem. Quis verò belli Dux, ſuis victoriam non pollicetur, ſi cum hoſtibus manum conſerturus ſit, vt eorum animos augeat, atque excitet virtutem? At Mahumeti verba non videntur ſolos Meccanos reſpicere, ſed vniuerſim ad omnes ſuorum aſſeclarum hoſtes referri. Quis verò neſciat, ſæpiſſimè Mahumetanos contra alios diuerſæ religionis pugnantes, in

fugam verſos, cæſoſque fuiſſe?

Octauuum ex Sura 5. المايدة *Menſa*. ومن الذين قالوا انّا نصارى اخذنا ميثاقهم .v. 15. فنسوا حظّاً ممّا ذكروا به فاغرينا بينهم العداوة والبغضا الى يوم القيمة. *Et ab illis, qui dicunt, ſe eſſe Chriſtianos, accepimus pactum eorum. Sed obliti ſunt partem illius, de quo commonefacti fuerant: propterea excitauimus inter eos inimicitiam, & odium vſque ad diem Reſurrectionis*. Subdit Ahmed de more: *Et ita euenit*.

Benè eſt, quòd Mahumetus fateatur his verbis, Chriſtianam Religionem à Deo approbatam fuiſſe: hoc enim ſignificat, quòd pactum eorum acceptauerit, eoſque de eo, quòd facere deberent, commonuerit. Quòd verò addat, eoſdem oblitos fuiſſe partis eorum, de quibus commoniti fuerant, ideſt, quæ illis præſcripta fuerant ad obſeruandum: ac propterea Deum poſuiſſe inter eos inimicitiam, & odium perſeueraturum vſque ad diem Reſurrectionis; ridiculum

lum prorſus eſt vaticinium. Nam vel ſermo eſt de odio & inimicitia inter Chriſtianos propter Regnum temporale: vel propter Religionem. Quoad primum, quis ignorat, inter diuerſos Principes, etiam eiuſdem religionis, perpetua ferè bella eſſe ac diſſidia? Hoc non ſolum inter Chriſtianos, ſed etiam inter Iſraëlitas euenit, quando plures Reges habuerunt. An verò Mahumetani ab his inimicitijs, & odijs inter ſe immunes fuerunt, non ſolum quando plures Chaliphas, ſeu Imperatores habuerũt, ſed etiam quando ſub vno tantum Principe fuerunt, vt patet ex eorumdem hiſtorijs. Et hoc etiam tempore nonne inter Turcas, & Perſas perpetuæ vigent inimicitiæ, atque odia prorſus implacabilia? Infra videbimus, Mahumetum prædixiſſe, futuras etiam inter aſſeclas ſuos has inimicitias, & hæc odia vſque ad diem Reſurrectionis. Quo ad ſecundum verò, non poſſunt Mahumetani nobis obijcere odia, & inimicitias propter ſchiſmata in religione, cum ipſi

grauiori circa hoc morbo laborent: fatentur enim ipſimet, plura in Secta ſua ſchiſmata, atque hæreſes fuiſse, quam in Chriſtiana religione. Quòd odia hæc, & inimicitiæ vſque ad diem Reſurrectionis inter Chriſtianos perſeueratura ſint, probabile quidem eſt, cum iuxta S. Pauli effatum, *oporteat hæreſes eſſe*: & Chriſtus pronunciauerit: *Neceſſe eſt, vt veniant ſcandala*. Sed Deus hoc nouit, non Mahumetus.

Nonum, ex Sura eadem: verſ. 70.

وقالت اليهود يد الله مغلولة غلّت ايديهم ولعُنوا
بما قالوا بل يداه مبسوطتان ينفق كيف يشاء
وليَزيدنّ كثيرًا منهم ما انزل اليك من ربّك
طغيانًا و كفَرا والقينا بينهم العداوة و البغضا الى
يوم القيمة كلّما اوقدوا نارًا للحرب اطفاه الله :
وكان كما اخبر : *Et dixerunt Iudæi: Manus Domini eſt alligata. Alligentur manus eorum, & maledicti ſint ob id, quod dixerunt.*

Imò

Imò manus Domini ſunt extenſæ : largitur ſicut vult. Et quidem augebit in multis illorum id, quod tibi reuelatum eſt à Domino tuo, impietatem, & perfidiam. Nos autem coniecimus inter eos inimicitiam, & odium vſque in diem Reſurrectionis. Quotieſcumque accenderint ignem ad bellum, extinguet illum Deus. Subdit Ahmed: *Et euenit ſicut prædixit*: Huic vaticinio addi poteſt, tamquam eiuſdem ſtraminis,

Decimum ex Sura 3. آل عمران *Familia Amran*. v. 110. لـــن يضرّوكـــم الا اذىً وان
يقاتلوكم يولّوكم الادبار ثم لا ينصُرون ضربت عليهم
الذلّة اينما يقفوا الا بحبل من الله وحبل من لناس
وباؤا بغضب من الله وضربت عليهم المسكنة ذلك
بانهم كانوا يكفرون بايات الله ويقتلون الانبياء
بغير حقّ ذلك بما عصوا وكانوا يعتدون : وكان كما اخبر.

Nequaquam nocebunt vobis (Iudæi) *niſi leui-*

leuiter: & ſi pugnauerint contra vos, terga vertent vobis, neque deinde adiuuabuntur. Coniecta fuit ſuper eos vilitas, vbicumque ſteterint, niſi vbi fæderati fuerint cum Deo, vel hominibus. Et reportauerunt iram à Deo: & coniecta eſt ſuper eos inopia, quia noluerunt credere in ſigna Dei, & occiderunt Prophetas iniuſtè: & quia rebelles fuerunt, & tranſgreſſores. Et euenit, quod prædixit; inquit Ahmed.

Reſpondeo; neutrum, vaticinium, vel prophetiam dici poſſe, cum res ipſa tam Mahumeti ætate, quam hoc noſtro æuo, hæc omnia de Iudæis oſtendat: miſeros ſcilicet, viles, & abiectos eſſe, ſine viribus, ſine animi magnitudine, & qui facilè ab omnibus vinci poſſint, etiam ſi ſimul coirent (quod tamen non audent) ad alijs prælium inferendum. Hoc illis proprium, perpetuumque fuit, ex quo Chriſtum Ieſum à ſe reiecerunt.

Hoc fatetur non ſemel ipſe Mahumetus in Alcorano: hoc Prophetæ omnes, & Chriſtus Dominus, eiuſque Apoſtoli

de

de illis prædixerunt. Quamobrem importunum omninò eſt hoc Mahumeti vaticinium, in quo tamen duo falſa apparent. Primum, quod Iudæi tanta paupertate & inopia, quantam Mahumetus prædicat, laborent; cum vbique ferè terrarum, plurimi eorum ſint opulentiſſimi, quippe qui vſuris, & fraudibus ſuis, Chriſtianorum, atque etiam Mahumetanorum pecunias exhauriant. Alterum, quòd inter Iudæos tam acria ſint odia & inimicitiæ, in quibus vſque ad diem Reſurrectionis ſint permanſuri. Imò nulla fortaſſe gens eſt, quæ magis ſit inter ſe concors & vnita, quam Iudæi. Saltem magnam inter ſe vnionem extrinſecus oſtendunt: eſto ſint inter eos aliqua odia, & diffidia, à quibus nulla gens immunis cenſetur.

Vndecimum ex Sura 2. البقرة *Vacca*. v.93. vbi ſic loquitur per modum irriſionis cum Iudæis, qui aſſerebant ſe in futuro ſeculo habituros palatium ſeparatum à cæteris hominibus: ان كانت لكم الدار

الدار الاخرة عند الله خالصة من دون الناس فتمنّوا
الموت ان كنتم صادقين ولن يتمنّوه ابدًا بما قدمت
ايديهم والله عليم بالظالمين ولتجدنهم احرص من
الناس على حياة ومن الذين اشركوا : وقال قل
يايها الذين هادوا ان زعمتم انكم اولياء لله من
دون الناس فتمنّوا الموت ان كنتم صادقين :
فاخبر عن اليهود انهم لن يتمنّوا الموت ابدًا وكان
كما اخبر فلا تتمنّوا اليهود الموت ابدًا وهذا دليل من
وجهين من جهة اخباره فانه لا يكون ابدًا ومن
جهة صرف الله لدواعي اليهود على تمنّى الموت مع
ان ذلك مقدور لهم وهذا من اعجب الامور الخارقة
للعادة وهم مع حرصهم على تكذيبه لم تنبعث
دواعيهم لاظهار تكذيبه باظهار تمنّى الموت

Si eſt vobis palatium in futuro ſæculo apud Deum

Deum peculiare præter cæteros homines: optate mortem, ſi eſtis veraces. Sed nequaquam deſiderabunt eam vnquam, ob peccata, quæ antea perpetrauerunt: Deus autem nouit qui ſint iniqui. Et quidem inuenies eos auidiores viuendi, quam cæteros homines, & quam ipſos Idololatras. Et dixit (Deus Mahumeto Sura 62. الجمعة *Conuentus*. v. 7.) *Dic: O Iudæi, ſi putatis vos eſſe amicos Dei ſolos inter homines, exoptate mortem, ſi eſtis veraces. Prenunciauit itaque Iudæis, quod nunquam mortem eſſent optaturi: fuitque ſicut prædixit: & propterea Iudæi nunquam mortem deſiderant. Hoc autem poteſt dupliciter intelligi: primò per modum abſolutæ enunciationis, quòd hoc nunquam futurum ſit: ſecundò per modum diſpoſitionis Diuinæ, eo quod Deus auocet Iudæos à concupiſcenda morte, quamuis hoc eſſet illis poſſibile: & hoc eſt maximum miraculum, & ſupra conſuetum rerum ordinem. Ipſi autem, licet maximè ſtudeant Mahumetum mendacem oſtendere, nunquam tamen eò peruenerunt conatus, ac ſtudia eorum; vt probarent eum mendacem,*

cem, oſtendendo, ſe mortem deſiderare.

Reſpondemus, hoc Mahumeti vaticinium, eſſe valde friuolum, ac ridiculum: non enim oſtendi, aut probari poteſt, hæc tanta mortis timiditas in Iudæis, præ cæteris hominibus: & Mahumetani fortaſſe magis timent mortem, quàm Iudæi. Sed vt concedamus Mahumeto, hos mortem præ cæteris mortalibus horrere; quid hic opus erat vaticinio, vbi res ipſa patebat. Vt verò hoc Mahumeti oraculum verum probari poſſet, neceſſe eſſet interrogare omnes Iudæos totius orbis, vtrum ſit, vel fuerit vnquam aliquis eorum, qui mortem non timuerit, vel etiam illam deſiderauerit. Certè in pluribus hiſtorijs legimus, non paucos Iudæos, etiam poſt hoc Mahumeti vaticinium, non ſolum mortem etiam atrocem non horruiſſe, ſed illi conſtanti animo, vultuque occurriſſe. Nec dubito, plures eorum, vel ex ſpe, quamuis falſa, fælicioris vitæ; vel ſaltem ex tædio calamitatum, quas patiuntur, mortem multoties deſiderare.

Duo-

Duodecimum ex Sura 74. المدثر *Coopertus*. v. 11. ذرني ومن خلقت وحيدًا وجعلت له مالًا ممدودًا الى قوله ساصليه سقر وما ادراك ما سقر لا يبقى ولا يذر؛ وقال عن ابى لهب عمه تبت يدا ابى لهب وتب ما اغنى عنه ماله وما كسب سيصلى نارًا ذات لهب: وكان كما اخبر به مات الوليد كافرًا ومات ابو لهب كافرًا.

Relinque me, & illum, quem creaui vnicum, & dedi illi facultates copioſas. Vſque ad ea verba: Compellam illum ad pœnam Tartari. Et quid faciet te comprehendere quid ſit Tartarus? Nihil relinquit, nihilque reſiduum facit (loquitur contra Alualid filium Almogairæ hoſtem ſuum). *Et dixit de Abulaheb patruo ſuo* (Sura 111. ابو لهب *Abu-laheb*. v. 1.): *Perierunt manus Abulaheb: & periit ipſe. Non profuerunt illi opes eius, & id, quod acquiſiuit. Mox conijcietur comburendus in ignem flammantem. Et factum eſt ſicut prædixit. Mortuus*

tuus eſt Alualid infidelis: & mortuus eſt Abulaheb infidelis.

Reſpondeo, huiuſmodi Mahumeti in Alualidum, & Abulahebum conuicia, ac maledicta nihil propheticum continere: Quilibet enim, quamuis Propheta non ſit, poteſt rationabiliter homini ſceleroſo, valdeque prauo, præſertim infideli, Gehennam comminari, ac prædicere. Adde, nullum potuiſſe certò ſcire, vtrum hi duo abierint in Gehennam, an verò in mortis articulo Deus illos illuminauerit, ac reſipuerint, ſaltem ex eo, quod peſſimum omnium mortalium Mahumetum oderant, & exterminare cupiebant.

Decimum tertium ex Sura 48. الفتح *Victoria*. v. 23. وعدكم الله مغانم كثيرة تاخذونها فجعل لكم هذه وكف ايدى الناس عنكم وليكون اية للمومنين : وقال لتدخلن المسجد الحرام ان شاء الله امنين محلوقين روسكم ومقصرين

ومقصرين لا تخافون فعلم ما لم تعلموا فجعل من دون
ذلك فتحا قريبا ؛ وقال قل للمخلفين من الاعراب
ستدعون الى قوم اولي باس شديد تقاتلونهم او
يسلمون فان تطيعوا يوتيكم الله اجرا حسنا وان
تتولوا كما توليتم من قبل يعذبكم عذابا شديدا ؛
وهذا كله وقع كما اخبر فحصلت لهم الغنايم الكثيرة
ودخلوا المسجد الحرام امنين ودعيت الاعراب الى قتال
الروم والفرس يقاتلونهم او يسلمون فلا بد من
القتال او الاسلام ليس هناك هدية بلا قتال كما
كان قبل نزول الاية .

Promiſit vobis Deus prædas multas, quas capturi eſtis: & feſtinatò conceſſit has vobis, & cohibuit à vobis manus hominum: & vt ſit ſignum fidelibus. Dixit etiam: Certè ingrediemini Templum Meccanum, ſi Deus voluerit, ſecuri, abraſi capita, & attonſi comas: non timebitis. Nouit Deus id, quod

vos neſcitis. Et præter hoc, conceſſit vobis victoriam propinquam. Dixit etiam: Dic Arabibus, qui reſides fuerunt: Vocabimini ad gentem bellicoſiſſimam: pugnabitis contra eos, aut amplectentur veſtram religionem. Quòd ſi obedieritis, dabit vobis Deus mercedem pulchram; ſi verò tergiuerſati fueritis, ſicut feciſtis antea; puniet vos pœna vehementi. Hoc autem totum (ſubdit Ahmed) *euenit, ſicut prædixerat: nam peruenerunt ad eos prædæ multæ, & ingreſſi ſunt in Templum Meccanum ſecuri; & vocati ſunt Arabes ad præliandum contra Romanos, & Perſas, pugnaueruntque contra eos, vel facti ſunt Moſlemi. Et neceſſarium erat, vel vt bellum ſuſtinerent, vel vt Moſlemi fierent: nam non erat hic tributum ſine bello* (ideſt per ſolutionem tributi non effugiebant bellum, niſi Mahumetani fierent) *ſicut erat antequam reuelaretur verſiculus Alcorani, aliter diſponens.*

Reſpondeo, huiuſmodi prædictiones fieri potuiſſe per probabiles coniecturas. Videbat enim Mahumetus, ſe viribus ſuperiorem, ſuoſque commilitones valde

de ſtrenuos, & prædarum auiditate per ſe incitatos ad bellum: hoſtes verò imbecillos, ac timidos. Poterat etiam hæc polliceri ad militum animos roborandos, vt in his occaſionibus ab exercituum Ducibus fieri conſueuit. Quod attinet ad prædictionem illam (quam Mahumetus aſſeruit ſibi in ſomnio factam fuiſſe) Meccanos cum ſuis aſſeclis concordiam inituros, itaut ipſe cum illis ſecurus, & raſo capite, attonſiſque comis, in Meccam, Meccanumque Fanum ingredi poſſet: & præterea proximam eſſe de Meccanis ipſis, vel alijs hoſtibus victoriam: potuit ſomnium illud naturaliter euenire: nam quæ valdè optamus, ea per ſomnium ſæpè obtinere videmur: nec rarò fit, vt hæc ipſa poſtea ſuccedant. Huc accedit, non rarò contingere, vt Dæmones ea per ſomnium ſuggerant, quæ certò, vel probabiliter euentura eſſe præcognoſcunt, vt ſic facilius homines decipiant. Poſtremò, quod attinet ad prædictionem de bello ſuorum contra gentem bellicoſiſ-

ſimam; videtur quædam increpatio, & comminatio maioris belli, & pœnæ infligendæ à Deo, ad excitandos Arabes reſides, atque ignauos (de his enim hic eſt ſermo, non de Arabibus in vniuerſum), dum bellum, quod tunc inſtabat, detrectabant. Id verò magis perſuadetur, quia non conſtat inter Expoſitores, quænam fuerit gens illa adeo bellicoſa, ad quam oppugnandam poſtea Arabes vocati fuerint. Gelalis verba id oſtendunt: قيل هم بنوا حنيفة اصحاب اليمامة وقيــل فــارس والـــروم : *Aliqui dicunt, eos fuiſſe Honeiphenſes, dominos Iemamæ: alij Perſas, & Romanos*. Zamchaſcerius etiam ſcribit: يعنى حنيفة قوم مسيلمــــة واهل الردة الذين حاربهم ابوبكر الصديــق وقيــل هم فارس والروم : عن قتادة انهم ثقيف وهوازن كان ذلــك فى ايام رسول اللــــه . *Significantur Honaiphenſes, qui ſequebantur Moſailmam Pſeudo-*

pro-

prophetam : & Apoſtatæ, contra quos pugnauit Abu-bacar Iuſtus. Alij dicunt, ſignificari Perſas, & Romanos. Cottada cenſuit, hos fuiſſe Thakiphenſes, & Hauazenos. Euenit hoc adhuc viuente Mahumeto. De illa ipſa victoria, quam prædixit, eſt idem inter Expoſitores diſſidium. Gelal. هو فتح خيبر : *Hæc fuit victoria Chaiberenſis*. Zamchaſcerius.

وقيل رأى رسول الله صلعم فتح مكة في منامه ورويا الانبياء وحي فتاخر ذلك الى السنة القابلة فجعل فتح خيبر علامة و عنوانا لفتح مكة :

Et dicitur Mahumetus vidiſſe victoriam Meccæ in ſomno ſuo per reuelationem propheticam. Hæc porrò dilata eſt vſque ad annum ſequentem : & poſuit victoriam Chaiberenſem in ſignum, & indicium victoriæ Meccanæ. Sed paulò ſuperius ſcripſerat : وقيل فتح الحديبية : *Et dicitur hæc fuiſſe victoria Hadibienſis*. Aſtutè Mahu-

metus, neque gentes illas, neque victoriam determinauit: moraliter tamen certus (ſic enim animo deſtinauerat, & vires ſuppetebant) ſe gentes multas aggreſſurum, & victorias, ſaltem aliquas relaturum.

Decimum quartum profertur ex Sura 110. النصر *Auxilium*. v. 1. vbi fingitur Deus dicere Mahumeto: اذا جاء نصر الله والفتح ورايت الناس يدخلون فى دين الله افواجا : فدخل الناس فى دين الله افواجا بعد الفتح فما مات من وفى بلاد العرب كلها ليس موضع لم يدخله الاسلام. *Cum venerit auxilium Dei, & victoria, videbis homines ingredientes in religionem Dei turmatim.* Subdit Ahmed: *Et ingreſſi ſunt homines in religionem Dei turmatim poſt victoriam Meccanam: & necdum mortuus erat Mahumetus, cum nullus locus reperiretur in tota Ara-*

Arabia, in quem non ingreſſa fuiſſet religio Eſlamitica.

Hæc etiam per probabiles coniecturas, abſque vllo prophetico lumine prædici potuere. Eo enim ipſo, quod Mahumetus Arabes, & præſertim Meccanos ſuperaſſet, ferè certum erat, eoſdem vel vi, vel fraude, vel metu, vel promiſſis in Mahumeticam ſuperſtitionem pertrahendos. Victoria autem minimè erat dubia: nam & Medinenſes omnes, alijque ex Arabibus conterminis erant Mahumeto adiuncti; & Meccani non pauci illi adhærebant. Quòd verò adhuc viuente Mahumeto, illius ſuperſtitio omnia Arabiæ loca peruaſerit, nullo modo credendum, vel concedendum eſt: cum ex ipſis Arabum hiſtorijs aliter habeatur.

Decimum quintum ex Sura 69. الحشر *Congregatio*. v. 11. وقال تعالى عن المنافقين: الم تر الى الذين نافقوا يقولون لاخوانهم الذين

 كفروا

كفروا من اهل الكتاب لين اخرجتم لنخرجن
معكم ولا نطيع فيكم احدًا ابدًا وان قوتلتم
لننصرنكم والله يشهد انهم لكاذبون لين اخرجوا
لا يخرجون معهم ولين قوتلوا لا ينصرونهم : وكذلك كان .

Et dixit Altiſſimus de impijs (Mahumetanis) : *Non ne vidiſti eos , qui ſunt impij , dum dicerent fratribus ſuis infidelibus ex familiâ Libri* (ideſt Iudæis, & Chriſtianis) : *Si eiecti fueritis* (Medinâ) , *nos certè egrediemur vobiſcum : neque obediemus vobiſcum vlli vnquam. Si verò oppugnati fueritis , certè adiuuabimus vos. At Deus teſtis eſt illos eſſe mendaces : & ſi hi eiecti fuerint , illos non eſſe egreſſuros cum eis : & ſi hi oppugnati fuerint , illos non eſſe adiuturos eos. Et ita euenit* , (inquit Ahmed).

Sed poterant hæc ſine vllo prophetiæ ſpiritu à Mahumeto præuideri , ac prænunciari : erant quippe homines illi, (ſiue Iudei , ſiue Chriſtiani) perfidi ac ſceleſti, & ex timore tantùm Mahumeto adhæſe-

hæſerant, cum alioqui inteſtino illum odio proſequerentur. Neque tamen certum eſt, hoc eueniſſe, ſaltem quoad omnes, vt tam fidenter Ahmed pronunciat.

Ex his tam putidis, ac ſtramineis Alcorani vaticinijs, putant Moſlemi, ſe ſatis probare, Mahumetum verum fuiſſe Prophetam. Alia etiam, quæ habent tantùm ex traditione, in medium adducunt, & quidem plurima, ſed eiuſdem farinæ; de quibus poſtea dicemus.

Verùm ne Mahumetanos penitus ſtultos, vel medaces faciamus: etiam ſi concederemus, quædam ex his non potuiſſe à Mahumeto naturaliter, ſeu per proprias coniecturas cognoſci; non tamen ſequeretur, illum verum fuiſſe Prophetam. Omnes enim conueniunt, etiam à Magis, Mathematicis, Ariolis, alijſque hominibus, etiam peſſimis, poſſe Dæmonum inſtinctu multa, præſertim per ſomnia, prænoſci, ac prædici, quæ naturaliter ab hominibus ſciri non poſſunt. Huius rei innumera prope exempla, præ-

ſertim ex libris Ciceronis de Diuinatione (quos nemo à Chriſtianis confictos fuiſſe, niſi ſtultiſſimus dicet), in medium proferre poſſem. Concedo etiam aliquid amplius: poſſe nimirum etiam in ſceleſtiſſimis hominibus aliquando veræ prophetiæ donum reperiri: vt conſtat in Balaam ex Pentateucho, & Caipha ex Euangelio. Quin & nonnulli contendunt, dari in quibuſdam naturaliter futurarum rerum prænotionem, vel prædictionem; quemadmodum etiam virtutem morbos aliquos curandi, nullo adhibito medicamento: cui tamen opinioni ego me nullo modo ſubſcriberem. Tantum addo, inueniri quandoque in Poetis Ethnicis quædam quaſi vaticinia Alcoranicis luculentiora. Nam Homerus Græcorum Poetarum Princeps, qui vt communiter aſſeritur, centum, ac ſexaginta annis ante Romam conditam vixit, libro vigeſimo Iliadis, introducit Neptunum ita de Ænea loquentem.

μόει-

μόρσιμον δ' οἱ ἐστ' ἀλέασθαι
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων:
Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθησε Κρονίων:
Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει
Καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

fatale autem eſt ei euitare mortē:
Vt ne ſine ſemine genus, & prorſus extinctum pereat
Dardani, quem Iuppiter præ omnibus dilexit filijs.
Iam enim Priami generationem odit Iuppiter;
Nunc autem porrò Æneæ virtus Troianis imperabit,
Et filij filiorum, & qui deinde naſcentur.

Prædicit hic Homerus, Æneam, & poſteros eius regnaturos eſſe ſuper Troianos, ſicut reuera euenit. At hoc quomodo potuerit Homerus ſcire, qui tanto tempore ante Romam conditam, & ante-

antequam de Æneæ, & poſterorum eius Regno fama vulgaretur, mortuus eſt, certò dici non poteſt. Nam, vt aliquid fortè de Æneæ in Italiam aduentu, & de collocata ibi ab eo ſede audierit: non tamen vlla erat ratio, cur Æneam potius, & eius poſteros, quam Antenorem, aut alios ex Troianis, qui profugi varias terras antea occupauerant, atque in ijs regnabant, Troianis imperaturos eſſe pronunciaret.

Virgilius etiam Latinorum Poetarum Princeps, Ecloga ſexta, licet nihil ſciret de tempore aduentus Chriſti, & ne de illo quidem cogitaret, affirmauit tamen, iam illud adeſſe, & Cumeæ Sybillæ de eodem oracula mox adimplenda, ita præcinens.

Vltima Cumæi venit iam carminis ætas
Iam redit & Virgo, redeunt Saturnia Regna
Iam noua progenies Cælo demittitur alto.

Et alia proſequitur, quæ ad Chriſti aduen-

aduentum, quem iam adeſſe pronunciat, pertinere manifeſtiſſimum eſt.

Illud etiam mirandum, quod Seneca inſignis item inter Latinos Poeta, pluſquam mille annis antequam eueniret, prædixit nouum orbem detegendum eſſe vltra Oceanum: cum tamen plerique affirmarent, antipodas fabulam eſſe. Ita ille in Medea, Actu ſecundò in fine,

Venient annis
Secula ſeris, quibus Oceanus
Vincula rerum laxet, & ingens
Pateat tellus, Tiphyſque nouos
Detegat orbes, nec ſit terris vltima
Thule.

Neque tamen has ego prophetias veras eſſe crediderim: nimirum vel caſu, vel per aliquas coniecturas fieri potuere.

Sed inſtat, vt vidimus, Aduerſarius, Ariolos, Magos, alioſque Diuinatores, licet aliquando vera prænuncient, ſæpè tamen falli, vel mentiri; neque res ita diſtinctè, ſicut Prophetas, prædicere.

Re-

antequam de Æneæ, & poſterorum eius Regno fama vulgaretur, mortuus eſt, certò dici non poteſt. Nam, vt aliquid fortè de Æneæ in Italiam aduentu, & de collocata ibi ab eo ſede audierit: non tamen vlla erat ratio, cur Æneam potius, & eius poſteros, quam Antenorem, aut alios ex Troianis, qui profugi varias terras antea occupauerant, atque in ijs regnabant, Troianis imperaturos eſſe pronunciaret.

Virgilius etiam Latinorum Poetarum Princeps, Ecloga ſexta, licet nihil ſciret de tempore aduentus Chriſti, & ne de illo quidem cogitaret, affirmauit tamen, iam illud adeſſe, & Cumeæ Sybillæ de eodem oracula mox adimplenda, ita præcinens.

Vltima Cumæi venit iam carminis ætas
Iam redit & Virgo, redeunt Saturnia Regna
Iam noua progenies Cælo demittitur alto.

Et alia proſequitur, quæ ad Chriſti aduen-

aduentum, quem iam adeſſe pronunciat, pertinere manifeſtiſſimum eſt.

Illud etiam mirandum, quod Seneca inſignis item inter Latinos Poeta, pluſquam mille annis antequam eueniret, prædixit nouum orbem detegendum eſſe vltra Oceanum: cum tamen plerique affirmarent, antipodas fabulam eſſe. Ita ille in Medea, Actu ſecundò in fine.

Venient annis
Secula ſeris, quibus Oceanus
Vincula rerum laxet, & ingens
Pateat tellus, Tiphyſque nouos
Detegat orbes, nec ſit terris vltima
Thule.

Neque tamen has ego prophetias veras eſſe crediderim: nimirum vel caſu, vel per aliquas coniecturas fieri potuere.

Sed inſtat, vt vidimus, Aduerſarius, Ariolos, Magos, alioſque Diuinatores, licet aliquando vera prænuncient, ſæpè tamen falli, vel mentiri; neque res ita diſtinctè, ſicut Prophetas, prædtcere.

Re-

Reſpondemus, ita prorſus eſſe: huiuſmodi enim homines rarò veritatem vaticinijs ſuis attingunt, & ſæpè mendaces inueniuntur. Nihil tamen repugnat, quin eorum aliquis ſemper vera prædicat: poteſt enim Dæmon ea tantum illi ſuggerere, quæ certo nouit euentura. Et ſic non obſtat, quin ea omnia, quæ in Alcorano prædicuntur, naturali lumine ex antecedentibus, & conſequentibus potuerint Dæmones tamquam certa præ. noſcere, vel ex reuelatione bonorum Angelorum, Deo ita diſponente addiſcere: id enim non ſolum Mahumetani, vt ſupra vidimus, ſed Chriſtiani etiam Doctores admittunt. Inter quos Iulius Cæſar Bulengerus lib. 2. de ratione diuinationis, cap. 2. ita ſcribit: *Reſpondeo, Dæmones interdum per Sanctos Angelos, Deo arbitrante, futura didiciſſe, quæ hominibus aperuerint.* Idem docet Cornelius Ianſenius in comment. lib. 1. Regum cap. 23. & nouiſſimè docuit Eminentiſſimus Cardinalis, antea Sacri Palatij Apoſtolici Magiſter, Raymundus Capiſuc-

piſuccus, vir, præter antiquiſſimam inter Romanos nobilitatem, omni etiam ſcientiarum genere ornatiſſimus, in ſuo eruditiſſimo opere Controuerſiarum Theologicarum ſelectarum, contr. 9. ſ. 2.

Deinde reſpondemus: etiam ſi concederemus, Mahumetum ex coniecturis, vel ex Dæmonum ſuggeſtione, vel caſu, ac temere aliqua diuinaſſe: in multis tamen mendacem manifeſtè depræhendi; & ea ipſa, quæ prædicit, valde perplexa eſſe, & ambigua. Id apertè vidimus in vaticinijs iam ex Alcorano allatis. Sed præter hæc, alia etiam ſunt in Alcorano, quæ ipſum manifeſti mendacij conuincunt.

Primò enim Sura 5. المايدة *Menſa* v. 37. fingitur ita loqui Gabriel, vel Deus cum Mahumeto: يايها الرسول ابلغ ما انزل اليك من ربك وان لم تفعل فما بلغت رسالته والله يعصمك من الناس. *O Legate, prædica id, quod reuelatum fuit tibi à Domino tuo:*

tuo : & ſi hoc non feceris , non prædicaſti id , quod tibi commiſſum fuit ab eo : & Deus ſeruabit te immunem ab hominibus. Prima verba (in quibus eſt inſulſa tautologia ; nempe : *Si non prædicaueris , non prædicabis* , vel , *non prædicaſti*) ita explicantur à Zamchaſcerio : ان لم تبلغ منها ادني شي وان كانت كلمة واحدة فانت كمن ركب الامر المنيع الذي هو كتمان كلها . *Si non prædicaueris etiam minimum quid ex ijs , quæ tibi commiſſa ſunt , licet ſit vnicum verbum ; certè erit ac ſi tu rem nefariam feciſſes ; nempe ac ſi vniuerſa reticuiſſes , & abſcondiſſes* , Frigida explicatio , ſeu potius excuſatio. Sed peto à Zamchaſcerio, an Mahumetus omnia ſibi à Deo commiſſa prædicauerit ? Negare id non poterit : alioquin rem illum nefariam admiſiſſe fateatur neceſſe erit. Debuit igitur Deus immunem illum ab hominibus ſeruare, quemadmodum promiſerat : alioquin, vel Deus defuit promiſſioni ſuæ ; vel Mahume-

humetus eſt mendax, qui huiuſmodi promiſſionem Deo affinxit. At in bello Ohodenſi malè diſciſſa fuit ei facies, & excuſſus vnus, vel, vt alij ſcribunt, duo dentes; & grauiter etiam læſus eſt ictu lapidis in incuruatura brachij. Præterea à filiabus Lobeidi Iudæi, vndecim nodis per veneficium ita alligatus, vt immobilis diu hærere coactus fuerit. Non itaque ſeruatus fuit immunis ab hominibus. Senſit difficultatem Zamchaſcerius, ad quam ita reſpondet: فان قلت

اين ضمان العصمة وقد شجّ في وجهه وكسرت رباعيته : قلتُ المراد انه يعصمه من القتل وفيه ان عليه ان يحتمل كل ما دون النفس في ذات الله فما اشدّ تكليف الانبياء عليهم السلام : وقيل نزلت بعد يوم أحد والناس الكفار : وتدليل قوله ان الله لا يهدى القوم الكافرين هو معناه انه لا

 يمكنهم.

يمكنهم مما يريدون انزاله بك من الهلاك : وعن
انس كان رسول الله يحرس حتى نزلت فاخرج نفسه
من قبة ادم فقال انصرفوا يا ايها الناس فقد
عصمني الله من الناس لستم على شي اي على دين :

Quod ſi dicas; quomodo ſeruata eſt illi promiſſio immunitatis ab hominibus, cum proſciſſa fuerit facies eius, & confracti fuerint dentes eius inter molares, & duales? Reſpondeo: Senſus eſt, quòd Deus immunem ſeruaturus eſſet eum ab occiſione: & nihilominus ſtatutum erat in eſſentia Dei, vt omnia perferret, præter mortem; & ea quæ difficiliora, & magis moleſta pertulerunt Prophetæ. Alij verò dicunt, hoc promiſſum fuiſſe Mahumeto poſt bellum Obodenſe, & contra homines infideles. Et hoc ſignificant verba Alcorani: Deus non diriget gentes infideles: ſenſus eſt: nihil erit eis poſſibile eorum, quæ moliuntur contra te, vt perdant te. Et refert Anas, Legatum Dei adhibuiſſe ſibi cuſtodiam, donec reuelata ſunt ei prædicta verba: & tunc extulit caput ex ten-

tentorio, & dixit : Regredimini, ò homines : iam enim immunem me fecit Deus ab hominibus. Nihil eſtis : ideſt, eſtis abſque Religione, &c. Sed nimis coarctaſſet promiſſionem ſuam Deus, ſi per eam intendiſſet Mahumetum defendere tantummodo, ne occideretur ab infidelibus : & hoc gratis, & abſque vllo fundamento fingit Zamchaſcerius. Verba autem illa Alcorani: *Deus non diriget gentes infideles*, non ſunt ad rem : verbum enim هدى *dirigere*, ſumitur ſemper in Alcorano in bonam partem, vt ſcilicet ſignificet, dirigere ad bonum. Porrò quòd infortunium Mahumeti in bello Ohodenſi euenerit ante hanc promiſſionem, nullo modo probari poteſt : tum quia hoc bellum commiſſum fuit anno tertio Hegiræ, poſtquam ille Alcoranum iam vulgauerat, ac prædicauerat : tum quia ante hanc promiſſionem ſemper ſeſe cuſtodiuerat, vt ex Anaſo refert Aduerſarius. Sed vt omnia Zamchaſcerio concedamus : certè Deus non ſeruauit Mahumetũ im̃unem ab inſidijs fœminę infi-

delis (quippe Iudeæ) quæ illum veneno in ouillo harmo abſcondito ſuſtulit è viuis: illo enim hauſto, ſtatim cæpit ægrotare, & identidem vi morbi recrudeſcente, breui infæliciter occubuit. Atque ita Deus neque ab occiſione, neque ab infidelibus immunem illum ſeruauit.

Deinde Sura 48. الفتح *Victoria* : v. 32. illa legimus : محمد رسول الله والذين معه اشدآء
على الكفار رحمآء بينهم تريهم ركّعا سجدا يبتغون
فضلا من الله ورضوانا سيماهم في وجوههم من
اثر السجود . ذلك مثلهم في التوراة و مثلهم في الانجيل
كزرع اخرج شطأه فازره فاستغلظ فاستوى على
سوقه يعجب الزراع : *Mahumetus Legatus Dei, & qui ſunt cum eo, terribiles contra infideles, miſericordes inter ſe. Videbis eos ſæpè ſe incuruantes, & adorantes, exquirentes beneficentiam à Deo, & beneplacitum. Signa eorum in vultibus eorum ex veſti-*

veſtigio adorationis. Hæc eſt ſimilitudo eorũ (ideſt vaticinium de illis) *in Pentateucho. At verò ſimilitudo eorum in Euangelio: ſicut ſemen, quod educit culmum ſuum; tum corroborat eum; tum craſſeſcit: tum reſidet ſupra truncum ſuum: voluptatem affert ſeminatori.* Prædicit hic Mahumetus, aſſeclas ſuos futuros inter ſe benignos, molles, ac miſericordes: aſperos verò, truces & crudeles contra homines alienæ religionis. Veriſſimum hoc fuit quoad ſecundam partem: ſed ad hoc prædicendum non erat opus ſpiritu prophetico, cum Mahumetani omnes, & præſertim Arabes, & Turcæ, vt pote è Scytharum genere, naturæ ſint beſtialis, ac ferocis, & ab omni prorſus humanitate erga exteros alieni. Quoad primam verò partem, nullum vnquam mendacium impudentius à Mahumeto prolatum eſt. Fatebuntur hoc, qui Mahumetanorum, & præſertim primorum Arabum, de quibus hic præcipuè agitur, hiſtorias perlegerunt. Primi enim illi Mahumeti aſſeclæ, non ſecus ac feroces

belluæ, adeo immaniter, ac truculenter inter ſe decertauerunt, ac deſæuierunt, vt tam barbaræ diſſenſionis, & crudelitatis exemplum non facilè in alia gente reperiatur. Nam ſtatim Mahumeto defuncto, nondum cadauere illius ſepulto, cum Aly, & cæteri è Mahumeti familia in eo tumulando occupati eſſent, tumultus magni inter Moſlemos Duces excitati ſunt, vnoquoque rerum ſummam affectante. Ex quo Abubacar occaſionem arripuit Imperium ſibi vindicandi, cuius Aly ex Mahumeti teſtamento legitimus erat ſucceſſor. Mox acerrimis odijs inter Moſlemos exortis, plura ciuilia bella commiſſa ſunt, in quibus Aly occidit Othmanem : Mauuia trucidauit Alym : Albaſan filius Aly interfecit Mauuiam : cognatus quidam Mauuiæ necauit Alhaſan : ponebatque caput eius in menſa dum comederet. Erant hi omnes Principes Mahumetanorum. Et ſic deinceps alij Mahumeti ſucceſſores mutuo inter ſe furore exarſere, ob ſolam regnandi libidinem : & hodie

quo-

quoque Mahumetanorum Tyranni, vbi primum inaugurati ſunt, fratres omnes immaniter è medio tollunt, vel perpetuo carcere occludunt. En quàm mites, quàm molles, quàm miſericordes Mahumeti aſſeclæ, præſertim illi modeſtiores, inter ſe fuerint. Sed non mirum, Mahumetum in hoc falſum prophetam fuiſſe, qui tam impudenter Sectatorum ſuorum notas, ac prædictiones in Pentateucho, & Euangelio reperiri affirmauit, cum ne veſtigium quidem earum in illis exiſtat.

Omitto alia, quæ poſſem hic adducere. Vnum addo, non poſſe nos certò ſcire, an prædictiones, quæ ex Alcorano depromuntur, fuerint à Mahumeto, an verò ab Abubacro, vel ab Othmane, qui Alcoranum conſarcinauere, in illo deſcriptæ, cum iam eueniſſent ea, quæ ab his prædicebantur: cuiuſmodi ſunt Poetarum vaticinia, quibus res iam factæ, vt futuræ prædicuntur.

Miracula, quæ à Moſlemis extra Alcoranum, per traditionem accepta tribuuntur Mahumeto.

Caput Sextum.

QVamuis Mahumetus, vt vidimus, toties aſſerat in Alcorano, ſe nulla feciſſe miracula, cum non ad hæc facienda, ſed ad homines commonēdos, ijſque veram Religionem prædicandam miſſus fuiſſet: Mahumetani tamen Prophetæ ſuo obſtinatè oppedentes, conten-

Digitized by Google

tendunt, illum & multa, & magna miracula patraſſe : imò miraculorum gloriam Prophetis omnibus præripuiſſe. Author inter Moſlemos laudatus, ابو احمد الجنابى *Abu-Ahmed Gennabienſis*, mille à Mahumeto miracula, & iuxta alios, tria millia patrata fuiſſe affirmat. Albakarius part. 7. الانوار *Splendorum*, ſcribit de eo adhuc puero : وكان كل يـــوم تظهر له ايات و معجزات : *& quotidie manifeſtabantur illi miracula, & prodigia*. Author اعلام الهدى : *de ſignis directionis* hæc habet : ولو عددنا جميع معجزاته و اعلامه التى ذكرها المحدثون فى كتبهم لطال الكتـــاب فان نبينا عم اكثر الانبياء اعلاما وقد ذكر بعض المصنفين ان اعلامه عم تبلغ الفـــــــــا .

Si recenſeremus omnia miracula, & ſigna eius, de quibus mentionem fecerunt Hiſtorici in libris ſuis, certè excreſceret tomus : Nam

Digitized by Google

Nam Propheta noſter fauſtæ memoriæ reliquos Prophetas in multitudine miraculorum ſuperauit. Et quidam Authores aſſerunt, miracula eius ad numerum millenarium perueniſſe. Iſmaël Ebn-Aly in vita Mahumeti, ita ſcribit: وله صلى الله عليه وسلام

من المعجزات الظاهرة والبراهين الباهرة ما هي اكثر

من ان تحصا والله اعلم . *Et propheta Mahumeti miracula manifeſta, & argumenta clara & aperta, plura ſunt, quam quæ poſſint dinumerari. Et Deus hoc melius nouit.* Ahmed Ebn-Edris idem confirmat his verbis: اوتي ما لم يوتيه احد من الايات المتكاثرة الى

ثلاثة الاف اية واكثر ولو لم يوتي الا القران وحده

لكفى به فضلا منيفا على ساير ما اوتي الانبياء لانه

المعجزة الباقية دون ساير المعجزات : *Datum eſt illi, vt faceret tot miracula, quot nulli alij datum eſt, itaut excreuerint ad tria millia, & amplius. Et niſi feciſſet aliud*

vllum

vllum miraculum , niſi Alcoranum ; ſatis eſſet ad hoc , vt ſuperaret cætera miracula Prophetarum : hoc enim eſt miraculum permanens , ac perſeuerans , quod nullis alijs miraculis conuenit.

Verùm quidquid blaterent, ac nugentur Sapientes Moſlemi , Chriſtus Dominus ex eorumdem teſtimonio , longè Mahumeto in hoc excellentior fuit , qui vnica die quinquaginta millia miracula (vt ipſi aſſerunt) patrauit . Nihilominus libet hic ſeriem texere illorum , quæ ipſi Pſeudoprophetæ ſuo affingunt ; primò ex Apologia Ahmed filij Abdalhalimi pag. mihi 382. Vbi eadem miracula in claſſes , ſeu ſpecies quaſdam partitur . In quarum prima , cum ea repoſuiſſet quæ ad res celeſtes attinent , de quibus jam ſupra dictum eſt , collocat etiam .

Primò ايات الجو كاستسقايه صلى الله عليه

وسلام واستصحايه وطاعة السحاب له ونزول المطر بدعايه :

Miracula , quæ pertinent ad aërem : cuiuſmodi ſunt , aquas ex eo deducere : illum turbidum

bidum ſerenare: nubibus imperare, & pluvias precibus obtinere. Singula, quæ ad hanc primam ſpeciem ſpectant, ſummatim, ſed ſincerè recenſebo.

Primò: cum Medinenſes ob pluuiæ defectum, ſterilitatem magnam experirentur, rogauerunt Mahumetum, vt neceſſitati ſuæ ſubueniret. Eleuauit ille manus, precatuſque eſt Deum, vt opem ferret: & nec dum manus depoſuerat, cum cælum antea ſerenum, nubibus repente contenebratum eſt, pluuiamque adeo copioſam effudit, vt هلكت الاموال وانقطعن السبل, *perirent facultates, & abrumperentur viæ*. Quamobrem Medinenſes iterum rogauerunt illum, vt vim imbrium cohiberet, ne omnes prorſus perirent. Cæpit igitur Mahumetus manibus innuere erga varias partes Cæli: & in quamcumque innuebat, ſtatim ſerenabatur: atque ita pluuia ceſſauit.

Secundo. In bello الخندق *Foueæ*, quod commiſſum fuit anno quinto Hegiræ, obti-

obtinuit ſuis precibus, ſeu imprecationibus Eurum ventum tam vehementem contra hoſtes, vt inuerſæ fuerint pronæ in ora ollæ eorum, & euerſa tentoria eorum; quæ cum in aërem eleuarentur, ipſos quoque eleuabant. Aliqui addunt, hunc ventum, magnam ſecum grandium lapidum copiam aduexiſſe, quibus ingens hoſtium ſtrages facta eſt.

In his duobus, atque alijs, quæ Mahumeto attribuuntur, miraculis, duo nobis inquirenda ſunt. Primum, an ita omnes naturæ creatæ vires excedant, vt nonniſi à ſolo Deo fieri potuerint. Secundum, an reuerà facta fuerint, & non potius ficta, & mendacijs conſuta in medium producantur. Et quidem quod ſpectat ad vtrumque, quod hic recenſetur miraculum; nulli dubium eſſe poteſt, quin opera Dæmonum poſſint pluuiæ, venti, ac tempeſtates excitari: id enim quotidiana docet experientia. Quin & ſaxis aliquando in Albano monte pluiſſe, refert Titus Liuius Dec. 1. quod non ex vero miraculo, ſed vel ex cauſis natura-

tura-

turalibus, vel ex Dæmonum ludibrio contigiſſe credendum eſt. Quòd verò vtrumque hoc miraculum confictum ſit, inde conuincitur, quia non ſolúm incredibile, ſed etiam ridiculum eſt, quod Deus per Mahumetum eam pluuiam Medinenſibus immiſerit, quæ, vel æquè, vel pluſquam præterita ſiccitas, & ſterilitas, illis noceret. Deinde ea, quæ in bello Foueæ contigiſſe narrantur, adeo diuerſimodè ab Authoribus referuntur, vt magnam mendacij ſuſpicionem inijciant. Et quidem duo præcipui Authores, nempe Ahmed, & Iſmaël, ne verbum quidem de lapidibus habent. Georgius verò Almacinus in hiſtoria Saracenica, quam ex Abu-Giapher Mahumetanorum doctiſſimo deſcripſit, ne venti quidem illius mentionem facit. Nec te moueat, Lector, quòd Anas filius Malec introducatur ab Authore tamquam teſtis de viſu primi miraculi: Hodaipha verò ſecundi: itaut alter iuret, dicens: والله لم ينزل عن منبره حتى رايت المطر يتحادر على لحيته. *Per Deum iuro, antequam*

quam Mahumetus è ſuggeſtu, in quo erat, deſcenderet, me vidiſſe pluuiam defluentem ſuper barbam eius: Alter verò item cum iuramento aſſerat, وكنت اسمع وقع الحصى في الترسة. *Et ego audiebam fragorem lapidum cadentium ſuper clypeos*. Solemne enim eſt Scriptoribus Mahumetanis ad figmenta, & fabulas ſuas comprobandas, huiuſmodi teſtes viſuales, eorumque iuramenta, ac verba confingere, vt alibi etiam notaui, & infra magis ex propoſito demonſtrabo.

Tranſit Ahmed ad ſecundam Mahumeticorum miraculorum ſpeciē, dicens والنوع الثاني تصرف في الحيوان الانس الجن والبهايم: *Secunda ſpecies eſt eorum, quæ fecit circa animantia, nimirum homines, Genios, & beſtias*. Hæc item ſummatim referam.

Primò. Camelus quidam occurrens Mahumeto, procubuit in terram, cæpitque vbertim flere. At ille manu caput eius molliter attrectauit: camelus

verò

Digitized by Google

verò quieuit. Cum autem vidiſſet puerum cuſtodem cameli, dixit ei : Hic camelus conqueſtus eſt mecum de te, quòd fame, ac labore ipſum affligas. Commonuitque eum, vt melius tractaret illum.

Secundò. Camelus alius erat adeo ferox, vt omnes impeteret; quamobrem intra ſeptum detinebatur. Cum verò Mahumetum ad ſe venientem vidiſſet, demiſſo rictu ad terram, genua flexit ante eum : at ille capiſtro alligatum, mitem domino reddidit : & conuerſus ad adſtantes, dixit gloriabundus : انه ليس شى

بين السماء والارض الّا يعلم انّي رسول اللــه الّا عاصى

الجن والانـــس. *Certè nulla res eſt inter cælum, & terram, quæ non cognoſcat me eſſe Legatum Dei, præter Genios, & homines Deo rebelles.*

Tertiò. [Quædam mulier attulit illi filium ſuum dæmoniacum : ille verò ter expuit in os eius, præcipiens Dæmoni, vt abiret, quia ipſe erat Legatus Dei.

Deinde

Deinde dixit mulieri : Benè ſe habet filius tuus, nec vltra redibit ad eum quidquam eorum, quæ patiebatur. Intra paucos dies obtulit ei eadem fœmina vtrem lactis, & ouem, aſſerens filium ſuum bene ſe habere : ille verò munus eius ſuſcepit.

Quartò. Vir quidam nomine Gaureth, videns Mahumetum gladio accinctum, obſecrauit, vt ſibi eum traderet conſpiciendum. Sed aliquandiu eum comtemplatus, propius accedens, dixit : O Mahumete, quis me prohibet, ne te occidam ? ſtatimque contremuit manus eius, itaut gladius illi excideret. Mahumetus verò gladio ſuo recepto, dixit : O Gaureth, quis ſeruat te à me, quin te interficiam ? at ille reſpondit : Nullus.

Quintò. Venit quidam ad Mahumetum afferens ſecum nidum, in quo erat pullus, quem parentes eius ſequebantur, & reſederunt ſuper manum viri illius. Conuerſus autem Mahumetus ad adſtantes, dixit : Magis miſericors eſt Domi-

nus veſter vobiſcum, quam aues iſtæ cum pullo ſuo. Quid hic eſt miraculi, vel miri, aut noui?

Sextò. Camelus alius malè clitellatus, conqueſtus eſt cum illo, quòd dominus ſuus abuſus eſſet ipſo per multos annos ad arandum: & poſtquam macilentus, & ſcabioſus factus eſſet, iamque conſenuiſſet, vellet ipſum mactare. Aduocauit igitur dominum cameli, cumque de hac erga illum inhumanitate acriter redarguit. Poſtea emit ab eo ipſum camelum, liberumque dimiſit per ſyluas abire, multoque tempore ſuperuixit. Idem ferè contigit ei cum alio camelo. Notandum verò, Mahumetum tantum has camelorum querimonus audijſſe, nullemque alium teſtem fuiſſe.

Septimò. Ad illius imperium duæ arbores longè inter ſe diſſitæ, radicitus euulſæ, ſeſe inuicem coniunxerunt. Sed hoc miraculum inferius erat in alia ſpecie collocandum.

Octauò. Sanauit puerum maniacum à ſe-

Digitized by Google

à ſeptem annis, expuendo in os eius, & præcipiendo dæmoni, vt ab eo diſcederet, quia ipſe eſſet legatus Dei. Poſt paucos dies venit mater pueri, & aſſeruit, nihil illi adhuc conſueti mali redijſſe: & obtulit ei duos arietes, & vaſculum lactis acidi: ſed Mahumetus arietem vnum reſtituit. Exiſtimauit, vt puto, ſe nimis caro vendidiſſe miraculum ſuum, ſi etiam alium arietem accepiſſet.

Nonò. Alium puerum à Dæmone obſeſſum liberauit tangendo pectus eius. Eiecit autem puer poſt tactum, ex ore quoddam veluti goſſypium nigrum.

Decimò. Quidam ingreſſus in ſyluam, abſtulit inde nidum, in quo erant oua: ſecutaque eſt eum auis, quæ oua pepererat, volitans ſupra caput Mahumeti, & ſociorum eius. Ille verò prohibuit, ne læderent eam, & iuſſit reſtitui nidum in locum ſuum. Hoccine eſt miraculum?

Vndecimò. Libertus Mahumeti, nomine Saphina, habuit in quadam ſylua

obuium leonem, cuius aſpectu deterritus, dixit ei: O leo, ego ſum libertus Mahumeti Legati Dei. Ille verò demiſſa ceruice cæpit attrectare gladium eius: nec deſtitit incitare eum, & quaſi manuducere, donec poſuit eum extra ſyluam in via: & tunc leni rugitu, quaſi valè dicens, dimiſit eum.

Duodecimò. Habebat Mahumetus domi animal quoddam ferum, quod, eo abſente, ferocius euadebat, & inſolecebat. Cum autem ſentiebat eum regredi, domumque intrare, manſueſcebat, & quieſcebat. Vah miraculum ſtramineum.

Decimò tertiò. Camelus quidam venit ad Mahumetum, & adorauit eum. Cum autem vidiſſent hoc ſocij, voluerunt & ipſi adorare eum: at ille dixit eis: *Si præciperem alicui, vt adoraret alium, certè præcepiſſem mulieri, vt adoraret maritum ſuum.*

Decimò quartò. Arripuerat lupus ouem: paſtor verò eum inſecutus, eripuit ouem ex ore illius. Lupus verò dixit paſtori:

ſtori: Non ne times, vt Deus puniat te, dum eripis à me victum, quem ipſe præbuit mihi? Tunc paſtor obſtupuit, quòd lupus humana voce loqueretur. Dixit ei lupus: Vis ne referam tibi rem admirabiliorem? Mahumetus in Medina enarrat hominibus hiſtorias rerum præteritarum. Venit autem paſtor Medinam, & narrauit hoc Mahumeto coram omni populo: ille veró dixit: صدق والذى نفسه محمد بيده لا تقوم الساعة حتى يكلم السباع الانس ويكلم الرجل عذبة سوطه وسوال نعله و يخبره فخذه ما احدث اهله بعده: *Vera locutus eſt: & iuro per eum in cuius manu eſt anima Mahumeti, quod non veniet dies ſupremi Iudicij, donec feræ alloquantur homines; & alloquatur virum lorum ſcuticæ ſuæ, & corrigia calcei ſui; & annunciet ei femur ipſius, quid noui fecerit familia eius poſt diſceſſum eius.*

Decimò quintò. Equus quidam ceſpitabat, anguſtoque paſſu incedebat.

Vſus eſt eo quadam die Mahumetus: neque vltra ceſpitauit: ampliſque paſſibus poſtea inceſſit.

Decimò ſextò. Aly ophthalmia laborabat; Expuit Mahumetus in oculos eius; nec deinceps impedimentum vllum, aut dolorem ſenſit in oculis.

Decimò ſeptimò. Aſem filius Omar filij Cottadæ, in bello Bedrenſi ictus fuit in radice oculi, itaut efflueret oculus ſuper genam eius. Orauit pro eo Mahumetus, & attrectauit pupillam eius manu: vel, vt alij ſcribunt, repoſuit eam in ſedem ſuam. Nec deinde agnoſcebatur, vter oculorum læſus fuiſſet: imò hic erat melior altero. Vide quæ paulopoſt dicam de hoc miraculo.

Decimò octauò. Abdallah filius Oteich cadens, crus confregerat: cumque illud vitta colligaſſet, venit ad Mahumetum, narrauitque illi caſum ſuum. Ille verò iuſſit eum pedem extendere: manuque ſua pedem attrectauit: quo facto, nullum amplius ſenſit dolorem. Sanauit item crus percuſſum Salmæ filij

Ala-

Alacuh, ter in illud inſuflando: Et licet remanſerit in eo cicatrix, omnis tamen dolor ceſſauit.

Decimò nonò. Vir quidam læſus oculis, orauit Mahumetum, vt eos ſanaret. Ille præcepit, vt ſeſe lauaret ſtudioſiſſimè: & recitaret quaſdam precatiunculas, Deum obſecrans, vt ſanaret ſe per Prophetam ſuum Mahumetum. Quod cum feciſſet, perfectè ſanatus eſt.

In hac ſecunda claſſe miraculorum, quædam inania ſunt, nihilque miraculi redolent: quædam ridicula, & miraculi nomine indigna. Tria tamen vera miracula videntur. Primum eſt, reſtitutio viſus illi, cuius oculus ſuper genam eius effluxerat. Secundum, illuminatio eius, qui oculorum viſu carebat. Tertium effracti cruris inſtantanea curatio.

Sed nihil horum, ſi rectè perpendatur, naturæ creatæ vires tranſcendit. Nam quod ad primum attinet, quandiu oculus cum radice ſua coniunctus manet, quamuis extra ſedem ſuam ſuper genam aliquantulum effluxerit; poſſe

iterum in priſtinum ſtatum facultatis viſiuæ naturaliter reſtitui, aſſerunt Iatrophyſicorum doctiſſimi: & ſaltem Dæmonis opera id fieri poſſe etiam breuiſſimo tempore, negandum non eſt. Certè Franciſcus Guicciardinus celebris Hiſtoricus lib. 6. hiſtoriæ Italicæ in fine, refert, Iulio Aeſtino ab Hippolyto eiuſdem fratre oculos erutos fuiſſe: ipſum verò Iulium ſtatim illos in ſuis ſedibus repoſuiſſe, Deo ſeſe commendando; ac deinde iiſdem egregiè vſum fuiſſe, acutiſſimeque vidiſſe. Quod quidem Remigius Hiſtoriæ adnotator, miraculo tribuit. Sed Guicciardinus ipſe lib. 7. ſcribit, id eueniſſe ob celerem, ac ſtudioſam curam Medicorum. Non credo tamen, Iulij oculos prorſus à ſede ſua abſciſſos, ſeparatoſque fuiſſe.

Quod ſpectat ad ſecundum; notandum eſt, hominem illum non fuiſſe, neque dici اعمى: quæ vox propriè *cæcum* ſignificat: ſed ضرير, qua homo, quocumque modo læſus oculis, vel alia corporis parte ſignificatur. Potuit igitur iſte ita

ocu-

Digitized by Google

oculis læſus fuiſſe, vt naturaliter curari poſſet, ſaltem à Dæmone: quo pacto à Veſpaſiano Imperatore Ethnico, cæcum quemdam curatum fuiſſe refert Suetonius.

Tertium etiam, vires naturæ ſaltem Angelicæ minimè ſuperat. Poteſt enim Dæmon crus effractum præſentaneis remedijs ita celeriter conſolidare (ſicut poteſt homo aliquo temporis interuallo), vt nullum in eo fracturæ veſtigium appareat. Hinc patet reſponſio ad cætera huius generis miracula: omnia enim potuerunt naturaliter, ſaltem ope Dæmonis fieri. Præſtat tamen omnia, tamquam ficta, negare authoritate ipſius Alcorani, in quo, vt vidimus, Mahumetus ſe à miraculis faciendis ſemper excuſat; Quòd ſi aliquod huiuſmodi feciſſet, nunquam certè reticuiſſet, cum toties miſerum illud, macrumque miraculum victoriæ Bedrenſis obtrudat, in quo tamen ipſe, ſi Alcorani verba attendamus, nullam partem habuit.

Tranſit Ahmed ad tertiam Prophetæ

ſui

ſui miraculorum ſpeciem, quæ verſatur

على الاشجار والخشبة : *circa arbores, & ligna:*

quorum,

Primum fuit. Cum Mahumetus in Meſchita Medinenſi concionabatur, palmæ aridæ trunco humeris adhærebat. Vbi verò cathedra conſtructa, ex ea cæpit concionari; audita eſt ex trunco illo vox tamquam camelæ orbatæ pullo ſuo. Statim Mahumetus è cathedra proſiliens, acceſſit, & poſuit manum ſuper truncum: ille verò quieuit, & tacuit. Alij ſcribunt, Mahumetum amplexum fuiſſe, & admouiſſe pectori ſuo truncum: illum verò in modum pueruli querulas voces emittentem, paulatim quieuiſſe, ac ſiluiſſe.

Secundum. Diſceſſit quondam Mahumetus à ſuis, vt ſecederet in aliquem locum occultum ad exonerandum ventrem. Giaber verò ſecutus eſt eum cum vaſe aquæ, qua poſſet obſcæna abluere. Sed cum locum non inueniret, in quo ſe poſſet occulere; acceſſit ad vnam arbo-

Digitized by Google

borem, & apprehenſo ramo eius, dixit ei: Sequere me; & illa ſequuta eſt eum. Deinde cum paululum proceſſiſſet, acceſſit ad aliam arborem, & apprehenſo ramo eius, dixit ei: ſequere me: & illa ſequuta eſt eum; donec coniuncta cum prima arbore, fecit cum illa tegumentum Mahumeto, vt, à nullo viſus, corpus poſſet exonerare. Deinde vnaquæque arbor reuerſa eſt ad locum ſuum. Nimirum, tantæ molis erat Mahumetum ventris onus deponere.

Tertium. Homo quidam Amerinus rogauit eum, vt oſtenderet ſibi ſigillum prophetiæ, quod inter ſcapulas habebat, aſſerens ſe eſſe optimum omnium mortalium. Cui Mahumetus reſpondit: Vis ne oſtendam tibi miraculum? Vtique, inquit ille. Vocauit igitur Mahumetus vnam palmam longinquam ad ſe: & illa venit ad eum cum fragore, conſtititque ante eum. Ille verò iuſſit eam reuerti. Rogabat hic, vt oſtenderet ipſi ſigillum prophetiæ in ſcapulis: ille verò oſtendit

ei pal-

ei palmam ambulantem ; Riſum tene Lector, ſi potes.

Quartum. Ad trahendum quendam Arabem ad ſectam ſuam, præcepit ramo cuiuſdam palmæ, vt deſcenderet ad ſe : cumque hic deſcendiſſet, & ſtetiſſet ante eum ; rurſum præcepit ei, vt ad locum ſuum reuerteretur : & obediuit : & credidit Arabs. At hoc eſt contra id, quod toties in Alcorano repetit ; miracula nihil ad conuerſionem Arabum profutura, & ideò ſe ea non facere.

Quintum. Conuertit iterum alium Arabem ſimili miraculo : Iuſſit enim venire ad ſe palmam ſitam in ripa torrentis ; & hæc venit, & ſtans ante eum, ter teſtificata eſt, ipſum eſſe prophetam, & ſeruum Dei ; nec eſſe alium Deum niſi vnum. Deinde ad imperium eius ſecans terram cum fragore, redijt ad locum ſuum.

Sextum. Dixit Mohan filius Abdalrahman, ſe audiuiſſe a patre ſuo, quod interrogaſſet Maſruc, quiſnam fuiſſet teſtis, Genios audiſſe Mahumetum le-

gen-

gentem nocte quadam Alcoranum, & conuerſos fuiſſe ad ſectam eius, quemadmodum ipſemet aſſerit in Alcorano: & quod reſpondiſſet Maſruc, ſe audiuiſſe ab Abubac; arborem quandam, quæ cum Genijs interfuerat, hoc teſtificatam fuiſſe.

Septimum. Cum Mecca egreſſus fuiſſet; nulla arbor, & nullus mons fuit, quin illum obuium ſalutaret, ac diceret: Pax ſuper te, ò Legate Dei.

Octauum. Sedebat die quadam triſtis, ac plorans, quia probè fuſtibus à Meccanis pulſatus fuerat. Gabriel, vt eum conſolaretur, apparuit ei, ac præcepit, vt arborem quandam remotam ad ſe aduocaret. Id ille cum feciſſet, venit arbor, & ſtetit ante illum. Tunc dixit illi Gabriel: præcipe ei, vt redeat ad locum ſuum. Præcepit ille, & arbor obediuit. Tunc dixit Mahumetus: Hoc ſufficit mihi. Malum erat in capite; & Gabriel reduuiam curabat.

Huius tertiæ ſpeciei miracula ſunt eiuſmodi, vt quilibet, niſi prorſus intel-

lectu

lectu ſenſuque careat, facilè poſſit intelligere, vel Mahumetanorum eſſe figmenta, vel Dæmonum ludibria. Et nihilominus ea eſt Arabum Scriptorum impudentia, vt allegent, ſeu potius fingant Authores, qui teſtentur, ſe dum hæc fierent, præſentes fuiſſe, optimeque vidiſſe. Hinc ſaltem colligere poſſumus, quanta fides illis habenda ſit, dum ea etiam de Propheta ſuo referunt, quæ aliquam miraculi ſpeciem habere videntur.

De quarta ſpecie, ita Ahmed:

والنوع الرابع المـــاء والطعـــام والتمـــار الذى كان

يكثر ببركته فوق العادة وهذا باب واسع نذكر منه

ما ييسر. *Quarta ſpecies pertinet ad aquam, & cibum, & dactylos, quas res multiplicabat benedictione ſua ſupra conſuetum morem. Hoc porrò caput multa contineret: ſed nos pauca commemorabimus.* Hæc ego etiam ſummatim referam.

Primò. Cyathum aquæ, quæ ad duos homines potandos vix ſatis eſſe potuiſſet,

ita

ita multiplicauit, vt ferè octoginta homines potuerint aqua illa ſeſe abluere, ac purificari. Hoc fere idem contigit alijs vicibus. Aliquando enim ponens digitos ſuper aliquod vas vacuum, vel cum modica aqua, vel immergens manum in illud; erumpebant fontes è digitis eius, itaut quondam periculum fuerit, ne ob copiam aquæ cameli mergerentur. Aliquando obmurmurabat quædam verba, quæ adſtantes non intelligebant, & ita aquas multiplicabat. Aliquando fontes, qui iam penè exaruerant, erumpere faciebat in magnam copiam. Aliquando puteos ſiccos, ſpuendo in illis, vel lapillos, quibuſdam verbis muſſitatis, proijciendo; aquis implebat. Horum verò miraculorum vſque ad ſeptemdecim refert Ahmed, producens ſemper teſtes de viſu.

Quod attinet ad multiplicationem ciborum. *Primò* multiplicauit panes hordei quatuor modiorum, & carnem vnius ouiculæ, ſpuendo tam in ollam quam in panes, vt ſatis fuerint ad ſaturandos mille ho-

le homines : & nihilominus neque olla, neque panes dimminuti ſunt. Idem ferè contigit alia vice.

Secundò. Aliquot cruſtula panis butyro condita, verba quædam ſuper ea muſſitando, ita multiplicauit, vt pluſquam octuaginta homines ex ijs ſaturati fuerint, & nihilominus reliquiæ copioſæ ſuperfuerunt.

Tertiò. Dactylorum non maiorem quantitatem quam, quantam capere poſſet pellis vnius ouis; in tam magnam copiam excreſcere fecit, vt mille quadringenti homines ijs ſaturarentur. Alia etiam vice ita paucos dactylos multiplicauit, vt totus populus non ſolum ſatiatus fuerit, ſed etiam peras viatorias illis impleuerit. Quo facto, dixit Mahumetus: Teſtificor, quod non eſt alius Deus præter Deum, & quod ego ſum Legatus Dei. Alij diuerſimodè hoc referunt.

Quartò. Mulier quædam præbebat Mahumeto butyrum ex vtre ſuo; nec ceſſauit vnquam vter fundere butyrum,

etiam

etiam pro muliere, & filijs eius, donec illa expreſſit eum. Dixitque Mahumetus mulieri: Niſi vtrem expreſſiſſes, nunquam ceſſaſſet butyrum ſubminiſtrare.

Quintò. Dedit cuidam, qui à ſe cibum petebat, tantum hordei, quantum aſinus portare poteſt: nec ceſſauit homo comedere ex eo vnà cum familia ſua, donec menſurauit illud. Dixitque Mahumetus: Si non menſuraſſet illud, nunquam defeciſſet.

Sextò. Pulmentum, quod paucis paratum fuerat, ita adauxit, vt pluſquam trecentis hominibus ſatis fuerit: & poſtquam omnes ſatiati ſunt; ſublatis menſis, plus fuit illud quod remanſit, quam quod appoſitum fuerat.

Septimò. Ex vno lactis cratere ſatiauit magnam hominum turbam: & deinde ipſe bibit quod ſuperfuerat.

Octauò. Ex hepate vnius ouis ſatiauit centum triginta homines: & duæ patinę ſuperfuerunt.

Quod ſpectat ad dactylorum multiplicationem, multa affert Ahmed, &

O alij

alij miracula, quæ quia ſunt omnia eiuſdem furfuris, hic non recenſeo, vno tantùm contentus, quòd ſpecialem Lectoris attentionem mereri videtur. Ipſis Authoris verbis, fideliter ex Arabico tranſlatis referam.

Narrauit Emam Ahmed, Tarmadienſis, & alij hiſtoriam, quæ habet Authorem Abu-Horeiram. Dixit Ahmed: narraſſe ſibi Ionam, qui audierat à Hamad filio Zaidi, cui narrauerat Mogiaher, qui audierat ab Abul-Alia, qui dixerat ſe audiſſe ab ipſo Abu-Horeira, ita narrante: Acceſſi ad Prophetam Mahumetum cum aliquot dactylis, & dixi: Impertire mihi ſuper his benedictionem Dei. Ille verò diſpoſuit eos in manibus ſuis; deinde precatus eſt, & poſtea dixit mihi: Pone eos in pera tua: & cum tibi opus fuerit, immitte in eam manum tuam, & caue, ne remoueas eam à te. Et extraxi ex ea tot & tot onera dactylorum, dum eſſem in prælio: & comedebamus, & ipſa ſubminiſtrabat nobis cibum: neque vnquam remouebam eam à meis lumbis. Cum autem occiſus fuiſſet Othman, abſciſſa fuit à femore meo,

re meo,

re meo, & cecidit. Mohammad filius Sairin dixit, ſe audiſſe ab Abu-Horeira ita referri: Dum eſſet Mahumetus cum exercitu in prælio, defecerunt ei victualia. Dixitque mihi; O Abu-Horeira, eſt ne aliquid apud te? Reſpondi: Habeo aliquot dactylos in pera mea. Affer, inquit, eos ad me. Cumque hoc feciſſem, iuſſit me afferre etiam ſtratum coriaceum; quod cum attuliſſem, expandit illud: immiſſaque manu in peram meam, extraxit inde dactylos viginti, & vnum. Deinde dixit: In nomine Dei. Cæpitque ſeorſim ponere ſingulos dactylos, eadem verba repetendo, donec omnes diſpoſuit: iterumque eadem verba protulit. Deinde collegit eos, & dixit; Voca talem, & ſocios eius: qui vocati comederunt, & ſaturati ſunt, & diſceſſerunt. Deinde dixit: Voca talem, & ſocios eius: qui item vocati comederunt, & ſaturati diſceſſerunt: & nihilominus dactyli ſuperfuerunt. Tunc iuſſit me ſedere, & comedere: & vterque comedimus, & tamen dactyli ſuperfuerunt; quos acceptos, immiſit in peram meam, & dixit mihi: O Abu-Horeira, cum volueris

dactylos, immite manum tuam in peram, & accipe: & ne occludas eam; & ſubminiſtrabit tibi dactylos ad ſufficientiam. Quotieſcumque ergo voluiſſem dactylos, immittebam manum in peram: & extraxi ex ea quinquaginta ſaccos dactylorum, quot quinquaginta iumenta portare poßent. Habebam autem peram alligatam poſt tergum meum: exciditque mihi ſub imperio Othman, & amiſi eam. Eodem ferè modo refert hoc factum Iezid filius Abu-Manſur, qui acceperat ab ipſo Abu-Horeira; niſi quod addit, totum exercitum ex illis dactylis comediſſe, & ſaturatum fuiſſe: ipſum verò Abu-Horeiram comediſſe, & cibaſſe alios ex dactylis peræ, quandiu vixit Mahumetus, & Abubacar, & Omar, & Othman: occiſo verò Othmane, veniſſe in domum ſuam, & peram perijſſe.

Non eſt otium, neque operæ pretium ſingula huius quartæ ſpeciei miracula ad trutinam expendere. Satis ſit dixiſſe: omnia figmenta eſſe, idque præſertim patet ex hac pera portentoſa Abu-Horeiræ

reiræ, cuius fabula tam diuerſimodè ipſemet fingitur narraſſe. Atqui ſi pera illa erat tam fæcunda, vt non ſolum integro exercitui poſſet alimenta præbere, ſed etiam per quadraginta annorum ſpatium ſub Mahumeto, & tribus ſubſequentibus Chaliphis, domino ſuo, & alijs cibum ſuppeditauerit: ſatis erat ſi iſti in exercitu ſuo Abu-Horeiram cum pera haberent: alia enim omnis ciborum ſupellex erat ſuperuacanea. Quis verò credat, Mahumetum tam malè exercitibus ſuis proſpexiſſe, eoſdemque ad tantam penuriam toties redactos fuiſſe (quemadmodum in ſuperius relatis exemplis affirmat Author) vt non niſi pauci dactyli, vel aliquot panis fruſtula, vel vnus tantum aquæ ſcyphus in illis reperiretur? Verùm, vt omnia tamquam veriſſima Mahumetanis concederemus: non tamen tamquam vera miracula probari poſſent. Noruntomnes (& vt puto etiam Mahumetani) malorum Geniorum operà, & aquas, & poma, & cibos poſſe ſaltem apparenter multipli-

cari, & lautiſſimas menſas repente exhiberi. Id illis facillimum eſt, qui poſſunt hæc eadem hinc inde ſublata, & fortaſſe à ſe confecta, vel conficta, in ictu penè oculi quocumque voluerint deferre: quomodo in Alcorano fingitur neſcio quis Genius, Thronum Balkaiſæ ex Æthiopia ad Salomonē in ictu oculi detuliſſe. Et vt Alcorani deliramenta omittamus; innumera prope ſuppetunt in hiſtorijs huiuſmodi præſtigiorum exempla: quin, & quotidie ea euenire experimento didicimus. Quòd ſi dicant Mahumetani, etiam Chriſtum, & Eliſeum, & aliquos ſanctos viros, huiuſmodi miracula feciſſe: iam reſpondi, & ſuo loco oſtendam clarius, hæc vera fuiſſe miracula, & vt vera Mahumetani ipſi fatentur; non autem ea, quæ præſtigiatores, & Magi operantur, & quæ operatus eſt Mahumetus; quamuis vtraque ſimilia appareant. Id manifeſtè patet in ijs, quæ fecerunt Moyſes, & Magi Pharaonis: tam enim hic, quam illi virgas verterunt in colubros, & aquas in ſanguinem,

& pul-

& puluerem in ranas : ſed ille verè, & per ſolam Dei virtutem : hi autem apparenter, vel ope Dæmonum per media naturalia.

Quinta Miraculorum Mahumeticorum ſpecies eſt, تاثير فى الاجار و تصرفه فيها و تخغيرها لـــه : *Signa quæ effecit in lapidibus ; & poteſtas quam habuit in illis ; & ſubiectio quam erga eum oſtenderunt*. Hæc ego de more ſummatim referam.

Primò. Cum eſſet Mahumetus ſupra montem Ohod vnà cum Abubacro, Omare, & Othmane : commotus eſt, & contremuit mons ſub eis. Ille verò percutiens eum pede, dixit : Quieſce : non enim habes ſuper te, niſi Prophetam, Iuſtum, & duos Martyres. (Abubakar cognominabatur Iuſtus : Omar verò, & Othman occiſi fuerunt in bello : & ideò martyres dicuntur).

Secundò. Giaber filius Samaræ dixit, ſe audiuiſſe Mahumetum dicentem : Antequam concederetur mihi munus propheticum, nullum cognoſcebam lapi-

dem in Mecca, qui ſalutaret me: nunc autem cognoſco illum. O ridiculum caput!

Tertiò. Dixit Aly: Fui cum Mahumeto in Mecca: cumque egreſſi ea fuiſſemus, nullum habuit obuium lapidem, vel montem, qui non diceret ei: Salue, ò Propheta Dei.

Quartò. Cum conieciſſet pugillum pulueris in exercitum hoſtium: oculi omnium illorum puluere impleti ſunt: & terga vertentes fugerunt. De hoc miraculo iam ſatis ſupra dictum eſt. Duo alia ſimilia refert, vel potius vnum atq; idem repetit.

Ne in his quiſquilijs diſcutiendis tempus teram, trãnſeo ad ſextam miraculorum ſpeciem, de qua ita Ahmed:

والنوع السادس من اياته تاييد الله له بملايكته ،

Sexta ſpecies miraculorum eius eſt, quod Deus illi opem tulerit per angelos ſuos.

Primò. Refert id, quod habetur in Alcorano, Deum nunc per mille, nunc per tria millia, nunc verò per quinque mil-

millia Angelorum in prælio Bedrenſi, vel, vt alij volunt, in tribus diuerſis prælijs, Mahumetanos adiuuiſſe: quos tamen Angelos nullus vidit, niſi Mahumetus. Vide quæ iam ſupra de hoc miraculo dicta ſunt.

Secundò. *Saad* filius Abu-Vaccas dixit, ſe vidiſſe in prælio Ohodenſi à dextris, & à ſiniſtris Mahumeti duos viros indutos veſtibus albis, qui acerrimè pugnabant ad defenſionem illius; nec vnquam antè viderat, nec poſtea vidit eos: & opinatus eſt illos fuiſſe Gabrielem, & Michaëlem.

Tertiò. Poſt bellum Foueæ, cum arma Mahumetus depoſuiſſet, apparuit ei Gabriel, quaſſans caput, vt puluerem excuteret, quem contraxerat pugnando contra hoſtes. Et Anas dixit, ſe vidiſſe puluerem, quem cæteri Angeli, qui pugnauerant cum Gabriele, excutiebant à capitibus ſuis. Quidam verò alij dixerunt, ſe vidiſſe eumdem Gabrielem in forma Dahiæ Celebienſis, habentem cydarim in capite, cuius tæniæ deflue-

bant

bant inter ſcapulas eius. Dixitque Mahumetus, Deum miſiſſe illum contra Coraiditas hoſtes ſuos, vt ſecum pugnaret, & arces eorum terræmotu concuteret.

Dixit Mahumetus Ebn-Abbaſo, ſe in bello Bedrenſi vidiſſe Gabrielem, retinere per caput equum ſuum, ſuper quem erant arma bellica.

Narrauit idem Aiſæ vxori ſuæ, apparuiſſe ſibi prælianti contra hoſtes, Angelum montium è nube, ſeque ſalutaſſe, ac dixiſſe: *Præcipe mihi id quod tibi placet: nam ſi vis, ſepeliam hoſtes tuos ſub monte Ahſebain*. Se verò id recuſaſſe, quia ſperabat ab illis infidelibus orituros eſſe fideles, qui colerent vnum Deum.

Quamuis fieri potuerit, vt aliquando Satanas transfigurans ſe in Angelum lucis, huiuſmodi laruis Mahumetum deceperit, quemadmodum plures alios decepit: omnia tamen figmenta cenſenda ſunt, præſertim cum nullus alius teſtis eorum fuerit, quam ipſemet Mahumetus.

Sed

Sed quidquid ſit, nullum hic verum miraculum probari poteſt, nam quòd ſpiritus, vel malus, vel bónus, alicui appareat, nullum eſt miraculum illius cui apparet: cum etiam peccatoribus Dæmones, vel Angeli ſæpe apparuerint.

Septima ſpecies habetur فى كفاية الله له اعداه وعصمته له من الناس وهذا فيه اية لنبوته من وجوه, *in eo, quod Deus vltus ſit pro eo de hoſtibus eius; & immunem eum ſeruauerit ab hominum nocumento: in quo eſt ſignum, illum fuiſſe prophetam ex multis capitibus*. Ita Ahmed, qui enumerans huiuſmodi capita: primò ponit verificatas fuiſſe promiſſiones factas illi á Deo in Alcorano, quòd ſcilicet eũ defenderet ab aduerſarijs, imò ab omnibus hominibus: eoſq; qui ipſi iniuriã, vel noxã inferrent, ſeuerè puniret. Hoc autem euenit modis naturæ conſuetudinem excedentibus. Fuitque inter eos præcipuus, quòd, non obſtante multitudine aduerſariorum, eorumque potentia, & præualentia, quales erant Meccani, eorumque

Prin-

Principes, cum ipſe eſſet ſolus, oppoſuit ſe tamen illis, iiſque reſtitit, contemnendo religionem, deos, & ſacra eorum, nouamque religionem prædicando: quod certè ſine manifeſto miraculo fieri non potuit, præſertim cum ipſe tandem victor, & illi victi remanſerint. Deinde loquens de illis, quos ob illatas Mahumeto iniurias, vel noxas, Deus puniuit, refert tamquam miracula, exempla ſequentia.

Primò. Abugehel illi infenſiſſimus, tentans eum aggredi, vt occideret: nec pedes, nec manus mouere potuit: aſſeruitque deinde, vidiſſe inter ſe, & Mahumetum veluti foueam ignis. Dixit autem Mahumetus: Profectò ſi ad me acceſſiſſet, laceraſſent eum Angeli membratim.

Secundò. Dum *Saraca* filius Malec equo inſidens inſequeretur Mahumetum fugientem in Medinam, equus eius immerſus eſt in cæno vſque ad ventrem. Cum verò *Saracam* facti pæniteret,

oran-

orante pro eo Mahumeto, liber euaſit, & regreſſus eſt.

Tertiò. Dum Mahumetus ſub arbore dormiret, ſuſpenſo ad ramum eius gladio; venit quidam eius hoſtis, qui arrepto, & euaginato gladio, dixit illi: Quis te à me eripiet? Reſpondit: Deus. At ille gladio in vagina repoſito, abijt, nec vltra curauit eum Mahumetus.

Quartò. Quidam ſedit iuxta Mahumetum. Ille autem exiſtimans id eſſe contra ſibi debitam reuerentiam, dixit ei: Eſto ita ſemper. Et luxata ſunt membra eius, nec deſijt ſedentariam vitam agere, vſque ad mortem.

Quintò. Chriſtianus quidam crediderat in Mahumetum, & ipſe pro ſcriptore ſuo eo vtebatur. Deinde redijt ad Chriſtianam fidem, & dicebat: Mahumetus nihil intelligit, niſi quod ſcribitur illi. Id audiens Mahumetus, orauit Deum, vt eum puniret. Cumque mortuus eſſet, & ſepultus, ſequenti die terra eiecit eum. Chriſtiani verò exiſtimantes, hoc eueniſſe ob aliquod Mahumeti

præ-

præſtigium, iterum profundius ſepelie-runt eum: ſed ſequenti die iterum terra eiecit eum. Cum que adhuc profundius ſepultus fuiſſet, tertiò tamen à terra eiectus eſt. Quamobrem Chriſtiani ita illum exhumatum reliquerunt.

Sextò. Dum die quadam Primates Meccanorum in loco, qui Petra dicebatur, eſſent congregati, cæperunt inter ſe contra Mahumetum multa verbis agitare. Interea aduenit ille, & tranſiens iuxta eos, perrexit ad inuiſendum Templum. Cumque illud de more ſepties circuiret, multa in eum, dum iuxta ipſos tranſibat, ſcommata iaciebant. Ille verò muſſitauit contra eos neſcio quæ verba, quibus auditis, adeo mites facti ſunt, vt humaniſſimis eum verbis alloquerentur, & cum eo gratularentur. Poſtera die, dum Meccani in eundem locum conueniſſent, tranſiuit iuxta eos: at illi à ſententia heſterna mutati, vno impetu inſilierunt in eum: cumque cæpiſſent lapides colligere, vt eum occiderent, interpoſuit ſeſe Abubacar, & ad eius

pre-

preces & lacrymas, ſiuerunt eum abire.

Septimò. Quinque illius præcipui hoſtes, qui erant ei ſupra cæteros infenſi ac moleſti, miſerrimè periere. Nam cum Gabriel, vidente Mahumeto, digito innuiſſet erga venam medianam brachij Validi, qui erat primus ex illis: hic poſtea ictus fuit ſagitta in eadem vena. Cumque idem Gabriel eodem modo innuiſſet in oculum ſecundi, qui vocabatur Aſuadus: hic cæcus deinde factus eſt, infixa ſpina in oculis eius. Tertiò item, qui eodem nomine vocabatur, ortæ ſunt quædam puſtulæ in capite (nam Gabriel erga illud innuerat) ex quibus mortuus eſt. Quartus verò, nomine Hareth, innuente Gabriele erga ventrem eius, tam immani hydropiſi correptus fuit, vt egrederetur ſtercus ex ore eius: & mortuus eſt. Quintus nomine Alas, innuente Gabriele erga pedes eius; cum aliquando iter ageret, procubuit cum aſino cui inſidebat, & infixa eſt ſpina in pede, vel, vt alij ſcribunt, in capi-

capite eius, & ex hoc interijt.

Octauò. Alij quinque, qui de Mahumeto coram Principe Iemanis, ſeu Arabiç Felicis, oblocuti fuerant, diuerſis à Deo pœnis inflictis, interiere. Sed Mohammed filius Iſaac paulò aliter refert pœnam inflictam illis quinque prioribus.

Nonò. Cũ Otaiba repudiaſſet filiã Mahumeti, grauiſſimèque eum læſiſſet: is mala imprecatus eſt ei à Deo. Cumque Otaiba conſtitiſſet noctu cum ſocijs in quodam loco Syriæ, venit leo, alijſque relictis, occidit eum, comminuitque caput eius.

Decimò. Cũ die quadã pronus oraret ãte Fanum Meccæ, quidam illius aduerſarij coniecerunt ſecundinas quarumdam ouium, quæ mactatæ fuerant, ſuper humeros eius, atque in profuſos riſus erupere. Interim ille ſtetit immotus. Cum verò ſurrexiſſet, elata voce ter maledixit eis: & omnes hi in bello Bedrenſi occiſi ſunt, & per pedes tracti, in puteum coniecti ſunt.

Concludit Ahmed, omnes mortales nun-

nunquam ceſſaſſe videre, & audire vindictã Dei cõtra eos, qui maledicta, & cõuicia proferũt contra Mahumetũ, & religionem eius, per varia genera ſuppliciorum. Sed duo tantum huius rei profert exempla. Primum: cum Mahumetani obſiderent in Syria arcem quamdam Chriſtianorum, Chriſtiani ſemper validè reſtitere, donec cæperunt maledicere Mahumeto; tunc enim Mahumetani arcem expugnauere. *Porrò* (inquit Author) *hoc eſt valdè in promptu, ſicut ſæpè experti ſunt Mahumetani, vt verum probaretur id, quod Deus promiſit in Alcorano*. Alterum: cum Coſroes Rex Perſarum ſcidiſſet epiſtolam Mahumeti, ſcidit Deus funditus Regnum Coſroarum: quemadmodum è conuerſo, cum Imperator Heraclius, & Almacucus Rex Ægypti ſuſcepiſſent honorificè literas illius, ſtabile permanſit illis Regnum ipſorum.

Circa ſeptimam hanc miraculorum ſpeciem, quorum primum eſt, Mahumetum, cum ſolus eſſet, Meccanorum

Digitized by Google

Principibus potentiſſimis reſiſtere potuiſſe, Deos eorum, religionem, ac Sacra vilipendendo, nouamque ſectam inuehendo : pronuncio abſolutè, nullum in hoc eſſe miraculum : cum ſæpè ſæpius in ſectarum impijſſimarum Authoribus hoc idem contigiſſe, & legerimus, & viderimus. Neque Mahumetani exemplis carent in ſecta ſua, vt Moſailmæ, & aliorum, qui contra Mahumetum, eiuſque Alcoranum inſurrexere. Neque tamen dici poteſt, aut Mahumetum, aut horum aliquem, ſolos fuiſſe aduerſus multos: tam enim illi, quam iſtis in ipſis initijs non pauci nebulones, & aliqui etiam potentes adhæſere. Quòd ſi etiam aliquid ſoli effecerunt, id fuit, quia à principio contemnebantur : neque vllus ſibi perſuadebat, eos perniciem tam magnam humanis rebus eſſe allaturos. Porrò ex rebus geſtis Mahumeti, quas Arabes ipſi referunt, conſtat, illum nunquam palam Coraſinos, aut alios Primates Meccanos contra ſe prouocaſſe, niſi cum ſeſe aliquot tam popularium, quam poten-

tentium viribus, ſuffultum vidit.

Cætera verò, quæ hic referuntur miracula, ad conſuetas Mahumetanorum fabulas referenda ſunt. Et quamuis aliquid horum factum fuiſſe concederemus, nihil tamen eſſet, quod vel caſu, vel opera Dæmonum fieri non potuiſſet. Similia, vel etiam maiora huius farinæ miracula in Hiſtorijs Ethnicorum leguntur de ijs, qui ob contemptos Deos, vel ob eorum Sacra neglecta, in varias calamitates, atque etiam in mortem ipſam incidere. Et quotidie videmus Magos, ac Sagas ijs, qui ſe contemnunt, vel in aliqua re ſibi nocent, maxima damna inferre, id Deo ex iuſtis ſuis iudicijs permittente.

Promiſſiones illas, quas in Alcorano fingitur Deus facere Mahumeto, de ſeruando ipſo immuni ab hominibus, & tuendo contra hoſtes ſuos; vidimus iam ſupra vaniſſimas eſſe.

Quòd aſſerat Author, nullam gentem reperiri, quæ exempla huiuſmodi vindictæ oſoſibus Mahumeti, eiuſque

ſectæ, à Deo inflictæ non viderit, vel audierit; gratis prorſus aſſerit, & non ſine aperto mendacio. Nos enim huiuſmodi exempla, nec vidimus vnquam, neque audiuimus, & ne quidem ſomniauimus: & tamen Mahumetum, eiuſque ſuperſtitionem odimus, execramur, & deteſtamur. Neque caſus ille de Arce in Syria expugnata, quidquam conuincit. Non enim conuicia in Mahumetum, ſed peccata Chriſtianorum, vel aliud iuſtum Dei iudicium Mahumetanis victoriam de arce illa permiſere. Alioqui nunquam, & nuſquam Mahumetanos Chriſtiani vincere poſſent, cum ſemper Mahumetum, atque eius ſectam conuicijs ac maledictis inceſſant.

Poſtremò, id quod de Coſroë, Heraclio, & Almacuco refertur, vel eſt fabula, vel mera Authoris opinio. Nec eſt quod in hoc ad Mahumeti epiſtolas honorificè, vel contumelioſè exceptas recurramus: neque vllo modo credendum eſt, Heraclium Imperatorem Chriſtianum tam potentem, ac tam religio-

ſum,

ſum, vnius, neſcio cuius, prædonis Arabis impias literas honoraſſe, & ne quidem excipere dignatum eſſe. Quòd verò Coſroæ Regnum conuulſum fuerit, Heraclij verò, & Almacuci Imperium creuerit, alijs cauſis tribuendum eſt. Quamuis in eo, quod ad Heraclium ſpectat, Aduerſarius ſibi contradicit. Inferius enim inter Mahumeti vaticinia ponit, prædictionem eius de exciſione Imperij Heraclij, vt videbimus.

Octaua ſpecies fuit فى اجابة دعوته واجابة
الدعا منه ما يكون اجابته معتادة لكثير من عباد
الله كالاغنياء والعافية و نحو ذلك و منه ما يكون
المدعو به من خوارق العادات كتكثير الطعام
والشراب &c. *in exauditione precum eius. Hæc autem exauditio, vel eſt conſueta multis alijs ſeruis Dei, qua obtinentur diuitiæ, vel ſanitas, vel alia huiuſmodi: vel eſt ſupra conſuetudinem, quemadmodum multiplicare cibum, & potum, &c.* Ho-

rum miraculorum multa affert exempla.

Primò. Mahumetus ipſe dixit, ſe tria à Deo poſtulaſſe: primum, ne in totum deſtrueret gentem ſuam (nempe Arabes): Secundum, ne permitteret alios imperare genti ſuæ, vel gentem ſuam illis indigere: Tertium, ne permitteret inter ſuos bella ciuilia. Dixitque, ſe in duobus primis exauditum fuiſſe: tertium autem ſibi negatum: imò reuelatum ſibi, non ceſſatura eſſe inter eos bella ciuilia, vſque ad diem Reſurretionis.

Secundò. Obtinuit precibus ſuis cuidam, qui vocabatur Anas filius Malec, adeo ingentes diuitias, vt omnium Mahumetanorum opulentiſſimus euaderet. Hortum etiam illi impetrauit, ſeu nemus palmarum, quæ bis in anno fructus afferebant, & efflabatur ab eodem horto halitus, quaſi odor muſci.

Tertiò. Impetrauit precibus ſuis, vt mater Abu-Horeiræ, quæ erat Ethnica, & Mahumetum maximè oderat, fieret Mahumetana: & vt tam ipſa, quam filius

lius eius, ab omnibus ſuis aſſeclis amarentur.

Quartò. Cum benedixiſſet quinque drachmis auri, quas habebat Abdarrahman filius Auph, adeo opes huius excreuerunt per mercaturam, vt ſolæ fœminæ, quas captiuas acquiſiuit, æſtimatæ fuerint pretio trecentorum viginti millium nummorum aureorum; & vxoribus Mahumeti quadringenta nummorum aureorum millia legauerit.

Quintò. Obtinuit precibus ſuis, vt Omar Mahumetanus fieret, & per eum corroboraret ſectam ſuam: nam ſub eius imperio dilatata eſt ſecta Mahumeti per Orientem, & Occidentem: & expugnata eſt *Syria*, Meſopotamia, & Ægiptus: & relata eſt victoria de exercitibus Coſroæ, & Cæſaris.

Sextò. *Seceſſerat* Mahumetus ad exonerandum ventrem: porrò Ebn-Abbas clam ſecutus eum, appoſuit illi vas aquæ, qua obſcænas partes poſſet abluere. Cum verò reſciſſet Mahumetus Ebn-Abbaſum hac in ſe vrbanitate vſum fuiſſe,

amplexatus eſt eum, & precatus eſt Deum, vt infunderet illi omnimodam ſcientiam tam circa religionen, quam ius ciuile. Tantaque in eo fuit vtriuſque iuris ſcientia, vt vulgò البحر *Mare* vocaretur: nempe *ſcientiæ*.

Septimò. Dum Geber iter faceret, camelus, cui inſidebat, lentè, languideque incedebat. Aſſecutus eum Mahumetus, fuſte percuſſit camelum, orauitque pro eo: ille verò cæpit currere velocius, quam vnquam antea. Deinde interrogauit Geberum, quomodo ſe haberet camelus: ille verò reſpondit: Optimè: iam venit ſuper illum benedictio tua. Cui Mahumetus dixit: Vendes igitur illum mihi.

Octauò. Orauit quondam pro Saado, vt rectè iaceret ſagittas; & obtineret quidquid à Deo petijſſet. Nunquam verò Saadus iaculatus eſt, quin ſcopum attingeret: nec vnquam precatus eſt, quin exaudiretur.

Nonò. Ægrotabat Aly, grauique dolore cruciabatur. Inuiſit eum Mahume-

metus, iuſſitque ſurgere: Surrexit ille, nec amplius ſenſit eum dolorem.

Decimò. Induit quondam tunica noua fæminam quamdam, quæ Ommochaleda vocabatur, orans Deum; vt tunica illa diu duraret., فبقيت حتى دكنت *& bona, & integra perſeuerauit tunica, donec attrita eſt*. Ita fit in omnibus veſtibus citra vllum miraculum.

Vndecimò. Attrectauit aliquando manu ſua caput, & barbam Amrui, dicens: O Deus, fac illum pulchrum, & conſerua pulchritudinem eius. Amruus verò perſeuerauit pulcher, nec in barba eius cani, niſi pauci, apparuere, quamuis eſſet octogenarius.

Duodecimò. Cum palparet ſæpè manu tumores in hominibus, vel pecoribus, illi euaneſcebant.

Decimò tertiò. Attrectauit manu caput Abu-Sophianis, & benedixit ei. Porrò pars anterior capitis, quam tetigerat, remanſit nigra: reliquum autem capitis incanuit.

De-

Decimò quartò. Homo quidam comedens cum Mahumeto, vtebatur manu ſiniſtra. Admonitus ab eo, vt dextera vteretur, reſpondit, ſe non poſſe. Cui Mahumetus: Non potes, inquit? Non impedit te, niſi ſuperbia. Neque potuit vltra admouere ſiniſtram ori ſuo. Quam, oro, ſuperbiam poterat hic habere in vtendo manu ſiniſtra? Porrò erat ne hoc tam magnum piaculum, vt eſſet tam graui pœna puniendum?

Decimò quintò. Prædixit cuidam, occidendum eum eſſe in bello: & ita euenit.

Ex adhuc narratis miraculis, inter quæ pleraque friuola, & ridicula ſunt, nullum eſt, quod naturaliter, vel ſaltem ope Dæmonis fieri non potuerit: omnia tamen ficta, vel poſt factum prolata (quoad ea, quæ ad prædictionem ſpectant) cenſenda ſunt, ſi Alcorano, & Mahumeto ipſi credere volumus, qui ſemper proteſtatus eſt, ſe miracula nulla facere, cum ad prædicandum tantum, non ad miracula facienda miſſus eſſet.

Huc

Huc accedit, quædam hic apertè falſa deprehendi: vt, Mahumetum obtinuiſſe à Deo, ne gens ſua, nempe Arabes, ſub imperium, vel indigentiam alicuius caderent, & vt verbis ipſius vtar:

ان لا يسلّط عليهم عدوًّا من غيرهم فيحتاجهم :

ne Deus imperare faceret ſuper eos hoſtem, qui non eſſet ex ipſis, itaut eos ad indigentiam redigeret; vel, *itaut eo indigerent*. Iam enim videmus Arabes ſub imperio Scytharum, ſeu Turcarum, qui eos ad ſummam calamitatem redegere. Sed quando Author finxit vaticinium, non potuit hoc præuidere: adhuc enim Arabes imperabant. Quòd verò præuiderit, futura eſſe inter ſuos diſſidia, & bella ciuilia vſque ad diem Reſurretionis, idem prædixerat ſupra de Chriſtiánis, ac Iudæis: itaque vel falſa eſt hæc prædictio de Arabibus ſuis; vel nihil habet ſpeciale, vt ipſe vult nobis perſuadere, illa de Chriſtianis, ac Iudæis. Sed quid magni eſt, hæc diuinare ac prædicere, cum nulla ſit gens, in qua & bella, & diſſidia

dia futura non ſint vſque ad diem reſurrectionis?

Hactenus propoſui miracula Mahumeti, quæ Ahmed filius Abdalhalim in Apologia per claſſes recenſuit. Referam nunc alia, quæ alij Authores in medium adducunt: & primò quæ Author libri اعلام الهدى, *de ſignis directionis*, in Vita Mahumeti enumerat præter iam narrata. Id autem faciam ſummatim, præciſis ſuperfluis verborum parergis, & narrationis ſubſtantia retenta.

Primò. Die quadam petierunt Coraſini a Mahumeto miraculum in teſtimonium veritatis religionis, quam prædicabat; promittentes, ſi id feciſſet, ſe ſtatim in eum credituros. Ille, audito prius quod poſtulabant, dixit cuidam arbori longinquæ: O arbor, ſi credis in Deum, & in diem Iudicij, & cognoſcis me eſſe legatum Dei, auellere cum radicibus tuis, & veni huc ante me. Tunc illa auulſa cum radicibus ſuis, venit cum ſibilo, & ſtrepitu vehementi, & ſtetit ante

te eum. Cumque regreſſa fuiſſet ad locum ſuum; poſtulantibus Coraſinis, iuſſit vt rediret ad ſe medietas eius, altera medietate remanente; & ita factum eſt. Deinde, iiſdem vrgentibus, præcepit illi medietati, vt rediret ad alteram medietatem, & coniungeret ſe cum ea. Et illa ſtatim rediit, & coniuncta eſt cum ſua medietate. Sed Coraſini, totum tribuentes arti magicæ, renuerunt credere in eum. Sapiebant Coraſini.

Secundò. Mulgens manibus ſuis ouem macie confectam, tantam lactis copiam ex illa expreſſit, vt magna turba hominum ex eo ſatiata fuerit. Iterumque mox eam mulgens, vas amplum lacte impleuit ad alios totidem exſaturandos.

Tertiò. Cum Meccani Mahumetum Mecca fugientem inſequerentur: Deus ita eorum oculos excæcauit, vt nullà fugæ eius veſtigia poſſent agnoſcere. Cumque is in ſpeluncam confugiſſet; Deus miſit araneas, quæ tegumento telarum ſuarum os ſpeluncæ operuere. Quamo-

brem illi de eo inueniendo deſperantes, regreſſi ſunt. Præterea miſit Deus duas columbas ſylueſtres, quæ ſteterunt in ore ſpeluncæ. Deinde venerunt alij Meccani armati fuſtibus, & gladijs; & cum vidiſſent columbas illas in ore ſpeluncæ, putauerunt nullum intus latere: quamobrem, & illi regreſſi ſunt. Mahumetus autem benedixit columbis illis, & deſtinauit illis mercedem ſuam. At illæ auolantes, ad Templum Meccanum deſcenderunt. Alij addunt, Deum miſiſſe Angelum, vt Mahumetum in ſpelunca tueretur.

Nota hic obiter, Lector; ſuperfluas fuiſſe aranearum telas, ſi Deus ita Meccanos excæcauerat, & cuſtodem Angelum illi appoſuerat: Columbas verò in ore ſpeluncæ ſtantes, potius ſignaſſe intus aliquem latere, cum ipſæ ingredi non auderent: præſertim cum, viſis Meccanis, inde auolauerint, cum potius in ſpeluncam ſe condere debuiſſent. Præterea ſolæ aranearum telæ ſatis erant ad oſtendendum, nullum eſſe in ſpelun-

lunca, nec vllum opus erat columbis.

Quartò. Mulier quędam Iudæa, ſciens Mahumetum harmis ouinis maximè delectari, obtulit ei huiuſmodi harmum veneno infectum. Ille conuocatis Socijs, prior ex eo comedit, deinde alijs dedit comedendum. Poſtquam verò ille comederat, harmus locutus eſt ei, dixitque, ſe eſſe veneno infectum. Cæteri periere: ille verò aliquandiu vixit, ſed vim veneni identidem experiebatur: & breui ex eo mortuus eſt. Melior propheta fuit harmus ouis, quam Mahumetus, ſed tamen inurbanum ſe oſtendit, quia non præmonuit eum antequam comederet. Verùm quia Mahumetus erat nimis guloſus, non potuit expectare, dum harmus eum præmoneret. Vocabatur fæmina illa Zaineba filia Hareth: & interrogata cur id feciſſet, reſpondit: Dixi intra me: Si hic eſt Angelus, non nocebit ei venenum: ſi autem Propheta: Deus reuelabit illi. Sed cognouit neque

eſſe

eſſe Angelum, neque Prophetam, ſed magnum nebulonem.

Quintò. Capreola quædam ſilueſtris inciderat in retia. Tranſeuntem Mahumetum rogauit, vt dimitteret ſe, quò ire poſſet ad lactandum pullum ſuum. Dixit autem ei Mahumetus: Quomodo vis, vt dimittam te cum damno illius, qui eſt dominus retium. Promiſit illa, ſe quantocius redituram. Adueniente interim domino retium, Mahumetus interceſſit pro capreola, & ille dimiſit eam. In huius miraculi memoriam Sacellum ibidem ædificatum fuit. Hoc miraculum inter Æſopicas fabulas meretur recenſeri: & taberna pro Sacello in eius memoriam ponenda.

Sextò. Cum expuiſſet in puteum, in quo erat aqua ſalſa, & amara, ſtatim erupit in aquas dulces. Cum autem audiſſet hoc Moſailma Pſeudopropheta æmulus Mahumeti, expuit & ipſe in puteum quemdam: ſed aqua illa euaſit ſalſa, & amara velut lotium aſininum: & ita perſeuerat vſque ad preſentem diem.

Me-

Merum figmentum : nam ſupponitur, Moſailmam, vt Mahumeti factum æmularetur, expuiſſe in puteum aquæ ſalsæ, & amaræ. Quomodo ergo cum in eum ſpuiſſet, ſalſa, & amara euadere potuit? niſi fortè, quia Mahumetus ſputo ſuo aquam amaram in dulcem conuerterat, ipſe voluit dulcem in amaram mutare: quod certè miraculum fuiſſet non diſſimile à Mahumetico.

Septimò. Cum poſuiſſet manum ſuper caput exulceratum cuiuſdam pueri, ſanatum eſt, & renati ſunt capilli eius adæquatè compoſiti. Hoc etiam æmulaturus Moſailma, attrectauit manu ſua caput alterius pueri; & ſtatim ceciderunt capilli eius, & caluus factus eſt. Figmentum priori non diſſimile: cur enim volebat Moſailma æmulari factum Mahumeti, ſi puer, quem tangebat, caput ſanum habebat, & integrum?

Octauò. Quidam rogauerunt eum, vt imprimeret notam ouibus eorum, per quam ab alijs diſtinguerentur. Ille verò impreſſit digitum ſuum in radice auricu-

larum ouium; & factæ ſunt candidiſſimæ, & perſeuerat vſque ad hanc diem ſpecies earum. Nimis rudes erant hi homines, qui ouibus ſuis aliquam notam imprimere non noſſent, quod omnes paſtores norunt.

Nonò. Aufugerat camela Mahumeti, & quæſita non inueniebatur: quamobrem nonnulli eum irridentes dicebant: Mahumetus prophetat nobis de ijs, quæ ſunt in cælo, & ignorat vbi ſit camela ſua. Id audiens ille, ne populus ſuus ſcandalum pateretur, monſtrauit illis vbi eſſet camela: & ibi inuenerunt eam. At ſi nouerat vbi eſſet, cur antea curauerat, vt tam ſtudioſè quæreretur, neque poterat inueniri.

Decimò. Quidam hydropiſi laborabat. Rogauit Mahumetum, vt ſanaret ipſum. Ille accepit pugillum terræ, & expuit in eam: iuſſitque dilui in aqua, & præberi hydropico potandam: & cum potaſſet eam, liber euaſit à morbo ſuo. Potuit hoc Dæmonis arte euenire: vel figmentum exiſtimandum eſt, ac menda-

dacium ; quemadmodum mendacium eſt , quod ſcribit Author in hoc loco ; nempe, noluiſſe Mahumetum accipere dona illius, quem ab hydropiſi ſanauerat , dicendo, ſe non accipere dona الشركين *Ethnicorum* , qualis erat ille; & tamen ab Ebn-Abbaſo accepit ſeruum ; ab Almacuco Rege Ægypti duas ancillas, & equum , & mulam , & aſinum ; à Rege Alailæ item mulam ; & à Cæſare veſtem; cum hi omnes pro Ethnicis ab eo haberentur. Itaque vel Mahumetus, vel Author eſt mendax.

Vndecimò . Dum Mahumetus oraret, Abugehel hoſtis eius , arrepto ſaxo , acceſſit clam , vt contereret caput eius ; ſed ſtatim regreſſus eſt pallidus , ac perterritus : manuſque eius ita exaruerant , vt ſaxum exciderit in terram. Et interrogatus à Coraſinis reſpondit, apparuiſſe inter ſe & Mahumetum camelum , cui nunquam ſimilem viderat , & voluiſſe ipſum deuorare . Fabula eſt : ſed facilè per præſtigium fieri potuit.

Duodecimò . Idem Abugehel , cum

vrgeretur à Mahumeto ad debitum ſoluendum neſcio cui homini peregrino; affirmauit, ſe vidiſſe ſupra caput eius draconem, qui minabatur ipſum deuorare, ſi Mahumeto non obtemperaſſet. Et hæc fabula, vel præſtigium.

Decimò tertiò: Fæmina quædam nomine Algura filia Harbi proſciſſa fuerat à Mahumeto in quadam Sura, ſeu potius Satyra Alcorani: quamobrem venit irata ad eum dum ſederet vna cum Abubacro. Mahumetus timens iram fæminæ, legit quædam verba Alcorani, & reddidit ſe illi inuiſibilem, atque ita mulier reuerſa eſt in domum ſuam. Valdè meticuloſus erat Mahumetus, qui licet eſſet cum Abubacro viro fortiſſimo, adeò timuit iram vnius fæminæ, vt tam ſtudiosè cauerit, ne ab ea videretur: & tamen inter eius miracula ponitur, quòd ſolus omnibus Meccanis intrepidè reſtiterit. Idem penè euenit illi cum Abugehelo, & nonnullis alijs, qui in eius cædem conſpirauerant. Nam quoties accedebant, vt eum occiderent; vocem

cem quidem eius audiebant, ſed ipſum nunquam videre potuerunt: inuiſibilem ſe quippe reddiderat. Conſuetum eſt Præſtigiatoribus, ſe ita inuiſibiles reddere: quemadmodum de Apollonio Tyanæo, & alijs legimus.

Decimò quartò. Cum Mahumetus noctu iter ageret ſuper camelam ſuam per quamdam vallem plenam arboribus, ſomno oppreſſus cæpit dormitare: cumque camela in arborem quamdam ſedri incidiſſet, diſciſſa eſt arbor in duas partes, & camela per medium earum tranſiuit: atque ita diſciſſa remanſit vſque ad hanc diem; & vocatur سدرة النبي *Sedrus Prophetæ*. Mirum eſt, quòd camela Mahumeti in vnam tantum arborem inciderit, vbi plurimæ, ac confertæ reperiebantur; & quòd vel ad dexteram vel ad ſiniſtram illius deflectere non potuerit. Quòd verò ad hoc miraculum probandum adducatur, poſt tot annos, arbor illa diſciſſa, valdè ridiculum eſt. Innumeræ viſuntur arbores ita diſciſſæ ab æuo immemorabili, per quas tamen

nullus Propheta cum camela tranſiuit.

Decimò quintò. Erat quidam nomine Valid, ſenex longæuus, & eruditiſſimus, ac doctiſſimus inter Meccanos, cui cæteri eruditi recitabant opera ſua; & ea ſola probabantur ab omnibus, quæ ipſe probaſſet. Deridebat hic Mahumetum, & eius Alcoranum: nihilominus rogauit eum aliquando, vt ſibi aliquid ex eo legeret. Ille verò legit ei ea verba: بسم الله الرحمن الرحيم. *In nomine Miſericordis, Miſeratoris*. Cum autem audiſſet Valid nomen *Miſeratoris*, quod Arabicè eſt الرحمان: Alrahman; in profuſos riſus erupit, putans Mahumetum habere vt Deum, quemdam hominem Iemanitem, qui vocabatur Alrahman. Sed cum Mahumetus mentem ſuam aperuiſſet: Valid rogauit eum, vt aliquid aliud legeret ſibi ex Alcorano. Legit igitur illi ea verba: فـان اعرضوا فقـل انذرتكم صاعقة مثل صاعقة عاد و ثمود. *Quòd ſi ter-*

giuer-

giuerſati fuerint: dic: Comminatus ſum vobis flammam fulgurantem, ſimilem illi, quæ inuaſit Adæos, & Themudæos. Cum autem hoc audiſſet Valid, horripilauit pellis eius, & ſteterunt capilli capitis eius, & barbæ eius, & ſurgens diſceſſit. Interrogatus deinde quid audiſſet ex Alcorano: an verſus? Non, inquit. An ſolutam orationem? Nequaquam, inquit: quia ſoluta oratio eſt ſermo vnitus, & ſimul connexus: ſed id quod audiui, eſt ſermo diſperſus, & ſine vlla compagine, aut nexu, neque vna pars habet ſimilitudinem cum alia, & tamen habet aliquam venuſtatem. Dixerunt ei: Eſt ne ariolatio? Nequaquam, inquit; Quid ergo, malum, eſt? Reſpondit Valid: Sinite me, vt recogitem. Poſtera die interrogatus quid eſſet: Reſpondit هو سحر فانه اخذ بقلوب الناس; *Hæc eſt magia, nam captiuat corda hominum.*

Erant Arabes Meccani rudes, & idiotæ, ſicut cæteri Arabes, vt patet ex teſtimonio ipſius Alcorani, in quo non ſe-

mel vocantur الاميون *Idiotæ* . Quamobrem neſcio vnde eruperit iſte Valid Archimandrita Eruditorum: qui quam doctus eſſet patet ex eo, quod audiens ea verba : *In nomine Dei Miſeratoris*; putauit hominem Iemanenſem, qui *Miſerator* vocabatur , haberi à Mahumeto pro Deo. Nam quis inter nos, etiam ignariſſimus,audiens aliquem dicentem: *In nomine Dei Benedicti*, putaret, hominem quempiam, qui Benedictus diceretur, haberi à quoquam pro Deo ? Sapuit porrò Valid , cum pronunciauit , Alcoranum eſſe ſermonem diffutum , maleque compaginatum : multoque magis, quando affirmauit eſſe Magiam.

Decimò ſextò. Coraſini communi conſilio Mahumetum anathematizauere; & Decretum anathematis in Templi Meccani tholo ſuſpenderunt : Sed Deus miſit vermiculum, qui corroſit in Decreto quicquid erat iniqui, & tyrannici; reliquitque intactum nomen Dei tantummodo. Reuelauit id Gabriel Mahumeto

humeto; & hic manifeſtauit Abu-talebo patruo ſuo; qui ſurgens perrexit ad Coraſinos, ſignificauitque eis, id quod à nepote audierat. Illi vero inſpexerunt Decretum, & viderunt in eo omnia corroſa, & abolita præter hæc verba باسمك اللهم *In nomine tuo, ò Deus*. Sed hanc eſſe fabulam probat, quòd Coraſini Deos ſuos اللات و العزى *Ellatam, & Ellozam* adorabant: quare non nomen الله, ideſt *Deus*; quem, illis contradicentibus, Mahumetus prædicabat; ſed nomina Deorum ſuorum debuiſſent Decretò præfigere. Deinde Ahmed filius Abdalhalimi refert hoc miraculum oppoſita ratione, affirmans vermiculum corroſiſſe omnia nomina Dei, quæ erant in Decreto, & cætera omnia reliquiſſe: & ita dixit Abutalebus Coraſinis, ſe audiſſe à nepote ſuo Mahumeto: ان ابنى اخبرني ولم يكذبنى ان الله عز وجل برى من هذه الصحيفه التى

التى فى ايديكم و محى كل اسم هو له فيها وترك فيها غيركم : *Certè filius meus* (i. nepos) *quem nunquam mendacem reperi, prædixit mihi, Deum potentem & glorioſum, immunem eſſe ab hoc veſtro Decreto; ac propterea deleuiſſe omnia nomina ſua quæ erant in illa, ſolumque reliquiſſe ea, quæ pertinent ad perfidiam veſtram.* Cui ergo ex his credamus? nulli.

Decimò ſeptimò. Conuenerunt Coraſini in Curiam, decreturi quid contra Mahumetum eſſet agendum. Interfuit cum eis etiam Diabolus in forma ſenis cuiuſdam magnæ authoritatis: & ex eius conſilio elegerunt quindecim viros, qui Mahumetum domi occiderent. Id Deus illi reuelauit: cumque viri clam domum eius eſſent ingreſſuri, Mahumetus poſuit Alym generum ſuum in ſtato ſuo, & veſtes ſuas cum eo commutauit, clanculumque domo aufugit. Cumque iuxta eos tranſiret, recitauit neſcio quæ verba Alcorani; & deinde accipiens pugillum pulueris, ſparſit ſuper eos, ſtatim-

que

que in ſoporem verſi ſunt. Mahumetus verò, duce Gabriele, arripuit iter Medinam verſus. Viri porrò illi domum Mahumeti ingreſſi, videntes ſe illuſos eſſe, cum Alym tantummodo in lecto Mahumeti, veſtibus eius indutum, reperiſſent, vehementer indignati ſunt; & ipſum Alym probè pulſauere, ac vulnerauere. Quis non agnoſcit hic figmentum? Erat ſcilicet Diabolo tantum otium à rebus ſuis, qui Coraſinorum negotia curaret? Sed eſto. Si Mahumetus obmurmuratis aliquot verſiculis Alcorani, potuit ſe hoſtibus ſuis inuiſibilem reddere, eosque puluere iacto in ſoporem vertere: quid opus erat, Alym in ſtrato ſuo ponere, & veſtibus ſuis induere, miſerumque generum iniurijs, verberibus, & vulneribus exponere? Nunquam audiui ludicrum hoc iucundius.

Decimò octauò. Cum homo quidam Medinenſis, nomine Abdallah, reieciſſet Mahumetum profugum ab hoſpitiô ſuo, Deus puniuit illum, & vniuerſam cognationem eius, immittendo formi-

cas

cas exiguas, quæ demolitæ ſunt domos eorum, itaut coacti ſint apud alios hoſpitium quærere. Potuit hoc naturaliter, vel virtute Dæmonis euenire: nam in hiſtorijs legimus, & ego ipſe vidi, non ſolum domos, ſed oppida à formicis, non quidem demolita, ſed habitatoribus euacuata fuiſſe, itaut paulatim corruerent.

Decimò nonò. Camela Mahumeti, cum ipſe inuitaretur à Salemitis, quæ erat familia Medinenſium; genua flexit ante Oratorium eorumdem Salemitarum, vbi ipſe erat manſurus. Nullum eſt hic miraculum: Cameli enim genuflectunt, vbi onera deponunt, atque ita refertur, camelam Mahumeti genua flexiſſe vbicumque is conſiſtere volebat: niſi fortè hoc arte Dæmonis contigerit.

Vigeſimò. Cum Alabbas adhuc Ethnicus captus à Mahumetanis in bello Bedrenſi, negaret eſſe apud ſe pecunias quibus ſe poſſet redimere; dixit ei Mahumetus: Vbinam ſunt pecuniæ illæ,

quas

quas depoſuiſti in Mecca apud matrem Phadeli, cum nullus eſſet vobiſcum: & mandaſti, ſi mortuus fuiſſes in itinere, quod tunc ſuſcipiebas, vt hæ pecuniæ traderentur duobus filijs Phadeli? Non mirum eſt, Mahumetum hæc diuinaſſe: fortaſſe enim mater Phadeli (vt mos eſt fœminarum) id quod interſe, & Alabbaſum tranſactum erat, iam per totam viciniam deblaterauerat. Cæterùm, per Dæmonum ſuggeſtionem, multa etiam occultiſſima facillimè diuinantur.

Vigeſimò primò. Dathur Princeps Arabum nactus eſt Mahumetum ſub arbore quadam iacentem: cumque gladium eleuaſſet, vt eum occideret, vidit (vt ipſe poſtea aſſeruit) virum quemdam albis veſtibus indutum, ſtatura procerum, qui percuſſit eum in dorſo, itaut caderet retrorſum: erat autem hic Gabriel. Quamobrem pænitentia ductus, factus eſt Mahumetanus. Vel vir ille procerus fuit aliquis malus Genius; vel nullus fuit.

Vigeſimò ſecundò. In bello Ohodenſi

denſi vulnerauit quemdam nomine Obaiam, quem iam antea prædixerat, ſe eſſe occiſurum. Itaque ex hoc vulnere paulopoſt mugiens tanquam taurus, interijt. Nullum hic eſt miraculum. Plures alijs minantur mortem, quam deinde illis inferunt.

Vigeſimò tertiò. Cum Mahumetus grauiter vulneratus fuiſſet in facie in bello Ohodenſi: regreſſus ad ſuos, excipiebat manu ſanguinem è vultu fluentem, & in aërem iaciebat, nec quicquam illius redibat in terram. Tres autem, qui percuſſerant, ac vulnerauerant eum, miſerè perierunt. Nihil eſt hic, quod miraculi nomen mereatur: cum potuerit ſanguis ille arte Dæmonis per aërem diffundi, & euaneſcere: & hi tres ex alia cauſa, vel etiam opera Dæmonum perire. Verum ad quid iactatio illa ſanguinis in auras? quia (inquit Abubacar) لو سقط منه على الارض لنزل العذاب: *ſi quid ex eo in terram cecidiſſet, ſtatim deſcendiſſet pœna à Deo.* Sed hoc eſt temerè diuinare.

Digitized by Google

re. Neque probabile eſt, eò ipſo tempore, quo Mahumeti facies diſciſſa fuit, nihil ſanguinis in terram cecidiſſe, quemadmodum ceciderunt duo, vel quatuor dentes, qui illi diſcuſſi fuerunt; nec tamen deſcendit pœna vlla à Deo.

Vigeſimò quartò. Erat quidam inter aſſeclas Mahumeti, nomine Cozman, qui & egenos eleemoſynis ſubleuabat, & pro religione ſtrenuè pugnabat: & nihilominus prædixit Mahumetus, hunc eſſe Gehennæ deſtinatum. Cum autem in bello pugnaret, vulneratus eſt, & domum regreſſus, ex dolore vulneris ſeipſum ſagitta interemit. Et antequam moreretur confeſſus eſt, ſe non pugnaſſe, niſi propter exiſtimationem gentis ſuæ. Audiens hoc Mahumetus dixit اشهد أني رسول الله: *Teſtificor, me certè eſſe Legatum Dei.* Non dubito hoc eſſe Moſſlemi alicuius otioſi inuentum. Si tamen verum fuiſſet, reſpondendum eſſet, Mahumetum, cum expertus fuiſſet Cozman illum in pugnando ceruicoſum, ac refractarium,

& in

& in eo quod boni faciebat, vanum, ſuique iactatorem; facilè potuiſſe illi comminari Gehennam. Cæterum, pugnare pro exiſtimatione gentis ſuæ, non eſt peccatum, quod mereatur Gehennam, ne in ſententia quidem ipſorum Moſlemorum, qui peccata inter الكبائر والصغائر *magna, & parua*, ſeu leuia, & grauia ex lumine naturæ diſtinguere nouerunt. Neque ſeipſum ad aliquod graue malum fugiendum interimere, peccatum, quod Gehennam mereatur, apud Mahumetanos eſſe cenſetur. Maior certè fuit vanitas Mahumeti, cum tam iactanter teſtificatus eſt, ſe eſſe Legatum Dei, quam Cozmanis, quando pugnauit pro exiſtimatione gentis ſuæ. Cæterum, cum prædeſtinatio ſit vnum ex arcanis Dei, videbimus infra ex authoritate Albocharij, Mahumetum huiuſmodi arcana penitus ignoraſſe.

Vigeſimò quintò, Promiſerat Deo quidam Moſlemus nomine Aſem, ſe nunquam tacturum vllum infidelem, neque paſſu-

paſſurum, ſe tangi ab illo. Cum autem occiſus fuiſſet ab Hadilenſibus infidelibus, & hi vellent caput eius abſcindere, vt venderent *Salacæ* filiæ *Saad*, quæ vouerat, ſi habere potuiſſet caput eius, ſe bibituram in cranio eius: miſit Deus examen apum, quæ conſtiterunt inter cadauer Aſemi, & Hadilenſes, itaut hi non poſſent ad illud accedere. Deinde miſit Deus torrentem, qui abſtulit & auexit ab eis idem cadauer. Hic nullum Mahumeti miraculum video: fabulam tamen alicuius nebulonis agnoſco: nam ſi Deus ad ſeruandam promiſſionem Aſemi miſerat examen apum, ne infideles poſſent eum attingere: quid neceſſe fuit mittere torrentem, qui cadauer eius auferret? *Satis* porró erat auferre illud ſtatim torrente, ſine illa apum immiſſione.

Vigeſimò ſextò. Iudæus quidam Mahumetum exceperat (qui venerat ad eum neſcio quid fænori petiturus) ſatis benignè. *Sed* hic, cum alijs Iudæis ſocijs ſuis, decreuit illum occidere. Re-

uelauit id Gabriel Mahumeto, qui ſimulans, ſe ventris exonerandi neceſſitate vrgeri, illicò ſurrexit, & aufugit in Medinam. Significauit hoc totum cæteris Iudæis Abdallah filius Suriæ, qui erat inter eos doctiſſimus;ſimulque prædixit, venturum quam primum nuncium Mahumeti, qui iuberet Iudæos omnes emigrare ex Arabia : id quod mox factum eſt. Poteſt hoc totum concedi, præter reuelationem illam Gabrielis. Mahumetus enim non ex reuelatione Gabrielis, ſed ex eo quod perſenſerat de fraude illorum Iudæorum, ſub excuſatione ventris exonerandi, aufugit in Medinam. Poterat ſanè honeſtiorem aliquam aliam cauſam prætendere diſceſſus ſui: ſed, vt puto, iam vulgatum erat, nullum grauius, aut frequentius negotium eſſe Mahumeto, quam ventris ſuperfluum onus deponere; ſatis quippe lautè epulabatur. Neque verò probabile eſt, Mahumetum tam diuitem & opulentum, opus habuiſſe petere aliquid fænori à Iudæo.

Vige-

Vigeſimò ſeptimò. Cum Moſlemi ad commodè oppugnandos hoſtes foueam effoderent (quamobrem illud appellatum fuit غزوة الخندق *bellum Foueæ*) inciderunt in quoſdam lapides, ſeu terram ſolidiorem, quam egrè poterant ligonibus dimouere. Admonitus de hoc Mahumetus, poſtulauit vas aquæ, & quibuſdam verbis ſubmurmuratis, expuit in illud: deinde effudit vas ſuper terram illam, quæ ſtatim mollis euaſit, itaut facillimè dimoueretur. Cum verò Mahumetus ipſe effodiens terram, ligone ter percuſſiſſet, ad ſingulas vices fulgetrum ſub ictu coruſcauit: dixitque, primum fulgetrum indicaſſe, ſe fore victorem Arabiæ Felicis: ſecundum, Syriæ, & Occidentis: tertium, Orientis. Primum fieri potuit opera Dæmonis. Secundum etiam vel ex Dæmonis ſuggeſtione, vel caſu potuit euenire. Notum eſt, quantam huiuſmodi augurijs etiam veteres Ethnici fidem præſtarent. *Sed* tamen de Mahumeto hæc verificata non ſunt.

Vigeſimò octauò. Arinenſes quidam occiderant paſtores, & abduxerant camelos Mahumeti, qui curauit eos capi, & adduci ad ſe; & adductis præcidit manus, ac pedes, candentique ferro oculos excæcauit, reliquitque eos in hoc ſupplicio donec morerentur. Sed Geber filius Abdallah ſcribit, Mahumetum illis maledixiſſe, precatumque fuiſſe Deum, vt eos excæcaret; & ſtatim excæcatos fuiſſe. Primum (quod refertur ex Aluacadio) puto veriſſimum fuiſſe. Quod verò addit Geber, eſt figmentum ad cohoneſtandam barbariem ac ſæuitiam Prophetæ ſui. Ita Mahumetani, vel ipſa Mahumeti atrociora facta in miracula commutant: & tu Lector *crimine ab vno diſce omnes*.

Vigeſimò nonò. Aliaſir Iudæus bacillo adunco proſcidit vultum Abdallah filij Anis. Expuit Mahumetus in vulnus eius, nec læſionem ſenſit ex eo vſque ad mortem. Valdè pituitoſus homo erat Mahumetus, qui tam frequenter ad miracula patranda ſputo vtebatur: ſed ſine

eius

eius ſputo, poterat Abdallah etiam arte chirurgia facile ſanari.

Trigeſimò. Predixit mortem trium è ſuis, antequam nuncius de illa adueniret. Multa eximere poſſunt à miraculo hanc prædictionem, ſi tamen vera fuit; quod non credo.

Trigeſimò primò. Scioaib filius Othman, vlturus mortem patris, & patrui ſui, quos occiderat Aly gener Mahumeti in bello; tentauit occidere ipſum Mahumetum, quem viderat armis ſpoliatum: ſed cum eum eſſet aggreſſurus, ſenſit obſcurari & obtenebrari ſenſus ſuos; nec potuit efficere quod decreuerat: ex quo intellexit illum diuinitus cuſtodiri. Hoc refert Mohammed filius Iſaac ex ore ipſius Scioaib. Sed Acrama narrat alio modo ex ore eiuſdem Scioaib. [Abij, inquit, vt peterem Mahumetum à parte dextra; & ecce vidi ibi Abbaſum patruum eius, indutum lorica alba, ſimili argento. Quamobrem acceſſi, vt peterem eum à parte ſiniſtra: ſed vidi ibi Abu-Sophianum, qui item erat

patruus eius. Quamobrem appetij eum à tergo, neque aliud ſupererat, niſi vt eum gladio percuterem; cum extulit ſeſe flamma ignis inter me & illum: quare timens ne combureret me, retrogrado paſſu receſſi. Conuerſus autem Mahumetus dixit mihi: O Scioaibe, Scioaibe, adeſdum huc ad me. O Deus, abige ab eo *Satanam*. Tunc ego eleuaui oculos meos ad illum, & ſenſi excitari in me amorem in illum.] Veriſſimum eſt proverbium illud tritum: Facilius depræhenditur mendax, quam claudus. Ex ore eiuſdem Scioaibi, & ipſiusmet verbis, tam diuerſimodè factum idem refertur, vt duo prorſus diuerſa eſſe videantur. Deinde non poteſt intelligi, quomodo Scioaibus primò Mahumeti latus dexterum, poſtea ſiniſtrum, & poſtremò tergum appetierit, ſi non erat aliquis moloſſus, qui aprum, vel taurum inuaderet. Porrò impoſſibile eſt, quocumque modo acceſſerit, vel à dextris, vel à ſiniſtris, non fuiſſe à Mahumeto præuiſum, & tamquam hoſtem, & Ethni-

cum

cum ipſi notiſſimum, vel occiſum, vel repulſum. Sed eſto fraudulenter acceſſerit. Vbi vidit ad dexteram Mahumeti repente tamquam fungum erumpere Alabbaſum armatum, quomodo non eſt tanto prodigio conterritus? vel ſaltem quando vidit Abu-Sophianum à ſiniſtris ſubitò apparere, quomodo tunc ſaltem non ſe proripuit? Quod ſi hi duo non ſubitò apparuere, ſed antea erant ibidem, quomodo tam orbus fuit, vt eos non videret. Illud etiam libet ſcitari: per quamnam partem à dextera Mahumeti ad ſiniſtram pertranſierit. Si à parte anteriori: Mahumeti oculis ſe exponebat. Si a tergo: non erat quod ſiniſtram adiret, cum à tergo poſſet tutius illum appetere, quemadmodum poſtea tentauit. Nullo modo intelligi poteſt, qua ratione iſta cohæreant, ſi vel Mahumetus non erat ſtipes, aut frutex, vel Scioaibus inuiſibilis.

Trigeſimò ſecundò. Conqueſtus eſt quidam apud Mahumetum, quòd cum legeret Alcoranum, Dæmon interpone-

ret ſe inter ipſum , & lectionem eius , Reſpondit ei Mahumetus : [Dæmon iſte vocatur حتريب *Hotrob:* cum ergo venerit ad te, confuge ad Deum , & expue ter à ſiniſtris tuis .] Hoc ille fecit, & aufugit Dæmon . Si hoc euenit (quod non credo) fuit Dæmonis ludificamentum, non tamen nouum : nam aliàs nouimus , Dæmonas ad homines decipiendos, ioculariter inter ſe pugnare, ac diſſidia fingere , Spiritus boni ac mali perſonam aſſumendo, non ſecus ac ſi rem comicam agerent. Illa certè trina ſpuitio à ſiniſtris , magnam redolet ſuperſtitionem .

Trigeſimò tertiò . Duo homines Temimenſes, quorum vnus vocabatur Amer , alter verò Arbad , coniurauerant inter ſe de Mahumeto occidendo. Cumque id illis non ſucceſſiſſet, iurauit Amer, ſe deuaſtaturum totam illam regionem, in qua erat Mahumetus, ipſo hoc audiente, & Deum precante, vt ſe contra eos adiuuaret. Cum verò illi diſceſſiſſent, Amer per viam peſte interijt . Arbad

verò

verò á fulgure incenſus eſt cum camelis ſuis. Orauit autem Mahumetus Deum, vt pro his duobus, duos ſibi equites Arabes concederet: & quod petierat obtinuit. Nihil hic eſt, quod naturaliter fieri non potuerit, ſaltem opera Dæmonis, qui ſine dubio Mahumeti partes pro viribus adiuuabat. Sed nihil credo.

Trigeſimò quartò: Prædixit cuidam, cuius nomen erat Zeidus, ipſum moriturum eſſe ex calore Medinæ (eſt genus morbi) vel ex febri. Cum autem hic perueniſſet in regionem Naged, mortuus eſt ibi ex calore Medinæ. Non arduum eſt, ex quibuſdam ſignis, non ſolum Dæmonibus, ſed etiam hominibus, alicuius morbum, ſeu mortem propinquam cognoſcere. Debuit tamen talis ac tantus Propheta morbum illum determinare, non autem ponere ſub diſiunctione.

Trigeſimò quintò. Venerunt ad Mahumetum Legati Nagerani, qui erant Chriſtiani, inter quos erat Epiſcopus eorum nomine Abu-Haretha. Cumque

de

de Chriſtiana religione multa cum eo diſſeruiſſent, conſenſerunt, vt in craſtiſtinum ſimul conuenirent; & Chriſtiani cum Epiſcopo ſeorſim, Mahumetus verò cum ſuis ſeorſim imprecarentur ſibi mutuò maledictionem Dei, ad diſcernendam veritatem vtriuſque religionis. Cum autem ſimul conueniſſent, vidit Abu-Haretha Mahumetum ſuos præcedentem, & procumbentem in genua, & dixit: [Per Deum, genuflexit ſicut genuflectebant Prophetæ, cum anathema in aliquem ferre volebant.] Expauit igitur, nec auſus eſt Mahumeto maledictionem Dei imprecari, affirmans, ſe vidiſſe virum quemdam properantem ad anathema contra ſe ferendum: & ſe timere, ne ſi ipſe maledicta in Mahumetum conieciſſet, ille homo contra ſe maledicta reijceret: ſicut reuerà eueniſſet: neque Chriſtiani illi cæleſtem vltionem euaſiſſent. Itaque pacem inter ſe inierunt, cum pacto, vt Nagerani darent Mahumeto bis mille veſtes duplices. Deinde dixit Mahumetus Epiſcopo Abu-Harethæ,

thæ, ſibi viſum fuiſſe, illum ſemiſomnem imponere præpoſterè ephippia camelæ ſuæ. Cum ergo redijſſet Abu-Haretha, manè ſurrexit è lecto, vt ſterneret camelam ſuam, poſuitque ſuper eam ephippia præpoſterè. Cumque hoc animaduertiſſet, dixit: [Teſtificor Mahumetum eſſe Legatum Dei.] Quid ad has nugas reſpondeas? Satis ſit riſus pro reſponſione.

Trigeſimò ſextò: Refert Alamas dixiſſe Alym: [Miſit me Mahumetus iudicem ad Iemanenſes: & ego dixi: O legate Dei, mittis me iuuenem, vt ſim Iudex eorum: ego verò neſcio quid ſit iudicium. Tunc percuſſit manu ſua pectus meum, & ait: O Deus, dirige cor eius, & confirma linguam eius. Et iuro per Deum, in cuius manu eſt anima mea, me nunquam dubitaſſe in iudicio inter duos ferendo.] Non erat opus magna ſcientia ad iudicia inter ruſticas illas gentes exercenda. Cæterùm quòd Aly in iudicando inter duos nunquam dubitauerit, potuit non tam ex ſcientia, quam

Digitized by Google

ex ignorantia prouenire. Nulli fidentius litem decidunt, quam qui ſunt ignariſſimi. Bartolus interrogatus de ſero, reſpondebat de mane; quia ſcilicet, vtpote doctiſſimus, in ferenda ſententia minimè præceps erat, quia dubitabat.

Trigeſimò ſeptimò. Mahumetus in extremo vitæ conſtitutus, prædixit Phatemæ filiæ ſuæ, ipſam non longe victuram poſt eum, ſed breui patrem ſuum aſſequuturam: id quod verè euenit. Potuit hoc ex coniecturis, vel ex cauſis naturalibus diuinare: vel caſu euenit, ſicut ipſe caſu fortaſſe prædixerat.

Trigeſimò octauò. Ommoſalma poſuit manum ſuam ſuper pectus illius, die qua mortuus eſt, & contraxit manus odorem muſci, quem nullis lotionibus potuit vnquam auferre. Monſtra referunt quidam Authores de hoc odore Mahumeti. Fundamentum dedit fabulæ (quam Arabes ipſi prudentiores fatentur) quod perpetuo odoribus, & vnguentis ſe perfunderet, ad euitandum prauum halitum ruſticorum illorum, inter

ter quos verſabatur. Quòd ſi tam ſuauem in ſe ipſo odorem habebat, non erat cur tam frequenter extraneis ſe odoribus, perliniret, vt in eius Vita legimus eum feciſſe.

Trigeſimò nonò. Deſponſauerat ſibi Mahumetus fæminam quamdam de gente Marræ: dixitque ei pater Sponſæ, filiam ſuam eſſe leproſam, nec tamen erat talis. Cumque pater redijſſet domum ſuam, inuenit eam verè leproſam. Mirum, quòd tantus Propheta non præuìderit, puellam illam non eſſe leproſam. Magis verò mirum, quòd homo ille noluerit tradere filiam ſuam Mahumeto, qui iam ſummo Principatu potiebatur, eratque erga fæminas tam benignus, & clemens. Miriſſimum denique, vt ita dicam, quòd hic homo rem aſſereret Prophetæ ſuo, in qua poterat ab eo facillimè mendacij depræhendi, & ſeueriſſimè puniri, cum lepra ſit malum extrinſecum, & cuilibet patens.

Hactenus retuli ea miracula, quæ in Authore Libri *De Signis Directionis* recen-

cenſentur. Nunc ea referam, quæ Iſmaël filius Aly, vulgò شهينشاه *Sciahinſciah* ſcribit in vita Mahumeti, præter ea, quæ ſupra commemorata ſunt. Inter hæc

Primum eſt (& quia maximum, Arabicis Authoris ipſius verbis hic ponam)

و منها رجوع الشمس لـــه حين كان راسه فى حجر على

وهو يوحى اليه فلم يصلّ على العصر حتى غربت الشمس

فقال اللهمّ انـــه كان فى طاعتك وطاعـــة رسولك

فاردد عليه الشمس : قالت اسمـآ فرايتها طلعـــت

بعدما غربت ووقفت على الجبـــــــــــــــل :

Et ex his miraculis vnum fuit regreſſus Solis pro eo, cum teneret caput ſuum in ſinu Aly excipiens Diuinas reuelationes: neque Aly perſoluiſſet orationem pomeridianam, iamque Sol ad Occaſum perueniſſet. Et ait: O Deus, hic fuit in obedientia tua, & in obſequio Legati tui. Fac igitur, vt Sol regrediatur in gratiam eius (vt ſcilicet poſſit perſoluere preces pomeridianas).

Et

Et dixit Aſma (hæc erat vxor Mahumeti) : *Ego vidi oriri Solem poſt quam occubuerat , & ſtare ſupra montes*. Grande ſanè miraculum , quod olim à Ioſue patratum , vniuerſum orbem in ſtuporem adduxit. Sed grande etiam mendacium , quod Mahumetani ipſi prudentiores cognouerunt , & confeſſi ſunt. Audi Ahmedum filium Abdolhalimi , qui Mahumeti miracula omnia , vt ſupra vidimus, expiſcatus eſt و كذلك ما نقل طايفة من

اهل العلم ان الشمس ردّت لمّا فاتت عليهما

بكون النبى صّ نام فى حجرة وجعل بعضهم هذا من

المعجزات وليس هذا الحديث فى شى من كتب

المسلمين التى يعتمدون على ما فيها من المنقولات

لا الصحاح ولا المسانيد ولا التفسير ولا المغازى و لا السير

ولا غير ذلك بل بين اهل العلم بالحديث ان هذا

كذب وليس له اسناد واحد صحيح •

Et ſimiliter id quod ſcripſerunt quidam ex Pro-

Digitized by Google

Profeſſoribus ſcientiæ , quod Sol regreſſus fuerit , cum vtrique (nempe Mahumeto , & Aly *) præterijſſet tempus orationis pomeridianæ , eo quod hic ſoporatus fuiſſet in ſinu eiuſdem Aly . Et nonnulli ex illis poſuerunt hoc inter miracula eius. Sed non eſt hæc hiſtoria in vllo Authorum Moſlemorum, quibus innituntur qui hoc ſcripſerunt : neque adducuntur pro eo veraces hiſtoriæ , neque allegationes , neq; expoſitiones , neque aliquid , quod inueniatur in prælijs , & Vita Mahumeti , aut alibi : imò inter peritos in hiſtorijs hoc habetur pro mendacio , neque habet vllam authoritatem , aut veritatem.* Nihil mihi ſupereſt contra hoc figmentum dicendum , cum tam validè Aduerſarius ipſe pugnet pro me. Et tamen (vide Mahumetanorum impudentiam) præter authoritatem *profeſſorum ſcientiæ*, producitur in teſtem veritatis muliercula , quæ aſſerat , ſe hoc miraculum vidiſſe. Sed non omnino hæc mentita eſt : nam & ego vidi , & quotidie video oriri Solem poſtquam occubuit , & ſtare ſupra montes.

Secun-

Secundò. Prædixerat Mahumetus Coraſinis ea die, qua regreſſus fuit è cælo, mercatores eorum aduenturos eſſe feria quarta ante occaſum Solis. Sed cum Sol eſſet prope occaſum, nec mercatores aduenirent, (bellum ſane prophetam) orauit Deum vt prolongaret diem per vnam horam: cohibituſque eſt Sol, ne occumberet, donec aduenirent mercatores. Figmentum, & mendacium magnum, non diſſimile præterito: cuius tamen Iſmaël nullam in teſtem mulierculam adducit.

Tertiò. Tranſibat quadam die per locum, in quo Proceres Coraſinorum conſederant, de nece illius decreturi. Cumque ille tranſiret, clauſerunt oculos ſuos, ne illum viderent, neque vllus ei aſſurexit. Mahumetus verò pugillum pulueris acceptum coniecit in eos dicens: شاهت الوجوه *Deformentur facies*. Nec fuit vllus ex eis, ad quem puluis ille peruenit, quin occiſus fuerit in bello Bedrenſi. Si Proceres illi conuenerant, vt Mahumeti necem decernerent, mirum

eſt, quòd illum in manibus habentes, & quidem ſolum, oculos clauſerint ne eum viderent. Oportuiſſet verò, Iſmaëlem exhibere nobis catalogum eorum, qui puluere conſperſi ſunt, & eorum, qui in bello Bedrenſi ſunt occiſi, vt facti veritatem reſcire poſſemus.

Quartò. Expreſſit lac copioſum ex capella, quam nunquam conſcenderat hircus. Vtrum hoc naturaliter poſſit euenire, dubium mihi eſt. Certum tamen habeo, Dæmonis ope fieri potuiſſe.

Quintò. Ex alia capella tantam lactis copiam manibus expreſſit, vt totus exercitus ſitim, quam experiebatur, bibendo extinxerit. Figmentum ſuperiori non diſſimile.

Sextò. Orauit pro Aly, vt Deus immunem redderet eum à calore, & frigore. Et Deus exaudiuit eum. Fortaſſe hoc euenit poſtquam Aly mortuus eſt: tunc enim non amplius calorem, aut frigus corpus eius ſenſit.

Septimò. Attrectando manu pedem ſau-

ſaucium cuiuſdam ex ſocijs ſuis, ſtatim ſanauit illum. Potuit hoc fieri arte Dæmonis, ſeu per præſtigium.

Octauò. Benedixit camelo Giaberi, qui lentius cæteris incedebat: & deinde cæteros omnes præcedebat. Fortaſſe Giaber valentius illum fuſte pulſabat. Sed de hoc vide ſupra.

Nonò. Orauit pro Anaſo, vt concederentur illi opes, proles, & vita diuturna. Is genuit centum, ac viginti liberos: vixit centum circiter annos: & habuit palmetum, quod bis in anno fructus ferebat. Meræ neniæ, & nugæ.

Decimò. Benedixit Abdalrahmano filio Auph, & ita opulentus euaſit, vt poſt mortem eius, in menſurandis illius pecunijs, manus hominum delaſſarentur. De hoc figmento iam ſupra ſatis dictum.

Vndecimò. Plantauit Mahumetus cuidam, qui Salman vocabatur, palmas, quæ radicatæ ſunt, & fructum attulerunt illo eodẽ anno, vna excepta, quam plantauerat alius. Euellitque eam Mahumetus, &

iterum plantauit eam, & attulit eidem Salmani fructum eodem ipſo anno : واعطاه مثل بيضة الدجاجة من ذهب بعد ان ادارها على لسانه فوزن لمواليه منها اربعين اوقية وبقى مثلها : *Et dedit ei velut ouum gallinæ ex auro, poſtquam in gyrum duxit illud ſuper linguam ſuam : & appendit ex eo quadraginta vncias auri amico ſuo : & totidem vnciæ ipſi remanſere.* Videtur Mahumetus dediſſe Salmani huiuſmodi ouum aureum, quod ipſe lingua ſua ambierat, fortaſſe ad rotundum, vel aureum efficiendum. Salman verò dedit amico, cui debitor erat, ex eodem ouo quadraginta vncias; & tamen ouum ſicut fuerat remanſit. Quicquid ſit, inter aniles fabellas reponendum : præſertim cum nullus illius Author afferatur.

Duodecimò. Medicus quidam Arabs obtulit ſe Mahumeto, vt curaret illum tamquam inſanum. At Mahumetus ſtatim coram illo arborem palmæ vocauit ad ſe, quæ ibi ſita erat. At illa incurua-

uit

uit ſe, deinde eleuauit; & veniens ad eum, ſtetit ante illum, & teſtificata eſt, ipſum eſſe Legatum Dei. Poſtea, illo præcipiente, reuerſa eſt ad locum ſuum. Nõ eſt otium ad ſingulas huiuſmodi nugas trutinandas; quamobrem, vbi nihil peculiari nota dignum occurrerit, nihil vlterius addam.

Decimò tertiò. Præcepit Anaſo, vt pergeret ad quaſdam palmas, iuxta quas erat ſitus cippus ex lapidibus, & diceret eis: Præcipit vobis Legatus Dei, vt mutuò copulemini, ramoſque ſimul conſeratis, vt protegatis eum, dum ventrem exonerat. Fecit Anaſus quod iuſſus fuerat: & iuro per Deum, inquit, quòd viſus ſum mihi videre eas ſubſilire, & currere cum radicibus, & terra illis cohærente, & conſeri inuicem, ac ſi eſſet vna palma: & viſus ſum etiam mihi videre cippum illum lapidum ſubſilire, & currere cum omnibus lapidibus ſuis vno poſt alium, donec coniunctus eſt cum palmis: & extulit ſe vnus ſuper alium, donec effecerunt veluti parietem. Cum

autem Mahumetus onus ventris depoſuiſſet, præcepit Anaſo, vt iuberet palmas, & cippos regredi in locum ſuum : & reuerſæ ſunt.

Decimò quartò. Obdormierat Mahumetus: & venit arbor ſcindens terram, conſtititque iuxta eum. Cum autem euigilaſſet, dixit cuidam, qui viderat arborem venientem : Hæc arbor petijt facultatem à Domino ſuo, vt veniret ad ſalutandum me : & Dominus conceſſit ei.

Decimò quintò. Dum concionem haberet ad populum, innitebatur trunco arido cuiuſdam palmæ. Cum autem primùm concionatus eſt è cathedra, truncus ille erupit in gemitus, audientibus omnibus, velut gemitus camelæ. Neque ceſſauit gemere, & conqueri, donec deſcendens Mahumetus è catedra amplexatus eſt eum, & conſolans illum, dedit ei optionem, vtrum mallet ab eo plantari in hoc Mundo, & reuireſcere, ac fructificare: an verò fieri vna ex palmis Paradiſi. Cumque appoſuiſſet aurem

rem, vt reſponſum audiret, ſenſit illum acuiſſe odorem ſuum. Operæ pretium fuit figmentum hoc iam ſupra allatum, hic repetere, propter tam bellam, & lepidam appendiculam. Sed mirum, quòd cum Mahumetus aurem trunco admouiſſet, vt audiret quid reſponderet: ille odorem efflauerit ad nares.

Decimò ſextò. Cantauit lapillus poſitus in manu eius: & cum poſuiſſet eum in manu Abubacri, item cantauit, & idem fecit in manu Omaris, & in manu Othmanis. Cantauit item cibus, ad quem ipſe inuitauerat ſocios ſuos. Incantatio hæc forte fuit, non cantus.

Decimò ſeptimò. Duo cameli admiſſarij, in quibus capiendis dominus eorum delaſſatus fuerat, venerunt ad Mahumetum, & genua flexerunt ante eum: at ille capiſtrum illis immiſit, & reddidit domino ſuo. Fuerat Mahumetus camelarius, & facile norat, quomodo hoc animalium genus poſſet manſuefieri.

Decimò octauò. Die, qua Meccam

expugnauit, ingreſſus Templum eius, nutu digiti ſui cadere fecit omnia ſimulacra, & imagines eius: & ſi innuiſſet in faciem, ſponte cadebant in terga; ſi in tergum, in faciem ruebant. Hanc eſſe fabulam teſtatur Iſmaël filius Aly, qui ſcripſit, ثم امر بتلك الصور فطمست : *Deinde præcepit vt abolerentur omnes illæ figuræ, & abolitæ ſunt.* Itaque non ſponte ad nutum digiti illius exciderunt. Idem habetur in Vita Mahumeti, nempe *illum uſſiſſe remoueri è Templo omnia ſimulacra, & imagines aboleri.* Vide quomodo confingant miracula Mahumetani etiam contra veritatem à ſe conteſtatam.

Decimó nonò.. Sauuad filius Careb ſenſit per tres noctes venire ad ſe quemdam ignotum, qui pede percutiens eum, excitabat à ſomno, dicens ei, iam adueniſſe Mahumetum. Hoc, quamuis verum eſſet, nullum eſt miraculum Mahumeti, quemadmodum nullum fuiſſet miraculum aſini, ſi dixiſſet Suuado, aduenilſſe alium aſinum.

Ven-

Digitized by Google

Vegeſimo. Quidam Arabs attulit ſecum Crocodilum; dixitque Mahumemeto: *Si* crocodilus hic teſtificatus fuerit, te eſſe Prophetam, ego credam in te. Dixit autem Mahumetus: O crocodile, quiſnam ego ſum? At ille reſpondit: Tu es Mahumetus Legatus Dei. Credidit itaque ille Arabs. Ex hoc homine, & alijs Arabibus, qui viſis Mahumeti miraculis, crediderunt, arguitur magni mendacij Mahumetus, qui toties in Alcorano dixit, ſe non facere miracula, quia ſi feciſſet, fuiſſent inania, neque illis viſis, Arabes crediđiſſent. Quòd ſi Mahumetus non fuit mendax, dicendum eſt omninò, hæc omnia miracula, fabulas eſſe, ac mendacia. Gratulandum tamen eſt Mahumeto, quod tam multas beſtias, & tam paucos homines habeat teſtes ſuæ Prophetiæ.

Vigeſimò primò. Percutiens pede terram, eduxit aquam copioſam, qua Omar ſiti penè enectus, refocillatus eſt.

Vigeſimò ſecundò. Confractus fuerat

rat enſis cuiuſdam militis Mahumetani in prælio Bedrenſi. Dedit illi Mahumetus baculum ligneum, præcipiens, vt agitaret eum: quod cum ille feciſſet, baculus conuerſus eſt in gladium. Spectrum potuit eſſe hoc, aut præſtigium oculorum.

Vigeſimò tertiò. Erat Mahumetus ſtaturæ quadratæ, ſeu iuſtæ: & nihilominus incedens cum hominibus longæ ſtaturæ, longeſcebat cum illis. Mirum, quod non etiam cum pumilionibus incedens, pumilio euaderet. Porrò ſi hoc verum eſſet, debuiſſet ſexcenties in die creſcere, & decreſcere.

Vigeſimò quartò. Prædixit Sauhano, quòd vnum ex membris eius præceſſurum eſſet eum in Paradiſum: Et ceſa fuit manus eius in prælio. Sed certè hæc non iuit in Paradiſum.

Vigeſimò quintò. Zeido filio Bedri abſciſſa fuerat manus dextera: venitque cum ea ad Mahumetum flens: & ille repoſuit eam in loco cubiti, vnde fuerat abſciſſa, & expuit ſuper eam: & incarnata

nata eſt; & coniuncta, ſicut fuerat antea. Non conſtat, manum illam fuiſſe penitus à brachio ſeparatam, in quo caſu potuit arte humana per aliquod temporis ſpatium: opera verò Dęmonis breuiſſimo tempore, cum brachio vniri. Vtrum verò membrum ſeparatum, & ſtatim comparti ſuæ applicitum, poſſit naturaliter cum ea vitaliter vniri, mihi dubium eſt. Certum tamen habeo, hoc eſſe figmentum: quamobrem nec Abdallah filius Abdolhalim, neque alij Authores, qui miracula Mahumeti, vel minuſcula, recenſuere, huius, quod præcipuum, & maximum videtur, mentionem vllam fecerunt. Et iuxta regulam ſæpe traditam ab ipſo Ahmed; illa ſola debent Mahumeti miracula vera cenſeri, in quibus omnes, vel plerique, referendis conueniunt. Potuit tamen hic etiam aliquid apparenter Dæmonis opera fieri: quemadmodum non ſemel cadauera mortuorum eadem opera, tamquam viua, & animata deambulare viſa ſunt. Hactenus miracula Mahumeti,

quæ

quæ ab alijs Authoribus prætermiſſa, in Iſmaële filio Aly adnotaui. Nunc, ne quid in fraudem veritatis occuluiſſe videar, alia, quæ in alijs Authoribus reperi, recenſebo.

Primum refert Abu-Emama allegatus à Thelabienſi in expoſitione Suræ de Menſa v. 73. cuius ſubſtantia eſt. Erat quidam vir nomine Raccana giganteæ penè ſtaturæ, & robuſtiſſimus viribus, eratque cognatus Mahumeti, ſed Ethnicus. Cum autem die quadam inueniſſet Mahumetum ſolum, prouocauit eum ad luctandum ſecum, ſpondens ſi ſe viciſſet, daturum illi decem oues, (erat enim paſtor): inuocaret ipſe Deum ſuum: inuocaturum ſe deos ſuos. Commiſſa eſt igitur inter vtrumque lucta. Arripuitque Mahumetus Raccanam, & deiecit in terram, ſeditque ſupra pectus eius. Confeſſus eſt Raccana, ſe victum non ab eo, ſed à Deo, quem colebat. Iterum ergo prouocauit eum ad luctam, promittens, ſi victus fuiſſet, decem alias oues. Colluctati ſunt igitur ſecundò, ac tertiò, ſem-

ſemperque Raccana victus eſt: quamobrem obtulit Mahumeto triginta oues, qui eas noluit accipere; ſed inuitauit eum ad ſectam ſuam. Recuſauit Raccana hoc facere, niſi videret miraculum aliquod ab eo fieri. Erat autem inde non procul arbor quædam, cui dixit Mahumetus: Veni huc, ita iubente Deo. Arbor verò ſciſſa eſt in duas partes; & vna pars eius cum ramis, & radicibus venit, conſtititque inter Mahumetum, & Raccanam. Tunc, ita poſtulante Raccana, præcepit illi dimidiæ arbori, vt rediret ad aliam compartem: & reuerſa eſt. Cum autem exigeret à Raccana, vt promiſſis ſeruatis, fieret Moſlemus, reſpondit ille: Satis mihi eſt vidiſſe hoc magnum prodigium ex te: ſed vereor, ne, ſi fiam Moſlemus, fæminæ, ac pueri Medinenſes dictitent, me timore commotum, ſectam tuam amplexum fuiſſe. Primum nullum eſt miraculum: eſt potius dedecus tanti Prophetæ, quod ita plebeium in morem, cum paſtore ouium luctatus fuerit. Secundum inter fabulas

vel

vel præſtigia recenſendum, cum alijs ſupra recenſitis eiuſdem farinæ.

Secundum refert Alſaddius allegatus ab eodem Thelabienſi ad v. 64. Suræ prædictæ, in hæc verba. Hic verſus Alcorani reuelatus fuit contra hominem quemdam Chriſtianum Medinenſem, qui cum audiſſet præconem Moſlemum clamantem: Teſtificor Mahumetum eſſe Legatum Dei: dixit: Comburatur Impoſtor. Cum autem ingreſſus fuiſſet famulus eius nocturno tempore cum igne, ipſo cum familia dormiente, elapſa eſt ſcintilla ignis per domum, & ſuccendit eam, ipſumque, & familiam eius combuſſit.

Hic Alcorani verſus, quem Author aſſerit pronunciatum contra hominem Chriſtianum, Calebius vult prolatum fuiſſe contra Iudæos. Alij vt aſſerit idem Thalebienſis, contra Medinenſes idololatras. Iam igitur labaſcit fides Alſaddij. Quòd ſi vel homo ille, vel alius Chriſtianus incendium illud paſſus eſt, id ca-

id caſu fuit], qui frequenter ſolet euenire.

Tertium refert Albakarius parte 7. libri الانوار idest *Splendorum*; & eſt huiuſmodi. Cum Chadige vellet mittere Mahumetum (tunc famulum ſuum, deinde maritum) in Syriam, ad negotia ſua curanda, iuſſit tradi illi camelum ferociſſimum, cui nullus audebat inſidere, vt ſuper eum iter perageret. Cum autem audiſſet camelus vocem Mahumeti, procubuit ad pedes eius, cæpitque eos demiſſo rictu exoſculari: & locutus eſt clarè ſermone Arabico dicens: Quis eſt me fælicior, cuius dorſum attrectauit manu ſua Dominus Primorum, & Nouiſſimorum? Vbi hoc viderunt puellæ, quæ erant in obſequio Cadiges, dixerunt: Hoc non eſt, niſi magnum præſtigium, quod orphanus iſte compoſuit. Reſpondit Cadige: Mediusfidius non eſt præſtigium, ſed miraculum manifeſtum.

Sapiebant puellæ Cadiges: ſed earum Domina exulcerata Mahumeti amore,

iam

iam cæperat inſanire. Præmoneo tamen Lectorem, poſſe tuta conſcientia quidquid ab Albakario refertur, pro fabula haberi. Nam & Mahumetani ipſi Sapientiores, vt alias oſtendi, illum potius pro Mythologo, quam pro Hiſtoriographo agnoſcunt. At cur, inquies, teſtimonia eius refers? vt rideas.

Quartum refertur ibidem ab eodem Authore in hanc ſententiam (nam verborum lacinias reſecabo). In valle quadam Syriæ apparuit quidam draco ingentis magnitudinis, aperto ore ſibilans, & ab oculis ignis ſcintillas euibrans. Cum autem Mahumeto occurriſſet, conterrita eſt camela illius. At Mahumetus eam increpitans dixit: Væh tibi: quomodo times, cum habeas ſeſſorem ſigillum Prophetarum, & Principem legatorum Dei? Deinde conuerſus ad draconem dixit ei: Regredere vnde tibi placet, & ne occurras vlli ex viatoribus: ego enim ſum Mahumetus, cui ſit benedictio Dei, & pax: alioquin accuſabo te apud Deum cæli. Reſpondit ei

draco:

draco: Salue ò Mahumete: ſaluus ſis ò Ahmede. Dixit Mahumetus: Salui ſint etiam illi, qui ſequuntur rectam religionem, & Deo obediunt. Dixit draco: O domine mi, ego non ſum draco terrenus: ſed ſum vnus ex Regibus Geniorum, qui vocor Alham filius Alhim: & amplexus ſum fidem per manum patris tui Abrahæ. Rogauique eum, vt eſſet meus interceſſor: at ille reſpondit: Munus intercedendi reſeruatur Mahumeto, qui naſcetur ex progenie mea. Et prædixit mihi, me conuenturum eſſe tecum in hoc loco: & iam diu eſt, quòd hic expecto. Et olim fui præſens ea nocte, qua Chriſtus filius Mariæ aſſumptus eſt in cælum: & ipſe præcepit Apoſtolis, vt ſequerentur te, & legem tuam. Nunc ergo ne obliuiſcaris pro me intercedere, domine mi. Reſpondit ei Mahumetus: Promitto tibi, me hoc facturum: ſed tu interim reuertere per viam, quam volueris, & ne occurſes vltra vlli ex viatoribus. Reuerſuſque eſt draco per viam vnde aduenerat.

Simile commentum inuenies, Lector, apud Ludouicum Arioſtum lib. 43. aliquantò tamen veroſimilius, ac modeſtius.

Quintum refertur ab Ahmedo patre Hoſeini filio Phareſi, filij Zachariæ, his verbis: [Dicitur, hominem quemdam donaſſe Mahumeto clypeum, in quo erat figura Aquilæ: poſuitque Mahumetus manum ſuam ſuper clypeum, & Deus euaneſcere fecit figuram illam.]

Poterat ſine miraculo figura illa facilè aboleri. Sed nimis ſcrupuloſus fuit Mahumetus in hoc. Cæterum idem Author mox ſubdit, illum habuiſſe vexillum quoddam, quod vocabatur العقاب *Aquila*: puto quia erat in eo Aquilæ figura depicta.

Sextum refert Albocharius in trigeſima parte Traditionum Mahumeticarum: his verbis. [Narrauit nobis Aly, cui id narrauerat Sophein, qui hoc audierat ab Alzochario, qui idem audierat ab Alarage, qui dixit: Narrauit mihi Abu-Horeira dicens: Fui die quadam cum

Ma-

Mahumeto, qui dixit: Si quis expanderit pallium ſuum, donec ego abſoluam ſermones meos, & deinde contraxerit illud: nihil vnquam obliuiſcetur ex ijs, quæ audierit à me. Expandi igitur ego pallium meum; & teſtor Deum, qui miſit illum cum veritate, me nihil oblitum fuiſſe eorum, quæ audiui ab eo.]

Non erat opus tam prolixa teſtium genealogia ad has nugas confirmandas.

Septimum refert Albakarius part. 7. lib. *Splendorum*: cuius hæc eſt ſubſtantia. Deſcenderat Mahumetus cum mercatoribus in vallem quamdam, eo quòd ibi eſſent aquarum ſcaturigines: ſed tunc, ne veſtigium quidem aquæ reperiere: At Mahumetus immerſis manibus in arenam, conuertit obtutum ſuum ad aquam, (at ne veſtigium quidem aquæ ibi erat) muſſitans neſcio quid. Statimque erupit aqua ex medio digitorum eius, & effluxit in flumina, itaut mercatorum ſarcinæ penè ſubmergerentur.

Nihil mediocre habet Fabulator iſte.

Quid, oro, opus erat hic cum periculo ſubmerſionis ſarcinarum & iumentorum, flumina elicere?

Octauum refertur ab eodem in hunc modum. Cum Mahumetus aliquot dactylos comediſſet: humectauit nucleos ſaliua ſua (at iam humectauerat manducando): deinde infodit eos in arena; & horæ vnius ſpatio nuclei illi creuerunt in palmas onuſtas dactylis, ex quibus Alabbas onerauit camelam ſuam, & vniuerſa gens ad ſaturitatem comedit. Abugehel autem id præſtigio tribuit, & arti magicæ.

Sapuit Abugehel, ſi res ita fuit: ſed non fuiſſe, pro certo habeo.

Nonum refertur ab eodem his ſummatim verbis. Peruenerat Mahumetus cum mercatoribus ad torrentem quemdam, qui ob improuiſam imbrium copiam ita excreuit, vt non poſſent mercatores ſperare, ne per menſem quidem ſe inde diſceſſuros. Interim Mahumetus obdormiſcens, commonitus eſt ab Angelo in ſomnis, vt mane iuberet populum,

lum, ſe ad iter parare. Tu verò (inquit) ſtans ſupra oram torrentis, vbi videris aues albas ſupra volantes, ſequere earum curſum, dicens: In nomine Dei, & cum Deo: & præcipe cæteris, vt idem dicant. Qui enim hoc fecerit, incolumis tranſibit, & euadet torrentem. Qui autem ſecus, ſubmergeretur. Ita fecit Mahumetus: & qui ei paruerunt, incolumes tranſierunt: cæteri verò, qui parere noluerunt, ſubmerſi ſunt cum omnibus rebus ſuis.

Iam præmonui lectorem, ne fidem præſtet huic Nebuloni, qui ſaltem ex hoc mendacij hic conuincitur, quòd Aly Abulhaſan Ebnalhoſein, vulgato nomine Almaſahudius, ſummæ authoritatis apud Mahumetanos; cum narrauiſſet id, quod fecerat Mahumetus circa reſtitutionem Lapidis nigri in Delubro Meccano (vide id, quod de hoc ſcripſi in Vita Mahumeti) quod magni miraculi loco habitum fuit: ſtatim ſubdit: وكان ذلك اوّل ما ظهر من فعله وفضايله واحكامه :

Et hoc fuit primum; quod apparuit de operibus eius, & excellentijs eius, & iudicijs eius. Porrò hoc miraculum lapidis nigri euenit iuxta omnes Authores Mahumetanos, multo tempore poſt profectionem eius in Syriam. Igitur quæcumque admiranda antea facta, ab alijs, & præſertim ab Albakario hic narrantur, fabulæ ſunt, & mendacia.

Hæc ſunt miracula, quæ à Mahumetanis Prophetæ ſuo attribuuntur, vel potius affinguntur, quot ſcilicet in eorumdem libris potui reperire. His accenſent alia plurima eiuſdem, quæ ad prophetiam proprie ſpectant: & hæc præter ea, quæ ex Alcorano ſuperius præmiſimus.

Mi-

Miracula Mahumeti ad prophetiam ſpectantia.

Caput Septimum.

DE his igitur ita ſcribit Ahmed filius Abdollhalimi in ſua Apologia, pag. mihi 359. [Porrò ea, quæ Mahumetus prędixit, ſeu manifeſtauit occulta, præterita, præſentia, & futura in rebus claris, & illuſtribus, non reperiuntur apud vllum ex Prophetis præcedentibus; quod oſtendit excellentiam eius ſuper il-

los. Sunt in Alcorano huiuſmodi prædictiones plurimæ, de quibus iam diximus. Aliæ verò ſunt in relationibus veridicis de ijs, quæ prædixit euentura, & euenerunt ſicut prædixerat. Et in libro Alſahihein referuntur hæc verba Hodaiphæ: Quamdiu ſtetit inter nos Mahumetus, nihil omiſit eorum, quæ euentura erant vſque ad diem Iudicij, quin prænunciaret illud. Quidam verò recordantur eorum: quidam verò obliti ſunt. Iam ſciuerunt ea ſocij mei. Et licet quædam ſint, quorum oblitus ſum: ſi quis tamen ea mihi ſuggereret, ſanè recognoſcerem]. Et in Sahiho Moſlemi fertur dixiſſe Amruus pater Zeidi, & filius Achtabi: *Perſoluit nobiſcum Mahumetus preces matutinas: deinde aſcendit in ſuggeſtum, & concionatus eſt nobis vſque ad preces meridianas. His nobiſcum perſolutis, iterum aſcendit in cathedram, & concionem habuit vſque ad preces pomeridianas: quas cum abſoluiſſet, iterum concionatus eſt è cathedra vſque ad occaſum Solis, & annunciauit nobis præterita, præſentia, & futura*

tura

tura : & memoria retinuimus ea, quæ annunciauit nobis.

Videntur mihi Mahumetani induiſſe Prophetam ſuum perſona Calchantis Theſtoridis; de quo Homerus lib. primo Iliados.

Κάλχας Θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ᾽ ἄριστος
Ὃς ἤδη τά τ᾽ ἐόντα, τά τ᾽ ἐσσόμενα, πρό τ᾽ ἐόντα.

Calchas Theſtorides excellentiſſimus Augur,
Omnia qui norat, præſentia, facta, futura.

Memineris tamen, Lector, id quod ſupra præmonui; Authores Mahumetanos inducere perſonas, quæ aſſerant, ſe rebus Mahumeti præſentes fuiſſe, eaſque vidiſſe, & audiſſe: quę tamen prorſus fictæ ſunt, nec vnquam fortaſſe fuere in rerum natura. Id apertiſſimè conſtat in exemplis propè innumeris. Quamobrem ne te moueant dicta Hodaiphæ, vel Amrui, neque aliorum, qui teſtes de viſu à Mahumetanis producuntur.

Illud

Illud etiam te, Lector, præmonitum volo, vaticinia, quæ de Mahumeto proferuntur, pertingere ſolum ad ea, quæ iam euenerant, quando Authores huiuſmodi vaticinia referebant; nec aliquid eorum attingere, quæ deinde ſecuta ſunt. Hoc autem manifeſtiſſimum argumentum eſt, ea ab ijſdem Authoribus fuiſſe conficta: quemadmodum conſueuerunt Poetæ res iam factas, tamquam futuras prædicere, vel aliquos inducere illis anteriores, eadem vaticinantes.

Referam autem hic ſummatim hæc Mahumeti vaticinia: ad quæ omnia confutanda ſatis erunt ea quæ ſupra, dum prædictiones ex Alcorano erutas diſcuſſimus, dicta ſunt.

Primum igitur refertur ex Sahiho Albochatij. Prædixit Odaio filio Chatemi: Si diu vixeris, videbis homines aduectos camelis venientes ex Alhaira, vt viſitent Templum Meccanum: Et aperies theſauros Coſroæ filij Hormiſdæ: Et homines videbis proferentes manum ſuã plenam auro, aut argento, quærentes

qui

qui illud accipiant, & non inuenient. Et aſſeruit Odaius ſe vidiſſe duo prima. Tertium autem euenit ſub imperio Omar filij Abdalaziz.

Tertium Odaius non vidit: ſed Author aſſerit eueniſſe ſub imperio Omaris, poſt centum ſcilicet circiter annos. Verum in Vita Omaris, ſcripta ab Abu-Giaapher, inſigni inter Moſlemos Hiſtoriographo, nihil legimus de hac tam prodigioſa auri, & argenti copia, itaut homines pecunias ſponte oblatas accipere recuſarent. Imò, ſtatim ac mortuus eſt Omar, populus cucurrit ad domum eius ſecretiorem, quam claue obſeratam tenebat, ſperans ſe ibi pecunias, & vtenſilia inuenturum (inquit Abu-Giaapher) ففتحوه فلم يجدوا فيه الا دلقا كان يلبسه وحبلا معلقا كان يعلق به اذا تعب من الصلاة: *Et aperientes eam, non inuenerunt in ea, niſi penulam, qua induebatur, & funem pendentem, ad quam ſe ſuſpenſum tenebat, cum defatigatus erat ex oratione.*

nem-

nempe ex Alcorani recitatione. Argumentum euidens falſitatis tertij vaticinij. Quomodo enim homines aurum, & argentum ſponte oblatum recuſarent, ſi tam auidè in conclaue Principis defuncti irrupere, vt pecunias in eo repoſitas deprædarentur? & quomodo Princeps ipſe tanta paupertate laborabat?

Secundum refertur à Gebero filio Saharæ in Sahiho Moſlemi: vbi Napheus filius Orabæ teſtatur, ſe audiuiſſe Mahumetum dicentem ſuis, ipſos expugnaturos Arabiam, Perſidem, regiones Romanorum, & regionem adiacentem Tigri.

Mirum, quod Mahumetus tam parcus, obſcurus, & ambiguus fuerit in prædictionibus, quæ afferruntur ex Alcorano, quæ plerumque circa quiſquilias verſantur: in ijs verò, quæ ſuis ore tenus prædixit (quæ ſanè res maximas, & grauiſſimas continent) tam clarus fuerit, & apertus. Sed illa prædicebat ipſe per coniecturas diuinando: quia nondum euenerant: hæc autem non reperiuntur ſcri

pta

pta ab Authoribus, niſi poſtquam facta fuerunt. Hac regula poſſumus reliqua, quæ ſequuntur vaticinia, menſurare, vt certò ſciamus, illa non eſſe Mahumeti, præſertim cum ipſe affirmet in Alcorano, vt vidimus, ſe neſcire quid de ſe, aut de ſuis eſſet futurum: ſed narrationes rerum, quas viderant iam ſecutas, Mahumeto verò tamquam vaticinia mendaciter adſcriptas. Potuit tamen, vt alibi monui, hæc eadem Mahumetus, vel per coniecturas, vel ex ſuggeſtu mali Dæmonis prædicere.

Tertium refert Albocharius verbis Auph filij Malec, qui dixit, ſe audiuiſſe Mahumetum dicentem: Ante diem extremum erit mors mea, & expugnatio Ieroſolymæ: deinde erit peſtilentia ſimilis contagioni ouium: deinde copia maxima diuitiarum, ex qua fiet, vt ſi cui dentur centum denarij, dedignetur accipere: deinde erit ſeditio, quæ omnes Arabum domos peruadet. Deinde erunt induciæ inter vos, & Arabes nigros: ſed hi perfidè agentes venient ad vos cum

octo-

octoginta vexillis, ſub quorum quolibet erunt duodecim millia militum. Fuit igitur expugnata Ieroſolyma poſt mortem Mahumeti ſub Imperio Omaris. Deinde exorta eſt peſtis magna in Syria ſub eodem Omare, Deinde abundauit pecunia in Principatu Othmanis, itaut cuipiam darentur centum denarij, & is cum ira reijceret eos: & adeo creuit pecunia, vt commutaretur bos pro equo. Deinde accidit ſeditio vniuerſalis, quæ nullam Arabum domum reliquit immunem, cum occiſus fuiſſet Othman.

Quòd ante diem Iudicij hæc omnia euentura eſſe prædixerit Mahumetus: non eſt ſpiritui prophetico tribuendum: cum ego etiam prædicere poſſim, ante diem Iudicij euentura eſſe multa, quæ licet non mihi certa ſint, probabiliter tamen credo: vt, euertendum eſſe Imperium Turcarum: Ieroſolymam in manus Chriſtianorum redituram: futuras peſtilentias, fames, bella ciuilia, & alia huiuſmodi. Sed reſpondebunt Moſlemi

ſlemi, hæc à Mahumeto hic prædicta, ante ſeculum exactum contigiſſe. Reſpondeo primò, quædam caſu facta fuiſſe, & quæ probabiliter poterant antea diuinari. Quædam verò vel non eueniſſe, vel eueniſſe quidem, ſed non eo modo, quo Mahumetus prædixerat. Nam quod ſub Othmanis Imperio tanta fuerit diuitiarum copia, vt ſi cui centum denarij ſponté oblati fuiſſent, eos indignabundus reijceret; minimè verum eſſe poteſt, cum Othman ſemel mutuò acceperit à publico ærario pro ſuis indigentijs, centum millia drachmarum, ideſt 5000. nummorum aureorum, quæ etiam reſtituit, conteſtata ſibi propter hoc lite: & iterum coactus ſit aliam modicam ſummam accipere ex eodem ærario, cum fideiuſſione reſtituendi. Cumque nonnulli vellent eum impedire, dixit: لعمري لناخذنّ حاجتنا : *Iuro per vitam meam, me accipere id, quod ſpectat ad neceſſitatem meam*. Quomodo ergo conſiſtere poteſt cum hoc quòd ſub eo tanta fue-

ta fue-

ta fuerit auri, argentique copia ? Quòd verò ſpectat ad vltimam partem prædictionis : ſilet Author ; neque ego de ea in Arabum Hiſtorijs aliquid inuenio. Porrò probabile non eſt, Arabes nigros; quicumque tandem illi ſint, tam magnum exercitum congregare potuiſſe, qui ad decies ferè centena millia militum perueniret.

Quartum ex Sahiho Albocharij; vbi Abu-Horeira affirmauit Mahumetum dixiſſe ſuis : Non aduenict dies Iudicij, donec pugnetis contra Turcas (quorum deſcripſit qualitates) : neque adueniet dies Iudicij, donec pugnetis contra gentem, quæ habet calceamenta facta ex pilis. Porrò omnes has gentes bello appetierunt Moſlemi (inquit Author).

Satis callidè Mahumetum concedit vaticinijs ſuis complendis ſpacium vſque ad diem Iudicij ; ne mendax poſſit ab aliquo deprehendi. Porrò, quòd Moſlemi contra Turcas pugnauerint, ſeu potius quòd Turcæ pugnauerint contra

Mo-

Moſlemos: certiſſimum eſt; ſiue prædixerit Mahumetus, ſiue non. Sed quòd Moſlemi Arabes (nam de his ſermo eſt) deuicti ſint à Turcis, & in miſeram ſeruitutem redacti: hoc Mahumetus non præuidit, neque prædixit. Neque Albocharius poterat de hoc vaticinium illi affingere, quia non dum viderat Arabes Turcarum iugo ſubiectos, tanquam mancipia ab illis haberi. Porrò de alia gente, quæ calceamenta facta ex pilis habebat, cum multæ ſint gentes huius generis: nihil certi poteſt affirmari: neque Albocharius eam proprijs notis nobis deſcribit, indicans ſolúm fuiſſe Orientalem.

Quintum ex Sahiho Albocharij: vbi refertur, Mahumetum prædixiſſe de Alhaſan nepote ſuo: ipſum habiturum eſſe Imperium, & pacificaturum inter ſe duos magnos exercitus Moſlemorum. Idque aſſerit Author eueniſſe anno Hegiræ quadrageſimo, cum Alhaſan pacificauit exercitus Aly & Mauuiæ, qui inter ſe de Imperio contendebant.

Fuit ſanè Alhaſan Imperator per ſex circiter menſes : nullius tamen pacis inter duos illos exercitus ſequeſter fuit : imò perpetuæ fuerunt inter Aly & Mauuiam inimicitiæ, & cædes; itaut in Sophein per centum ac viginti dies inter eos pugnatum ſit, & vnica nocte vtrimque ſeptuaginta millia ſint interfecta. Deinde verò facti ſunt ſequeſtres pacis ex parte Mauuiæ Amrus filius Alaſai; ex parte verò Aly Abu-Muſa Aſciarenſis. Sed fuit hæc pax ficta, & proditoria:nec vnquam ceſſauere Aly, & Mauuia inter ſe pugnare, donec diuiſo inter ipſos Imperio, poſt paucos dies occiſus fuit Aly. Hæc omnia, & alia referuntur ab Abu-Giaapher Tabarita.

Sextum ex Alſahihein; vbi refertur ab Abu-Horeira, dixiſſe Mahumetum : Non veniet dies Iudicij, donec egrediatur ignis ex Arabia Petrea, quo reſplendeant colla camelorum in Boſra. Et iam (inquit Author) apparuit huiuſmodi ignis per annos ſupra ſexcentos quinquaginta; videruntque eum homines; & vide-

viderunt colla camelorum ex eo lucentia in Boſra: & comburebat lapides, & non coquebat carnes.

Pluribus in locis huiuſmodi ignes viſuntur, præſertim nocturno tempore; quos ſimpliciores homines, & ignarum vulgus ſæpè tribuunt miraculo alicuius Sancti, vel operationi Dæmonis. Nec dubium eſt, ignem illum in Arabia Petrea multis ſæculis ante Mahumetum viſum fuiſſe. Quòd verò hic lapides comburat, & non coquat carnes (ſi verum eſt) naturalibus cauſis tribuendum eſt: nam miraculo Mahumeti, vel alicuius Sancti adſcribere, ridicnlum eſſet.

Septimum ex eodem: vbi Abu-Said, & Aſma aſſerunt, Mahumetum prædixiſſe Omari filio Baſer: Occidet te exercitus iniquus. Ibidem refertur ab Abu-Horeira hæc Mahumeti prædictio: Peribit Coſroës: & non erit Coſroës poſt eum. Et peribit Cæſar: & non erit Cæſar poſt eum: & vtriuſque theſauros deprædabuntur Moſlemi.

Quidquid ſit de reliquis hìc prædictis:

certum eſt, Cæſarem illum, de quo fingitur vaticinium, (quem Authores volunt fuiſſe Heraclium), habuiſſe Cæſares alios poſt ſe: & Deo ita diſponente, nunquam Cæſares defuere vſque ad hanc diem, cum Erneſtus Leopoldus Cæſar feliciſſimè imperat; & quidem magno cum malo Mahumetanorum: itaut iam metuant ab eo vltimum exterminium ſuum.

Ridiculum verò eſt effugium الشافعى *Sciaphaienſis*, qui putat verba Mahumeti verificari per hoc, quòd Cæſar, ſeu Romanorum Imperator amiſerit Syriam, vel quaſdam alias regiones in Oriente. Non enim deſinit aliquis eſſe Rex; ex eo quod aliquã regni ſui partem amittat: & Mahumetus, abſolutè prædixiſſe fertur: يهلك كسرى ثم لا يكون كسرى بعده

و قيصر ليهلكنّ ولا يكون قيصر بعده

Peribit Coſroës, & non erit alius Coſroës poſt eum: & certiſſimè peribit Cæſar, & non erit vllus Cæſar poſt eum. Ita habetur in libro

libro الصحيحين, quem Ahmed facit incorruptæ veritatis, & ideò vocatur Alſahihein, ideſt, *Duo Veraces*. Porrò cum accipiatur hic *Coſroës* ſicut *Ceſar*, non pro nomine hominis, ſed pro titulo dignitatis; conſtat, ne Coſroën quidem ita perijſſe, vt nullus deinde fuerit Rex Perſidis poſt eum. Nam primò ſucceſſit ei Iſdegerdes, (hunc quidam vocant Adeſer) iuxta Aduerſarium: ſed ante Iſdegerdem regnauerat *Siroe* filius Coſroæ: Porrò Saraceni ſub Omare Perſide occupata, poſſederunt eam per ſpatium 297. annorum: poſtea tranſijt ad Turcas, qui eam tenuerunt per 203. annos: deinde Tartari, Turcis expulſis, in ea regnauere vſque quo incepit regnum Sophiorum, quod vſque ad hoc tempus perſeuerat. Itaque non ita perijt Coſroës, nempe Rex Perſarum, vt dici verè poſſit, non fuiſſe alios Reges poſt eum; cum hodie etiam ſint Reges Perſidis fortaſſe potentiores quam Coſroës. Et quamuis Arabicam ſuperſtitionem profiteantur, ſicut etiam Turcæ; longiſſimè tamen di-

ſtant ab ea religione, quam Arabes, & Turcæ profitentur, itaut ab his hæretici, & propè Ethnici exiſtimentur, & tamquam hoſtes infenſiſſimi habeantur.

Octauum ex libro السنن *Statutorum*: vbi Sopheina aſſerit, ſe audiſſe Mahumetum dicentem: تكون خلافة النبوة ثلثين سنة ثم تصير ملكا: *Erit ſucceſſio prophetiæ per triginta annos: deinde fiet Regnum*. Fuit autem hoc (inquit Author) anno trigeſimo poſt mortem eius. Ingrediuntur porrò in hunc numerum annorum Abubakar, & Omar, & Othman, & Aly.

Falſum prorſus eſt hoc vaticinium, ſi ipſis ſtamus Mahumetanis. Nam cum velint Mahumetum fuiſſe خاتم النبيين *Sigillum Prophetarum*; non potuit ſucceſſio prophetiæ dari poſt eum per triginta annos. Sed fortaſſe خلافة النبوة *Succeſſio prophetiæ*, intelligitur imperium eorum qui ſucceſſerunt Mahumeto cum titu-

lo

lo الخلفاء *Chalipharum*. At hi perſeuerauerunt per multas annorum centurias, neque vllus ex eis aſſumpſit titulum Regis.

Nonum ex Alſahihein; vbi ex relatione Giaberi filij Somræ dixit Mahumetus: Non deſinet Secta mea eſſe glorioſa & excellens vſque ad duodecim Chaliphas (ſeu Imperatores) omnes Coraſinos: poſt hoc autem erit الهرج : ideſt, *cędes*, ſeu, *bellum ciuile*. Et iam (inquit Author) contigit huiuſmodi bellum, & cædes poſt eos. Nam poſt Valid filium Iezid, contigit bellum ciuile, & ſeditio magna.

Valid non fuit filius, ſed frater Iezid, & filius Abdolmalec. Hoc tamen parui refert. Mirum verò eſt, quod Mahumetus predixerit, ſectam ſuam fore عزيزا , ideſt, *Excellentem, validam, & glorioſam*, vſque ad Valid; & poſtea futuras in ea ſeditiones, ac bella ciuilia: cum ferè ſemper antea fuerint inter Principes Mo-

ſlemos diſſidia, ac prælia inteſtina fu-neſtiſſima, vt legenti Arabum hiſtorias manifeſtum fiet. Imò poſt Valid per longum tempus res Saracenicæ tranquilliores fuerunt, quam antea

Decimum ex eodem Authore: vbi dicitur, Ebn-Abbas ſomniaſſe; poſitas fuiſſe ſibi in manu duas armillas aureas, quas ipſe abrupit tamquam exoſas, & conflauit eas in enſem rimoſum, & obtuſum. Dixitque Mahumetus, eas ſignificare duos Pſeudoprophetas, qui egreſſuri erant poſt mortem eius. Et ſcripſit, Abdallah, vnum ex his fuiſſe العبسى *Alabaſium*, qui etiam dictus fuit الاسود, *Alaſuad*, ideſt *Niger*, & occiſus fuit in Ieman: alterum verò مسيلمة *Moſeilmam*. Simile huic eſt illud, quod in Sahiho Moſlemi refertur ex dicto Abu-Horeiræ: nempe Mahumetum dixiſſe: Ante diem Iudicij venturos eſſe triginta pſeudoprophetas, aſſerentes, ſe à Deo miſſos fuiſſe.

Hoc facilè fuit Mahumeto diuinare: nam non ſolum duo, vel triginta, ſed ſexcen-

ſexcenti pſeudoprophetæ venturi erant poſt mortem eius, antequam ſuprema Mundi dies adueniret.

Vndecimum refert Moyſes filius Acabæ in lib. de Bellis: Omeir filium Vaheb clam, nulloque teſte, conueniſſe cum Sephuan filio Omaiæ, de Mahumeto occidendo. Cum autem veniſſet Omeir ad Mahumetum, ille manifeſtauit ei conſpirationem factam cum Sephuan, de ſe occidendo.

Nunquam conſpirationes ita occultè fiunt, vt plerumque ab aliquo non reſciantur. Potuit ſaltem familiaris Dæmon hoc Mahumeto reuelare.

Duodecimum ex Alſahihein; vbi refertur Mahumetum in prælio Tabucenſi prædixiſſe: ſequenti nocte futurum ventum validiſſimum, itaut nullus foret, qui ſtare poſſet contra impetum eius.

Ex multis ſignis præuideri poſſunt venti, vel pluuiæ: neque ad hoc requiritur ſpiritus prophetiæ.

Decimum tertium ex Sahiho Albocha-

charij : vbi in vltima expeditione, quæ mortem eius præceſſit, cum Mahumetus præfeciſſet exercitui Zaidum, dixit : *Si occiſus fuerit Zaidus, ſubſtituatur illi Giaapher : ſi autem Giaapher occidatur, ſuccedat illi Abdallah filius Rauahæ. Occiſus autem fuit Zaidus, & ſubſtitutus eſt illi Giaapher. Occiſo autem Giaapher, ſucceſſit Abdallah...*

Nullum hic agnoſco vaticinium : præſertim cum occiſus fuerit etiam Abdallah, nullumque illi aſſignauerit ſubſtituendum, quia ſcilicet hoc minimè præuidit.

Omitto alia plura vaticiniorum Mahumeticorum figmenta, eo quod hactenus relatis ſimillima ſint, & ijſdem argumentis poſſint manifeſtæ vanitatis conuinci. Satis mihi erit, hic ea ſubijcere quibus Mahumetus verum ſe Prophetam fuiſſe, Iudæis ſapientioribus comprobauit. Inter quæ

Primum eſt quod refertur ab Ahmed filio Mohãmed, Thalebienſi, cognomento Alaſtad, in expoſitione Suræ quintæ

tæ *de Menſa* v. 45. in hæc verba. [Dixit Ebno-Suria (erat hic Magiſter Iudæorum): Diuina nobis, ò Mahumete, tria, de quibus te interrogabo. Reſpondit Mahumetus: Quænam hæc ſunt? Dixit ille: Annuncia mihi quę pertinent ad ſomnum tuum. Reſpondit Mahumetus: Oculi mei dormiunt, & cor meum vigilat. Vera dixiſti, inquit ille. Sed dic mihi: Quæ cauſa ſit, cur aliquando filius ſit ſimilis patri, & aliquando ſimilis matri? Reſpondit Mahumetus: Vter eorum ſuperior fuerit, & ſemen eius præceſſerit ſemen alterius: illi ſimilis erit filius. Dixit Ebno-Suria: Diuinaſti. Sed dic mihi, quam partem habeat in prole vir, & quam partem fæmina? Tunc Mahumetus in maximas incidit anguſtias, & longo deliquio occupatus, paululum ſeceſſit ab eo: facies autem eius ſudore manabat. Tamdem dixit Ebno-Suriæ: Caro, & ſanguis, & vngues, & capilli, proueniunt in fætu à fæmina. Oſſa autem, & nerui, & venæ à viro. Verax es, inquit ille: omnino Prophetam te

pro-

probaſti. Factus eſt igitur è Iudæo Mahumetanus. Deinde dixit: O Mahumete, quis eſt ex Angelis, qui venit ad te? Reſpondit ille: Gabriel. Deſcribe, inquit, illum mihi. Tunc Mahumetus deſcripſit eum illi. Et ait Ebno-Suria: Teſtificor, reperiri in Pentateucho deſcriptum, ſicut dixiſti: & te eſſe verum Legatum.]

Secundum refertur ab Ahmed filio Abdalhalim in ſua Apologia pag. mihi 307. his verbis: *Mittebant Meccani ad Iudæos ſcripturarum peritos in Medinam, vt interrogarent eos de Mahumeto, & qualitatibus eius, & de ijs, quæ ipſe proloquebatur. Miſerunt autem Alnadar filium Albareth, & Acabam filium Abu-Maath: qui cum perueniſſent Medinam, interrogauerunt Sacerdotes Iudæorum de ijs, quæ de Mahumeto conciue ſuo ſentirent. Reſponderunt eis Sacerdotes: Interrogate eum de tribus, quæ ſi diuinauerit, eſt verè Propheta miſſus à Deo. Si autem id non fecerit, nebulo eſt, ac nugiuendulus: Interrogate ergo eum de Pueris, qui abierunt in ſeculo*

primo

primo (intelligit ſeptem Dormientes), *& quid euenerit illis, nam eorum hiſtoria eſt admirabilis. Interrogate etiam eum de Viro Circuitore, qui peruenit ab Oriente in Occidentem* (intelligit Alexandrum Magnum), *& quænam ſit hiſtoria eius. Demum interrogate illum de Spiritu*, (ideſt anima rationali) *quid nam ſit. Reuerſi igitur Meccam hi duo, qui miſſi fuerant, venerunt cum Coraſinis ad Mahumetum, & interrogauerunt de tribus illis, quæ à Sacerdotibus Iudæorum propoſita fuerant. Reſpondit autem illis Mahumetus, ſe omnia diuinaturum. Venit interim Gabriel miſſus à Deo cum Sura* الكهف *De ſpelunca* (quæ eſt 18. in Alcorano) *in qua continebatur explicatio eorum de quibus interrogatus fuerat Mahumetus; qui omnia illis ad amuſſim ediſſeruit.* Nimirum hiſtoriam ſeptem Dormientium: hiſtoriam Alexandri Magni: & originem Animæ rationalis.

Tertium refertur ab eodem ex Sahiho Albocharij, vbi dixit Anas: *Venit Abdallah filius Salam* (erat hic Magiſter Iudæo-

dæorum) *ad Mahumetum in Medina, & ait illi : Interrogabo te de tribus rebus, quas non nouit, niſi qui fuerit propheta : nimirum. Quodnam futurum ſit primum ſignum, ſeu circumſtantia diei Iudicij. Quisnam futurus ſit primus cibus, quem comedent habitatores Paradiſi. Quando infans conuertat ſe ad patrem; quando verò ad matrem. Reſpondit Mahumetus : Hæc exactè mihi Gabriel reuelauit. Tunc Abdallah : Eſt, inquit Gabriel hoſtis Iudæorum : ſed perge. Et ille : Primum ſupremæ diei ſignum erit ignis, qui conſumet homines ab Oriente, vſque in Occidentem. Primus autem cibus habitatorum Paradiſi erit extremitas, ſeu incrementum, iecoris Piſcis. Denique cum ſemen viri præuenerit ſemen fæminæ : puer conuertet ſeſe ad patrem ſuum. Si autem ſemen fæminæ præuenerit ſemen viri; conuertet ſeſe ad matrem ſuam. Tunc dixit Abdallah : Proteſtor, nullum eſſe deum præter Deum, & te eſſe Legatum Dei.*

Quartum habetur in Sahiho Moſlemi, ex relatione Thaubani, ita dicentis : *Sta-*

Stabam apud Mahumetum; venitque vnus è Sacerdotibus Iudæorum, & ſalutauit eum dicens: Salue, ò Mahumete: Ego veni ad te, vt quibuſdam de rebus interrogarem. Pete, inquit Mahumetus, quod vis. Tunc Iudæus: Vbi erunt, inquit, homines ea die, qua terra in aliam terram, & cæli in alios cælos commutabuntur? Reſpondit Mahumetus: In tenebris, abſque eo quod pereant. Dixit Iudæus: Quinam primi euadent ab illis tenebris? Reſpondit Mahumetus: Pauperes, qui propter Deum emigrauerunt à ſedibus ſuis. Dixit Iudæus: Quisnam erit cibus eorum, quando ingredientur Paradiſum? Et Mahumetus: Extremitas, inquit, iecoris Piſcis. Dixit Iudæus: Quodnam erit poſtea prandium eorum? Et ille: Mactabitur eis taurus Paradiſi, qui paſcebatur ab vna extremitate Paradiſi ad aliam. Dixit Iudæus: Et quis erit potus eorum? Reſpondit Mahumetus: Erit è fonte Paradiſi, qui vocatur Salſabil. Tunc Iudæus: Diuinaſti, inquit: Sed age: interrogabo te de quadam re, quam nullus mortalis nouit, niſi ſit propheta; vel ad ſummum vnus, vel

duo homines nouere: hæc autem eſt: Quandonam mas, quando verò fœmina oriatur. Reſpondit Mahumetus: Semen viri eſt album: fœminæ autem flauum. Cum igitur ſemina commixta fuerint; & ſemen viri ſuperius fuerit ſemini fœminæ; naſcetur maſculus, volente Deo. Si autem ſemen fœminæ ſuperius fuerit ſemini viri; naſcetur fœmina, vo ente Deo. Dixit Iudæus: Vera dixiſti: & tu certè es propheta. Cum verò ille abijſſet, dixit Mahumetus: Certè eorum, de quibus me interrogauit, nihil ſciebam: ſed reuelauit ea mihi Deus.

Quintum refert Abu-Dauid Tialeſinus, qui aſſeruit ſe illud audiuiſſe ab Alhomeid filio Baharan, qui id audiuerat à Sahar filio Hauſeb, qui faciebat authorem eius Ebn-Abbas, quem ita audiuerat dicentem. *Conuenit aliquando caterua Iudæorum ad Prophetam Mahumetum, & dixerunt illi: O Legate Dei, diuina nobis quædam, de quibus te interrogabimus, quæ nemo ſcit niſi Propheta. Dic nobis quatuor: Quis fuerit cibus, quem Iſraël interdixit ſibi, antequam traderetur Pentateuchus. Quandonam ex viro, & muliere naſca-*

naſcatur maſculus, vel fæmina. Quomodo ſeſe habeat in ſuo ſomno hic Propheta. Quis Angelorum ſit Index, ſeu res manifeſtet. Reſpondit Mahumetus ad primum: Iſraëlem, ſeu Iacobum, vehementi correptum morbo, diu ægrotaſſe, & interim vouiſſe Deo, ſi ipſum ex eo morbo ſanaret, ſe interdicturum ſibi id quod magis appetabat de cibo, & potu, nempe lac, & carnem cameli. Dixerunt Iudæi: Ita eſt per Deum. Reſpondit Mahumetus ad ſecundam, & tertiam quæſtionem id quod iam ſupra reſponderat aliis Iudæis: & hi reſponſum cum plauſu probauere. Ad quartam verò reſpondit: Index meus, & dux meus eſt Gabriel; neque miſit Deus vnquam Prophetam vllum, quin Gabriel eſſet director illius. Tunc Iudæi: Si ita eſt, inquiunt, ſeparabimur à te: nam ſi fuiſſet alius, quàm Gabriel, certè ſecuti fuiſſemus te, & te veracem prædicauiſſemus. Dixit eis Mahumetus: Et quid vos detinet, ne credatis ei? Reſponderunt: Quia Gabriel inter Angelos eſt hoſtis Iudæorum.

Mirum eſt, Ahmedum Mahumetanorum Doctorem & Anteſignanum, velle his nugis, quæ vel aniculas, ac pueros dedecerent, Prophetæ ſuo fidem comparare. Sed benè eſt: hæc nobis ſatis ſunt ad omnem illi fidem detrahendam. Et nihilominus ille hæc eadem magni facit, ita ſubdens: *In his narrationibus Sapientes Iudæorum, quales erant Abdallah filius Salam, & alij, interrogabant eum de rebus, quas aſſerebant, nullum ſcire, niſi Prophetam; vel vnum, aut ad ſummum duos, qui non eßent Prophetæ. Et huiuſmodi interrogationibus experiebantur eum, vt conſtaret, vtrum ſciret ipſis reſpondere. Si enim ſciret id, quod nullus ſciebat niſi Propheta: vtique erat Propheta. Et patet, intentum eorum in hoc adimplendum fore, ſi cognouiſſent, eum non didiciſſe hæc à Chriſtianis, & Iudæis, ſeu ab alio ab his inſtructo. Aliàs manifeſtum eſt, has quæſtiones aliquos homines ſciuiſſe, ſed à Prophetis didicißse. Et hoc manifeſtum eſt; Scripturales ſcilicet, qui has ei proponebant, certos fuiſſe, nullum hominem docuiſſe Mahume-*

humetum ea, quæ habebantur in ſcientia eorumdem Scripturalium. Si enim hoc non exiſtimaſſent de eo, non fuiſſent aſſecuti intentum ſuum, experiendi vtrum eſſet Propheta, nec ne. Nullum itaque eſt dubium, quin illi omninò ſupponerent, eum non didiciſſe eas à Scripturalibus: præſertim quia ſi eas à quopiam Scripturalium didiciſſet, & deinde voluiſſet eoſdem redarguere tamquam mendaces, & eos oppugnare: ipſi hoc manifeſtaſſent, & apud ipſos Scripturales vulgatum fuiſſet. Cumque ad prædictas quæſtiones reſpondiſſet, dixiſſent ei: Hæc à tali, & tali ex nobis didiciſti: vel, hoc docuerunt te aliqui ex noſtra ſecta.

Quid tibi videtur, Lector, de hoc acumine Chryſippæo, & de hac Socratica ſapientia? Sed attende reliqua, quibus tam ſpiritum propheticum, quam miraculorum donum Prophetæ ſui nititur confirmare.

Argumenta Mahumetanorum pro aſſerendis miraculis Prophetæ ſui.

Caput Octauum.

VIx dici poteſt quam multa congerant argumenta Doctores Moſlemi ad ſtabiliendam veritatem miraculorum Mahumeti. Hæc refert Ahmed filius Abdolhalim in ſua Apologia ſatis diffuſe.

Verba ipſius afferam ex Arabico ſumma fidelitate tranſlata; ijs tantummodo reſe-

Digitized by Google

refectis, quæ ad rem non faciunt.

Ita igitur ille in Apologia, pag. mihi 419. *Hæc igitur miracula partim ſunt ex Alcorano, partim habentur ex traditione, ac fama vulgata, ex qua norunt ea omnes in communi, & in particulari: cuiuſmodi eſt, quòd ex digitis eius aquæ emanauerint. Nam vnumquodque horum miraculorum euulgatum eſt hiſtorijs, & fama, & latè emanauit inter homines à generatione in generationem ab auis ad nepotes: & nulla natio eſt in gente Arabum, in qua hæc miracula notificata & publicata non fuerint: & tradita ſunt memoriæ, & libris, magis quam multa, quæ habentur in Alcorano: & hoc, quia miracula Mahumeti fuerunt multa, ex quibus plura facta ſunt coram multis teſtibus. Hæc autem narrabant inter ſe: & cum ij, qui præſentes fuerant, referrent alijs teſtibus, magis illuſtria fiebant.* Probat deinde Aduerſarius Mahumeti miracula, vulgatiora ac celebriora fuiſſe apud Mahumetanos, quam leges, & ſtatuta Alcorani: imò quam miracula Prophetarum præcedentium, & hiſtorias Regum,

ac Principum, & bellorum antea geſtorum etiam ab ipſo Mahumeto, in quorum notitia plurimi hallucinantur, & multa ignorant, aut mentiuntur. Quin etiam plures Mahumetanorum, quantumuis doctos ac peritos, ignorare ea, quæ apud Chriſtianos, vel Iudæos per traditionem habentur. Imò & apud quamlibet nationem Mahumetanicam quædam reperiri antiquorum dicta, aut facta, quæ aliæ nationes ne audierunt quidem. Præterea non pauca ab ipſis Mahumetanis de Propheta ſuo circumferri, quæ ab omni veritate ſunt aliena: E. G. illum plures peregrinationes ſacras obijſſe poſt Hegiram, quam ante illam: vel ieiunaſſe menſe Rhamadan in Mecca: vel publicitus ſucceſſorem in Imperio Alym, vel alium neſcio quem inſtituiſſe; vel Abubacrum in peregrinatione Principatu ſpoliaſſe: vel cum alijs in extremo ſuo morbo ſine Abubacro preces perſoluiſſe. Plura etiam illi miracula quoſdam Mahumetanos affingere; cuiuſmodi ſunt; nubem Mahumeto ſemper

per vmbraculum feciſſe: cum ambularet, veſtigia pedum in petris, non autem in arena reliquiſſe. Solem retrogreſſum fuiſſe, vt poſſet Aly perſoluere preces pomeridianas, quas omiſerat, ne Mahumetum in ſinu ſuo dormientem expergefaceret: Eundem Alym in terra manum ſuam expandiſſe, vt ſuper eam tranſiret exercitus: cum verò mula ſuper eam tranſiret; imprecatum illi fuiſſe (ſcilicet Mahumetum) his verbis: Abſcindat Deus generationem tuam: & mulam illam non amplius peperiſſe. Hæc affirmat Ahmed, à ſapientioribus Moſlemis reijci, quippe quibus nulla legitima hiſtoria, vel traditio ſuffragetur; per quod infert, Doctores Moſlemos diſtinguere vera à falſis, ac propterea fidem illis eſſe adhibendam. Deinde aſſerit, eoſdem Doctores, qui de rebus Mahumeti, & de Alcorano, alijſque ad Mahumeticam ſectam ſpectantibus tractant, talem de his ſcientiam, ac certitudinẽ habere, qualis apud alios non reperitur. Hoc etiam apud alias gentes vſuuenire. In

qualibet enim ſecta vel natione, plura habentur, ac tenentur ex proprijs Authoribus, quæ apud alios ignorantur: cuiuſmodi ſunt apud Iudæos hiſtoriæ Hillelis, & Sammai, & aliorum ex Doctoribus ipſorum, quæ apud alias gentes ignotæ ſunt: & apud Chriſtianos hiſtoriæ quædam Apoſtolorum, & Conſtantini, & Concilij Niceni, & aliorum Conciliorum Vniuerſalium, quæ à Doctoribus Chriſtianis pro certis ac notis habentur, quamuis ab alijs ignorentur. Imò in ipſo Mahumetaniſmo multa norunt viri docti, ad vitam, & res geſtas Abu-bacri, & Omaris, & Othmanis ſpectantia, quæ pro indubitatis habent, quamuis apud alios ſint penitus ignota. Poſtremò cum demonſtraſſet Author, res geſtas eorum, qui poſt Mahumetum regnauerunt, diligentiſſimè à multis deſcriptas fuiſſe, & apud plurimos vulgatas, quamuis ab aliquibus ignorentur: res item ad varias ſcientias, & facultates ſpectantes a primis earum Authoribus traditas, tanto ſtudio ab eorum ſectatoribus

tibus collectas, ac ſeruatas fuiſſe, licet plures earum ignari reperiantur; ita ſubdit: *Quid dicendum erit de eo, qui apud aſſeclas ſuos habetur, ſuperior omni ſapiente, & ſublimior omni Rege: & ipſi ſtudioſiſſimi ſunt omnium mortalium in cognitione rerum, quæ ad eum ſpectant, & in earum veritate probanda; & in ijs, quæ falsò de illis aſſeruntur reijciendis ſolertiſſimi? itaut plures libros conſcripſerint de narrationibus omnium, qui aliquid de eo tradiderunt: & in illis libris ſcripſerunt res geſtas illius; legitima ab ijs, quæ ſuſpecta erant, diſcernentes. Et in hoc incubuerunt, tantamque diligentiam adhibuere, vt nihil ſimile reperiatur in vlla gente, & ne in alijs quidem Mahumetanis præter hos, qui huiuſmodi hiſtorias ſcripſerunt: & hoc, quia ipſi peritiores fuerunt rerum Prophetæ ſui, quam vllus alius rerum illius, cuius ſe aſſeclam profiteretur: & quia ipſi melius cognouerunt veritatem, vel mendacium eorum, qui eas ſcripſerant, vel tradiderant; quàm quilibet alius veritatem, aut falſitatem eius, qui aliquid ſcripſerat, vel tradiderat de eo, cuius*

aſſe-

aſſeclam ſe profitebatur. Cum verò illud, quod iſti ſcribunt de Sectarijs ſuis; & in quo ſimul conueniunt & definiunt eſſe verum, non ſit niſi verum: multò magis patet, illud quod hi definiunt eſſe verum, & in eo ſimul conueniunt, fore verum. Porrò loquendo generaliter de narrationibus Libri, ſeu Authoris, qui inſcribitur الصحيحين *Alſabihein* (ideſt, *Duo Veridici*) *in quibus conueniunt Docti, & definiunt eſſe veras: ſunt pauca quædam, de quibus diſputant inter ſe. Et miracula omnia, quæ retulimus de Propheta Mahumeto, quæ ſunt in libro, qui inſcribitur* الصحاح *Alſahah* (ideſt *Verax*, ſeu *Veridicus*), *referuntur communiter ab omnibus Doctis, & vulgata ac nota ſunt apud eos, & tamquam vera ac certa decernuntur; nec ſunt de eorum genere, de quibus ſoleant diſputare. Et per hanc viam incedunt periti, qui eam norunt, & ipſi ſciunt, quis notitiam habeat de illis. Hæ autem ſunt duæ viæ ad aſſerendam veritatem horum miraculorum,* التواتر العام والتواتر الخاص:

tra-

traditio ſcilicet generalis, & traditio particularis.

Tertia verò via eſt التواتر المعنوى *traditio ſignificatiua: & hæc eſt earum rerum, in quarum notitia & ſcientia conueniunt vniuerſaliter nationes, ſeu partes. Etenim homines audiunt aliquando narrationes ſeparatim factas in collocutionibus, quæ ſimul collectæ in vnam rem conueniunt. Ita audierunt narrationes diuiſim factas de fortitudine Omaris, & Chaledi filij Alualidi, & huiuſmodi: itemque de ſcientia Hippocratis, & Galeni, & ſimilium in medicina: & ex coniunctione harum narrationum reſultauit ſcientia neceſſaria, quod de tali perſona hæc prædicarentur; licet vnaquæque harum narrationum ſeparatim ſumpta non efficiat ſcientiam. Verum tamen eſt, ea, quæ in vna collocutione dicuntur non ab vno tantum; ſed à multis; haberi deinde per traditionem. Et ex hoc capite oritur ſcientia abſoluta de fide, & morte, & alijs huiuſmodi, ex quibus prouenit rectitudo neceſſaria ad ſcientiam abſolutam, qualis eſt ſcientia, qua homi-*

homines ſciunt, Chadigen, & Aiſan, & alias, fuiſſe Matres fidelium: & Phateman, & Zaineban fuiſſe filias Mahumeti. Hoc ita cognitò, hæ narrationes, & aliæ quamplurimæ (de rebus Mahumeti) *ſunt ſine comparatione plures, quam hæ, quæ habentur de his ſingulis: & earum relatio eſt glorioſior, maior, & excellentior, quam relatio narrationum iſtarum. Hæc autem omnia continent, quòd Mahumetus filius Abdallah operabatur ſigna excedentia conſuetum morem, & mirabilia magna, qualia de nullo homine referuntur. Et ſcientia Moſlemorum in hoc maior eſt, quam ſcientia Scripturalium in eo quod ſcribunt de miraculis Moyſis, & Ieſu, & aliorum. Nam exemplaria, ſeu libri miraculorum Mahumeti præter Alcoranum, ſunt multò plura ſine comparatione exemplaribus Pentateuchi, & Euangelij, quamuis vtrumque horum ſuperet libros Prophetarum. Nam Pentateuchus non fuit ſeruatus totus & integer ab vniuerſitate filiorum Iſraël, quemadmodum ſeruat, & cuſtodit Alcoranum vniuerſitas Moſlemorum. Et in deſtructione*

ne

ne Ieruſalem admodum pauci fuerunt, qui conſeruarent illum; itaut diſceptent homines, quomodo deuenerint ad nos exemplaria eius. Et ſimiliter Euangelium pauciora habet exemplaria, quam miracula Mahumeti. Quòd ſi dicant Chriſtiani: Hi noſtri fuerunt ſancti, & operati ſunt miracula, qualia de Apoſtolis narrantur: Reſpondebimus, etiam ſocios, & aſſeclas Mahumeti fuiſſe ſanctos, & patraſſe miracula maiora, quam Apoſtolos, & alios ex alijs gentibus. Fuit enim ex his, qui tranſueheret exercitum ſuper aquas: & qui biberet venenum mortiferum: & per cuius preces Deus ſuſcitaret mortuos: & qui multiplicaret cibum, & potum. Et libri, qui tractant de honoribus Sanctorum maiora continent circa hoc, quam ſint apud Scripturales. Et ipſi tranſcribunt res Prophetarum, & Sanctorum ex libris, qui ſunt apud eos, qualis eſt liber Actuum Apoſtolorum, & volumen libri Regum, & huiuſmodi: & nullum proferunt argumentum ad probandam integritatem exemplarium eorum, quin argumenta Moſlemorum, quibus probant id, quod ſcribunt

de

de Propheta ſuo, & de ſocijs, & aſſeclis eius, clariora ſint, & fortiora.

Quarta via eſt, quòd horum miraculorum, quæ commemorauimus, quædam facta ſint coram multis: quale fuit cum multiplicauit cibum in bello Foueæ, &c. Omnes autem illi erant probi, & Paradiſo deſtinati: neque agnoſci poterat inter eos vllus, qui de Mahumeto vel vnum mendacium proferret. Pars autem eorum, qui ea miracula viderant, narrabant ea coram alijs, qui item præſentes fuerant; & hi alijs referebant, & illi alijs, & alter alteri ea confirmabat: & vnus ea narrabat, ſicut narrabat alius, abſque eo quod ante in hoc conueniſſent, aut alter alterum docuiſſet. Qualitates porrò Mahumeti cogebant hominem, vt ea, quæ de eo referebantur, confiteretur, & non negaret. Nos autem non ignoramus id, quod conuenit conſuetudini inditæ à natura, qua Deus homines creauit; & morem, quem ſemper tenuere maiores huius gentis (ideſt Arabum) profitendi veritatem, eamque probandi, & profitendi huius rei conuenientiam, ac neceſſitatem; quantoque

ſtudio

ſtudio cauerent mentiri aliquid de Propheta ſuo, quantumque piaculum hoc exiſtimarent, cum valdè vulgatum eſſet apud eos, ipſum dixiſſe: Qui deliberatum aliquod de me mendacium protulerit, præparetur ei ſedes in Gehenna. Nos porrò ſcimus, ipſos non præſtituros fidem ſuam illi, quem ſcirent mentiri de eo, & illud de eo narrare, quod ipſi teſtes forent, eſſe ſalſum. Cum igitur in huius rei confeſſione conuenerint, & in his, quæ de Propheta ſuo per traditionem aliorum ad alios accepta erant, abſque eo quod vllus eorum ea negauerit: abſolutè conuincitur, illos ita concordes fuiſſe in relatione harum rerum, ſicut concordes fuerunt in relatione Alcorani, & legum per traditionem acceptarum. Quod ſi vulgus eorum non fuit ita attentum ac ſedulum ad citò diſcendum, vel intelligendum Alcoranum: nihilominus alius illum diſcebat, ac docebat; & alius ab illo, qui didicerat, audiebat: neque alter alteri negabat lectionem eſſe veram: & hic docebat illum Orationem, quæ in meridie quatuor inclinationibus, in veſperi tribus, & in aurora duabus perſoluenda

da erat : & ille acquieſcebat ei tamquam veraci . & ex eo quod alter in alterius dicto circa hoc acquieſceret , conſtat de conſenſu , & concordia eorum in illo . Et hoc eſt ſummum, quod probari poſſit per traditionem . Et ita quod retulerunt de legibus, & miraculis Mahumeti , & demonſtrationibus eius præter hæc ; ſiquid erat , quod vnus improbaret vel negaret , refutabat illud coram alio, neque conueniebat in eo : (& ſi hoc fecerunt poſteriores ſocijs Mahumeti ; quanto magis putandum eſt feciſſe eos , qui præceſſerunt ?) veluti cum diſceptaretur inter eos , vtrum Mahumetus clara voce proferet formulam بسم الله *In nomine Dei , nec ne : & an ſemper perſeueraret in precibus Auroræ ; an verò identidem hoc feceret , iuxta id , quod caſus ferebat : & an vnica id tantũmodo vice faceret , ac deinde omitteret . Hæc autem eſt vna ex rebus leuiſſimis , ac facillimis : omnes quippe conueniunt , bonam eſſe orationem tam illius , qui in ea diu perſeuerat ; quam eius , qui non diu perſeuerat : & illius , qui clara voce orat , quam illius , qui tacitè ,*

ſubmiſ-

Digitized by Google

ſubmiſſèque precatur. Verùm cum diſputant de eo, quod fecit Mahumetus, diſputant de iudicio (ideſt de eo, quod cadit ſub iudicium, ſeu diſceptationem). *Et certum eſt per hoc, quod illud clarum eſt & manifeſtum apud Moſlemos de Propheta ſuo, neque negatur ab vllo ex ſapientibus eius; in hoc omnes conueniunt. Huiuſmodi eſt Alcoranus, & ſanctiones claræ, & vulgatæ: horum enim relatio eſt maior, quàm earum rerum, quæ habentur de Prophetis, & Sapientibus, & Regibus, & Monachis, ſeu Religioſis. Porrò qui rectè tractauerit hanc quartam viam, magnam percipiet ex ea ſcientiam certitudinalem & abſolutam de veritate horum miraculorum, quæ fecit Mahumetus: & idem ſtatuo de tribus vijs iam dictis; nos porrò iam commemorauimus, eius quod magis neceſſarium eſt hominibus ad cognoſcendum Deum, ipſum Deum facilitaſſe demonſtrationes hominibus, magis quam aliarum rerum. Neceſſitas autem hominum ad cognoſcendam veritatem Legati* (ideſt Mahumeti) *grauior eſt, & maior omni aliarum rerum neceſſitate. Per*

hoc enim felicitatem ſuam conſequuntur in futuro ſeculo, & à pæna liberantur: per quod prouenit hominibus bonum in vita, & in morte.

Quinta via eſt, vt dicamus: Nullum reperiri Sapientium librum, in quo non tradantur ſufficientia miracula Mahumeti. Libri interpretum Alcorani, & Hiſtoriographorum, & præſertim eorum, qui de Mahumeti Vita, prælijs, alijſque rebus geſtis ſcripſerunt: libri etiam Annalium, & de Iuriſprudentia, refercti ſunt huiuſmodi miraculis: nec tamen intentio Authorum, qui de Iuriſprudentia ſcripſerunt, fuit miracula referre, ſed iudicia pertractare, quorum occaſione, etiam miracula ſibi nota tradiderunt. Pleni item ſunt his miraculis libri Mathematicorum, & Metaphyſicorum: & cum authoritas cuiuslibet generis horum Authorum gignat ſcientiam certitudinalem; quantò magis gignet eam, ſi omnes ſimul ſumantur. Hæc autem via, & aliæ, veluti via confeſſionis, & confirmationis, ſeu verificationis Doctorum, & Hiſtoricorum, & aliæ, oſtendunt quandoque ſucceſſiuam tradi-

ditio-

ditionem generis communis miraculorum conſuetudinem excedentium : hæc verò eſt omnium pauciſſima. Aliquando autem oſtendunt تواتر جنس جنس *traditionem genericam ; cuiuſmodi eſt , quod traditur de multiplicatione cibi & aquæ ad purificationem , & potum. Aliquando* تواتر نوع نوع *traditionem ſpecificam : cuiuſmodi eſt , quod refertur de fluxione aquæ è digitis eius , & ſaturatione magnæ turbæ cum exiguo cibo. Aliquando tandem ſingularis indiuidui : quale eſt quod traditur de gemitu trunci palmæ ex affectu ad eum ; & alia huiuſmodi. Et quoties homo fixerit obtutum mentis in hoc , & perpenderit , quantum opus eſt , vim probationis eius , comparatione facta cum rebus ſimilibus : augebitur ſcientia certitudinali ; & liquidò cognoſcet , ſcientiam huius rei clariorem eſſe ac manifeſtiorem , quam ſit quæuis alia ſcientia , quam habere poſſit de hiſtorijs per traditionem acceptis. Nulla autem ſcientia haberi poteſt in Mundo de huiuſmodi hiſtorijs , quin ſcien-*

tia de miraculis Mahumeti, & de legibus religionis eius, non ſit manifeſtior. Et nihil habetur de aliquo ex Prophetis, & Regibus, & Sapientibus, & Senioribus præcedentibus; aut de dictis, factis, & inſtitutis vitæ eorum; quin ſcientia, quæ de rebus Mahumeti habetur, clarior ſit, & manifeſtior. Neque aliquid ſcitur per traditionem de ijs, quæ nunc reperiuntur (exempli cauſa de regionibus remotis, quales ſunt Chaldæa, Choraſana, India, Sina, & Hiſpania reſpectu Syriæ: & Africa reſpectu Syriæ, Chaldeæ, Choraſanæ, & Indiæ: & Choraſana reſpectu Syriæ, Chaldeæ, & Ægypti: & India reſpectu Chaldeæ, & Syriæ; & huiuſmodi) quin notitia hominis de ſtatu Moſlemorum in Oriente, & Occidente; & de religione eorum, & de eo, quod narrant de Propheta ſuo, & de miraculis, & legibus eius, clarior ſit, & manifeſtior. Ex quo conſtat, nihil eſſe in rerum natura, de quo habeatur notitia per traditionem, & frequentem commemorationem, quin ea, quæ habetur de Mahumeti miraculis & legibus, maior ſit, & excellentior; vt verum comprobetur dictũ

Altiſ-

Altiſſimi in Alcorano: Ipſe eſt qui miſit Legatum ſuum cum directione, & religione vera, vt manifeſtaret eam ſupra omnem religionem: & Deus eſt teſtis ſufficiens. Huiuſmodi verò manifeſtatio religionis illius ſuper omnem religionem in ſcientia, probationibus, & declarationibus, vtique habetur ex manifeſtatione miraculorum, & demonſtrationum eius. Hoc verò perficitur per ſcientiam, ſeu notitiam illius, quod refertur de miraculis Mahumeti, quæ ſunt loco demonſtrationum; & de legibus eius, quæ ſunt id, quod demonſtratur, & intenditur per demonſtrationes. Hanc autem religionem manifeſtauit iam Deus ſcientia, probationibus, ac declarationibus ſuper omnem religionem; quemadmodum manifeſtauit virtute militari, auxilijs, ac victorijs. Et laus ſit Deo Domino ſæculorum: nullum eſt argumentum, quo aliquid probari poſſit, quod non agnoſcatur multis vicibus plurificatum ad probanda hæc miracula, quæ Deus operatur per Mahumetum.

Sexta via eſt, quòd viri docti conſcripſe-

runt multa volumina de miraculis eius, & ſignis demonſtratiuis, quæ referuntur in hiſtorijs; & plures de his libros ediderunt. (Hic verò Author enumerat multos Scriptores, qui de miraculis, Vita, & legibus Mahumeti ſcripſerunt: qua occaſione crambem recoquit, & Lectori ad nauſeam obtrudit; repetens omnia fictitia miracula illa per compendium, quæ alibi prolixius enarrauerat). *Et hoc præter miracula, & ſigna demonſtratiua ſuppeditata ab Alcorano, quæ plures ex Moſlemis collegerunt, commemorantes notas, & ſpecies eorum, de quibus fuſius alibi tractatur: itaut planum faciant, reperiri in Alcorano ſupra decem millia miraculorum. Et hæc etiam, præter ea, quæ ſunt in libris Iudæorum, & Chriſtianorum, in quibus referuntur facta Mahumeti: & præter id, quod habetur in lege eius, cum qua miſſus fuit à Deo; & præter notas, & epitheta gentis illius.*

Repetit deinde multa, quæ antea dixerat de ſignis, ac probationibus prophe-

phetiæ Mahumeti, & præſertim de vltione, quam Deus ſumpſit de inimicis eius, ac de fælicitate, quam conceſſit ijs, qui in eum crediderunt: id quod alijs etiam Prophetis antea euenerat.

Digitized by Google

Reſpondetur ad argumentum miraculorum, & ad ea, quæ Moſlemi afferunt pro illis aſſerendis.

Caput Nonum.

HÆc omnia, quæ de Mahumeto miracula à Moſlemis afferuntur, poſſumus abſolutè negare, & quidem rotundis verbis negamus, his argumentis.

Primò: Mahumetus ipſe in Alcorano, vt ſupra vidimus, ſæpè ſæpius vt miraculum

Digitized by Google

lum aliquod patraret ab Arabibus requiſitus; ſemper id recuſauit, illis rationibus, quas iam ſuperius attulimus. Imò introducit, vt vidimus, Deum ipſum affirmantem, ſe non miſiſſe illum ad miracula facienda, ſed ad homines commonendos, rectamque religionem illis prædicandam. Quomodo ergo conſiſtere poteſt hoc cum eo, quod Moſlemi tam fidenter pronunciant: nullum vnquam Prophetam plura, aut maiora miracula feciſſe, quàm Mahumetum?

Secundò. Si in Alcorano adeo iactat Mahumetus, & toties repetit, & recoquit id, quod reuera nullum erat miraculum: vt victoriam Bedrenſem, & ſomnium neſcio quod caſu verificatum: quid de tot, tantiſque miraculis ſuperius enarratis feciſſet, ſi vera fuiſſent? quantum ſe in illis iactaſſet? præcipua certè non tacuiſſet, ſaltem illa, quæ viderant ij, qui ab ipſo aliquod ſignum exigebant; quos impoſſibile eſt, ea non vidiſſe, cum coram innumera multitudine toties patrata fuerint. Et tamen nihil vnquam me-

meminit de arboribus ambulatorijs : nihil de lapidibus, montibus, & glebis ipſum ſalutantibus : nihil de beſtijs loquentibus, & ſecum confabulantibus: nihil de tam frequenti aquarum, & ciborum multiplicatione: nihil de tot alijs mirabilibus, quæ Doctores Moſlemi Prophetæ ſuo inuito, & reclamanti affingunt. Euidentiſſimum hoc eſt argumentum, nihil horum illum feciſſe.

Tertiò. Pleraque eorum, quæ referuntur, cum per ſe leuia ſint, ridicula, & omni fide indigna : eorum etiam, quæ aliquid veri miraculi redolent, licet pauciſſima ſint, oſtendunt vanitatem. Quid porrò magis ridiculum, quam gemitus ille & eiulatus puerilis trunci aridi in Oratorio Medinenſi, eo quòd Mahumetus in concionando, non amplius ſibi humeris inniteretur ? quid improbabilius, quam pera Abu-Horeiræ, quæ dactylifodina dici poterat, tantam dactylorum copiam ex ſe per tot annos effudit? quid leuius, illa beſtiarum, lapidum,

mon-

montium, glebarum ſalutatione, familiarique collocutione?

Quartò. Hæc miracula adeo varijs, & ſæpè contrarijs modis referuntur, etiam ab ijſdem, qui teſtantur, ſe ea vidiſſe: vt ex hoc tantùm exiſtimari poſſint eſſe commentitia. Plura huius generis ſuperius exempla retulimus: quamobrem ſuperuacaneum eſſet hic eadem repetere.

Quintò. Omnia referuntur ex auditu: & ſæpè relatio defertur ab vno ad alium per octo, vel decem generationes: qua in re nemo ignorat, quam facile res varientur, & in quam diuerſas formas immutentur. Id quotidiè docet experientia: ſæpè enim, quod ab ore primi exijt culex; in ore tertij, vel quarti iam creuit in camelum. Nunquam video Authores Moſlemos, afferre legitimam aliquam ſcripturam, vel librum alicuius, quem conſtet eo tempore vixiſſe, quo miracula illa facta eſſe narrantur. Et quamuis afferrent, non tamen certum eſſet, librum illum eſſe legitimum: quem-

quemadmodum certum eſt, etiam apud Moſlemos, libros Euangeliorum eſſe legitimos, & ſcriptos ab ijſdem, qui plerumque præſentes fuerunt ijs, quæ in ipſis ſcribuntur: & idem dico de Pentateucho, alijſque Sacris Veteris, Nouique Teſtamenti Codicibus. Quotidie porrò experimur, multos libros prodire ſub nomine Authoris alicuius antiqui, qui reuera ſpurij ſunt, vel ſuppoſititij, & ab aliquo ſicophanta recenter conſcripti. Omnia hic habentur per traditionem: Dixit talis, ſe audiuiſſe à tali, qui audierat à tali, qui aſſerebat ſibi dictum fuiſſe à tali, qui audierat talem affirmantem, ſe vidiſſe hoc, vel hoc tali, vel tali modo fieri à Mahumeto. Sed illius, qui vidit, nullus liber in medium producitur. Ridiculum ſanè, atque inſulſum hiſtorias ſcribendi genus. Huc accedit, eorumdem, qui aſſeruntur vidiſſe, verba à diuerſis Authoribus diuerſimodè, & non rarò repugnantibus inter ſe modis referri, vt ſupra vidimus. Hic verò Lectorem admoneo, formulam illam, quam

paſ-

paſſim Scriptores Mahumetani ponunt in ore teſtium, quos adducunt, nempe رايتُ *Vidi*, vel, رايتُ وَاللهِ *Iuro per Deum me vidiſſe*, deſumptam eſſe ex diſciplina Rabbinica Iudæorum. Eodem quippe modo Rabbini allegant in Thalmude teſtes ſuos. In Baua Bathrà pag. 74. circa medium ita legimus: *Rabbi Siphra narrauit mihi: Aliquando cum eſſem in naui, vidimus quemdam piſcem, qui caput extollebat ſuper aquas; & habebat cornua, & erant inciſa in eis hæc verba: Ego ſum creaturarum minima, quæ ſunt in hoc Mari. Et nihilominus erat longitudinis trecentarum leucarum* (nimirum mille, ac ducentorum milliarium Italicorum) *& ingrediebatur in os Leuiathan, vt eſſet ei cibus vnius diei*. Ibidem cap. Haſſephina. pag. 73. non longè à principio ita legitur: *Dixit Rabba Bar Bar-Chana: Aliquando nauem conſcendimus, & vidimus quemdam piſcem, in cuius nares ingreſſus eſt vermiculus Tinnà, à quo occiſus piſcis, à maris procella in aridam proijcitur tanto impetu,*

petu, vt ſexaginta Vrbes maritimæ ſubuerſæ ſint. Aliæ verò ſexaginta vrbes cibauerunt ſe carne illius: & quod reliquum fuit, aliæ ſexaginta Vrbes ſale condierunt. Ex vna autem pupilla oculi eius trecenta dolia olei impleuerunt. Completo verò anno, iterum per eadem loca tranſeuntes, vidimus homines ſecantes oſſa illius, ex quibus eædem Vrbes reſtauratæ ſunt. In Codice *Chetubbot*, de Contractibus dotalibus cap. 3. pag. 111. ſic legitur: *Dixit Ribbi Iacob Bar Doſtai: Ex Lud in Ono' tria milliaria ſunt. Aliquando ſurrexi in crepuſculo, & ambulaui in melle ficuum vſque ad talos. Dixit Reſc Lakiſc: Egomet vidi terram Zippurì fluentem lacte, & melle, & erat mille & viginti quatuor milliarium. Dixit Rabba Bar-Chanà: Ego vidi totam terram Iſraël fluentem lacte, & melle.* Alia huiuſcemodi fabularum Rabbinicarum portenta, vide in Bibliotheca Rabbinica Eruditiſſimi Viri D. Iulij Bartolocij Abbatis ex Ordine Ciſtercienſi Reformato: qui in rebus Hebraicis fuit temporum noſtrorum Phœnix. Hinc intelli-

ges

ges quales Magiſtros Moſlemi Doctores habuere.

Sextò. Conſuetudo mentiendi, vel errandi Arabum in narrationibus ſuis (quamuis Ahmed eos omnium mortalium veraciſſimos prædicet) præcipuum eſt argumentum, eos maximè in his miraculis recenſendis mentitos fuiſſe. Quam perfricta & audaci fronte confinxere lucem illam portentoſam ab Adamo vſque ad Mahumetum per omnes generationes diffuſam, cuius ne minimum quidem veſtigium, vel in Sacris literis, vel in hiſtorijs Gentium reperitur? Quàm impudenter communi calculo affirmant, Iudæos, & Chriſtianos Mahumetum venturum expectaſſe; & in Pentateucho, & Euangelio illum, etiam proprio nomine expreſſo, prædictum fuiſſe? Omitto monſtroſas nugas, & portentoſas fabulas in hiſtorijs Adæ, Noæ, Abrahæ, Dauidis, Solomonis, S. Georgij, & aliorum, quibus Mahumetanorum libri refertiſſimi ſunt, & quæ à recentioribus Moſlemis ex documento Apoſta-

tarum

tarum Iudæorum, & Chriſtianorum apertè cognitæ, omnem illis de Maioribus ſuis fidem detrahere poſſent, niſi in errore ſuo nimis obfirmarentur. Vnum hic ſufficiat exemplum celeberrimi Expoſitoris Thelabienſis: qui explicans Suram quintam المايدة *Menſa*, ad ea verba verſ. 13. و لقد اخذ الله ميثاق بنى اسراييل: *Et iam quidem accepit Deus pactum filiorum Iſraël*, ita ſcribit: (Arabica verba refero, ne quis de me fraudem aliquam ſuſpicetur) فاختار موسى النقبا فسار بهم حتى

اذا دنوا من ارض كنعان وهى اريحا بعث هولاء

النقبا اليها يتجسسون له الاخبار فلقاهم رجل من

الجبارين يقال له عوج بن عنق طوله ثلاثة الاف

وعشرون الف ذراع وثلاثه وثلثون ذراعا : قاله ابن

عمر : وكان عوج يحتجن بالسحاب ويشرب منه الماء

ويتناول الحوت فى قعر البحر فيشويه لعين الشمس

يرفعه

برفعه اليها ثم ياكله : وروى انـــه اتي نوحـــا يوم
الطوفان فقال لـــه احملنى معكم فى السفينة فقال
اخرج منّى يا عدو الله وطبق الماء باعلا الارض من
جبل وما علا ركبتى عوج و عاش عوج ثلاثـــة
الاف سنة واهلكه اللـــه تعالى على يـــد موسى وكان
لموسى عسكر فرسخ فى فرسخ فجاء عوج حتى نظر اليهم
ثم جاء الجبل وقوّر منـــه صخرة على قدر العسكر ثم
حملها ليطبقها عليهم فبعث اللـــه تعالى اليـــه
الهدهد ومعـــه المنشر يعنى منقارة حتى قوّر الصخرة
فانثقبها فوقعت فى عنق عوج فطوّقتـــه فصرعتـــه
واقبل موسى طولـــه عشرة اذرع و طول عصاه عشرة
اذرع ونزى فى السماء عشرة اذرع فما اصاب الى كعبيه
وهو مصروع فقتلـــه فاقبل جماعـــة كثيرة ومعـــهم
الخناجر حتى حزوا راسه فلما قُتِل وقع الى نيل مصر

سنةً وكانت اسمه عنق ويقال عناق واحدى بنات لام
ويقال انها اول من بغا على وجـــه الارض وكان كل
اصبع من اصابعها ثلاثـــة اذرع فى ذراعين فى كل
اصبع ظفران حديدان مثل المجلين فلـما بغـى
بعث الله عليها اسودًا كالفيلة وذبابًا كالابل ونسورًا
كالحمر فسلّطها عليها فقتلوها واكلوها فلما لقاهم
عوج وعلى راسه حزمة حطب اخذ الاثنا عشر رجـلاً
وجعلهم فى حجزته وانطلق بهم الى امراته وقال انظرى
الى هولاء القوم الذين يزعمون قتالنا وطرحهم بيـن
يديها وقال أ لا اطحنهم برجلى فقالت بلى خـــل
عنهم حتى يخبروا قومهم بما راوا : وكان لا يحمل عنقود
احدهم الا خمس انفس او اربعة فلما خرج النقبا قال
بعضهم لبعض ان اخبرتم بنى اسراييل بهذا ارتدّوا
عن نبىّ اللـــه تعالى ولكن اخبروا موسى وهرون :
وجاوا

وجاوا بعبة من عنبهم وقر جمل ثم انهم جعلوا ينهون
الاسباط عن قتالهم ويخبرون بما راوا الا نقيبان كالب
بن يوفينا ويشوع بن نون كتما فذلك قولـه تعلى
ولقد اخذ الله ميثاق بنى اسرايـــــــــــل .

Elegit Moyſes Duces (duodecim) *& abijt cum eis donec appropinquarent Terræ Chanaan, vbi erat Iericho: miſitque ad eam illos Duces, vt exploratores eſſent pro ſe. Occurrit autem illis quidam è Gigantibus, qui vocabatur Og filius Anac, cuius ſtaturæ altitudo erat viginti trium millium, ac triginta trium cubitorum. Refert hoc Ebn-Omar. Porrò Og apprehenſas nubes attrahebat ad ſe, & aquam bibebat ex eis: capiebatque piſces in profundo Maris, aſſabatque eos ad ſphæram Solis, & comedebat eos. Fertur etiam ex traditione, quod venerit ad Noë tempore Diluuij, & dixerit ei: Porta me tecum in Arca. Cui Noë: Diſcede, inquit, à me, ò inimice Dei. Operuit autem aqua altiores montes terræ, nec tamen peruenit ad genua Og. Vixitque Og ter mille*

 annos,

annos : & perdidit illum Deus per manum Moyſi. Cum enim exercitus Moyſis nouem milliarium ſpatium occuparet, venit Og, & poſtquam vidit eum, perrexit ad montem, & excidit ab eo petram tam latam, quæ operiret totum exercitum ; impoſuitque eam ſuprà caput ſuum, vt eam ſuper exercitum conijceret. Miſit autem Deus vpupam, quæ roſtro ſuo petram perforauit, itaut caderet ſuper collum Og, circundans illud in morem torquis. Og verò pondere illius grauatus cecidit in terram. Tunc Moyſes cucurrit ad eum : cumque eſſet Moyſes ſtaturæ decem cubitorum, accepit haſtam longam decem cubitos, & coniecit eam ſurſum erga cælum per totidem cubitos : & tamen non peruenit, niſi ad talos Og, quamuis iaceret humi proſtratus : atque ita occidit eum. Venit autem magna multitudo cum ſicis, & reciderunt caput eius : cumque occiſus eſſet, iacuit porrectus vſque ad Nilum Ægypti per annum. Erat autem mater eius, nomine Enac, vna ex filiabus Adam, & prima mulier fornicaria in terra : & habebat digitos longos tres cubitos : (Arabicè, ثلاثة اذرع في ذراعين *tres cubi-*

cubitos in duobus cubitis; quod Italicè dicimus, *da due in tre braccia*. Nimirum breuiſſimus duos, longiſſimus tres cubitos habebat: reliqui ad proportionem) *& in ſingulis digitis habebat duos vngues acutos velut duas falces. Cum autem fornicata fuiſſet, miſit Deus contra eam leones velut elephantes, & lupos velut camelos, & aquilas velut aſinos; & occiderunt, & comederunt eam. Og verò cum occurriſſet exploratoribus miſſis à Moyſe, portans faſcem lignorum in capite, corripuit manu omnes ipſos duodecim, & poſuit eos in pera ſua: venitque cum eis ad vxorem ſuam, & ait illi: Aſpice, oro te, hos homines, qui volunt pugnare contra nos. Et erutos è pera proiecit ante illam dicens: vis ne molam illos pedibus meis? Illa verò: Sine, inquit, vt eant, & nuncient ſuis quæ viderunt. Porrò tam vaſtus erat vuæ botrus, vt nullus eorum ſolus ſuſtinere poſſet, ſed quinque tantum, aut quatuor viri portarent illum. Cumque egreſſi fuiſſent duodecim viri illi, dixerunt adinuicem: Si hæc annunciauerimus filijs Iſraël, auertentur à Propheta*

Dei : referte hoc tantum Moyſi, & Aaroni. Venerunt ergo ferentes vnum granum ex vuis eorum, & erat quantum camelus ferre poterat. Tunc iſti cæperunt diſſuadere populum, ne pugnarent contra eos, referentes illis ea, quæ viderant. Verùm duo ex illis, nimirum Caleb filius Iephone, & Ioſue filius Nun occultauerunt quod viderant. Et hoc ſignificant verba illa Alcorani : & iam quidem accepit Deus pactum filiorum Iſraël.

En quæ, & quanta in vnica narratione, fabularum monſtra commiſceat doctiſſimus Mahumetanorum, qui in principio ſui operis, ſeptuaginta Doctores præcipuos allegat, ex quibus ea, quæ ſcribit, deſumſit : vt intelligant omnes, ipſum in ſuis nugis bouino pede proceſſiſſe. Et quidem ita profert hoc tam magnum figmentum, vt illud diuinis verbis in Alcorano ſignificari affirmet.

Sed clarius fortaſſe apparebit, quam vanum, mendax, & infidele ſit hoc hominum genus, ex eo quod de re toti orbi

notiſ-

notiſſima, nempe, de Vrbe Roma, & quidem eo in ſtatu, in quo non multis ab hinc ſeculis reperiebatur, ſcripſit الشيخ الامام العارف زكريا بن محمد بن محمد القزويني: *Doctor Emamus* (Antiſtes Sacrorum) *Peritus, Zacaria filius Mohammedi filij Mohammedi Cazunienſis:* in ſuo opere, في عجايب البلدان على سبعة اقاليم *De mirabilibus regionum per ſeptem climata. Cap.* في الاقليم السادس *De climate ſexto.* Audi igitur, quid hic tam doctus, ac celebris Author de re omnibus notiſſima ſcribat. رومية مدينة رياسة الروم وعلمهم في شمالي غربي القسطنطينية وبينهما مسيرة خمسين يوما وهي بيد الفرنج ويقال لملكها ملك المال وبها يسكن البابا الذي يطيعه الفرنج وهو عندهم بمنزلة الامام الذي يكون واجب الطاعة ومدينة رومية من عجايب الدنيا

الدنيا لعظم عمارتها و كثرة خلقها وعظم عمارتها خارج عن العادة الى حدّ لا يصدقه السامع ؛ ذكر الوليد بن مسلم الدمشقى ان استدارة رومية اربعون ميلاً فى كل ميل منها باب مفتوح فمن دخل من الباب الاول يرى سوق البياطرة ثم يصعد درجًا فيرى سوق الصيارفة والبزازين : ثم يدخل المدينة فيرى فى وسطها برجًا عظيمًا واسعًا : فى احد جانبيه كنيسة قد استقبل بمحرابها المغرب وبنايها المشرق وفى وسط البرج بركة مبلطة بالنحاس يخرج منها ماء المدينة كله : حكى ان فى وسطها عمود من حجارة عليه صورة راكب على بعير يقول لاهل المدينة نباء هذه المدينة يقول لا تخافوا على مدينتكم حتى ياتيكم قوم على هذه الصفة فهم الذين يفتحونها : وثلثة جوانب المدينة فى البحر والرابع

فى

فى البرّ ولها سوران من رخام وبين السورين فضاء
طولها مايتا ذراع وعرض السور ثمانيـــة عشر ذراعًا
وارتفاعها اثنان وستّون ذراعًا : بها نهر بين السورين
يدور مآؤه فى جميع المدينة وهو ماء عذب يدور على
بيوتهم يدخلها وعلى النهـر قنطرة بدفوف النحاس
كل دفة منها ستّة واربعون ذراعًا فى عرض ثلثـــة
واربعين ذراعًا وبين باب الملك الى باب الذهـب
اثنا عشر ميلاً وسوق ممتدّ مـــن شرقها الى غربهـا
باساطين النحاس وسقفه ايضًا نحاس وفوقـــه سوق
اخرى فيه جميع التجار واصحاب الامتعـة : وذكر ان
بين يدى هذا السوق سوق اخرى على اعمدة نحاس كل
عمود منها ثلثون ذراعا وبين هذه الاعمدة نقير مـــن
نحاس فى طول السوق من اوله الى اخره فيـه لسان
من البحر تجرى فيه السفن فتجرّ السفنه فى هذا النقير
وفيه

وفيه الامتعة حتى تمتاز على السوق بين يدى المجاز
فيقف على تاجرٍ تاجرٍ فيختار منها مايريد ثم يرجع
الى البرّ ، وبها كنيسة داخل المدينة بُنيت على اسم
مار بطرس ومار بولوس وهمـــا مدفونان فيهـــا
يقصدهما الروم ولهم فيهــا اعتقاد عظيم ويذكرون
عنهما اشياء عجيبة وطول هذه الكنيسة الف ذراع فى
خمساية ذراع فى سمك مايتى ذراع : وبها كنيسـة
اخرى بنيت باسم اصطفانوس راس الشهداء طولهـا
ستماية ذراع فى عرض ثلثمايه ذراع فى سمك مايـة
و خمسين ذراعا و سقوف هذه الكنيسـة وحيطانها
وارضها وبيوتها وكواها كلها حجر واحد : وفى المدينة
كنايس كثيرة و الف دير للرهبان الرجال والنساء
وحول سورهـا ثلثون الف عمود وفيها اثنا عشر الف
زقاق يجرى فى كل زقاق منها نهران احدهما للشرب
والاخر

والاخر للجيوش وفيها اثنا عشر الف سوق فى كل سوق
قنابان واسواقها كلها مفروشة بالرخام الابيض
منصوبة على اعمدة النحاس مطبقة بدفوف النحاس
وفيها ستمائة وستون حمام واذا كان وقت الزوال يوم
السبت ترك جميع الناس اشغالهم فى جميع الاسواق
الى غروب الشمس يوم الاحد وهو عيد النصارى :
وبها جامع لمن يلتمس صنوف العلم من الطب
والنجوم والحكمة والهندسة وغير ذلك : قالوا انها
ماية وعشرون موضعًا : وبها كنيسة صهيون شبيهة
بصهيون بيت المقدس طولها فرسخ فى عرض فرسخ
فى سمك مايتى ذراع وساحة هيكلها ستة اجربة
والمذبح الذى يقدس عليه القربان من الزبرجد الاخضر
طوله عشرون ذراعًا فى عرض عشرة اذرع يحمله
عشرون تمثالًا من ذهب طول كل تمثال ثلثة اذرع
اعينها

اعينها يواقيت حمر و فى الكنيسة الف ومايتا
استوانة من المرمر الملمع ومثلها من النحاس المذهب
طول كل استوانة خمسون ذراعًا لكل استوانة رجل
معروف من الاساقفة ولها الف ومايتا باب كبار
من النحاس الاصف المفرغ واربعون بابًا من ذهب
واما الابواب من الابنوس والعاج فكثيرة وفيها مائة الف
وثلثون الف سلسلة من ذهب معلق من السقف
تعلق فيها القناديل سوى القناديل التى تسرج يوم
الاحد : وبها من الاساقفة و الشمامة وغيرهم ممن يجرى
عليه الرزق من الكنيسة خمسون الفًا كلما مات
واحد قام مقامه اخر وفيها عشرة الف جرّة وعشرة
الف خوان من ذهب وعشرة الف كاس من ذهب و
عشرة الف سرجة من ذهب المناير التى يدار حول
المذبح سبعمايه منارة كلها ذهب و فيها من الصلبان
التى

التى ليوم السعانين ثلثون الف صليب واما صلبان
الحديد والنحاس المنقوشة فيا لا يحصا ومــن المصاحف
الذهبية والفضية عشرة الف مصحف وقد مثل فى هذه
صورة كل نبى مــن وقت ادم الى وقت المسيح وصورة
مريم عم كان الناظــر اذا نظر اليهم يحسبهم احيــاء :
وفيها مجلس الملك حولــه مائة عمود عــلى كل عمود
صنم فى يد كل صنم جرز عليه اسم امــة مــن الامم
جميعا زعموا انها طلسمات اذا نقروها وتحرك الصنــم
عرفوا ان ملك تلك الامــة يريدهم فياخذون حذرهم
وبها طلسم الزيتون بين يدى هذه الكنيســه صحن
يكون خمسة اميال فى مثلها فى وسطه عمود من نحاس
ارتفاعه خمسون ذراعا وهو كله قطعة واحدة وفوقــه
تمثال طاير يقال السوداني مــن ذهب عــلى صورة
نقش وفى منقاره شبه زيتونة وفى كل واحدة مــــن

رجليه

رجليه مثل ذلك فاذا كان اوان الزيتون لم يبق طاير
في تلك الارض الّا اتي وفي منقاره زيتونة وفي رجليه
زيتونتان يلقيها على ذلك الطلسم فزيت اهل
رومية وزيتونهم من ذلك قالوا هذا من عمل بلنياس
صاحب الطلسمات و على هذا الطلسم امناء وحفظة
من قبل الملك وابواب مختومة فاذا ذهب اوان
الزيتون وامتلا الصحن من الزيتون يجتمع الامناء
ويعطى الملك البطارقة منها ومن يجرى مجريهم على
قدرهم ويجعل الباقي لقناديل الكنيسة وهذه القصّة
اعنى طلسم الزيتون رايتها فى كتب كثيرة
فلمّا يترك شى من عجايب البلاد وقد روى عن عبد
الله بن عمر بن العاص انه قال من عجايب الدنيا
شجرة برومية من نحاس عليها صورة سودانية فى
منقارها زيتونة فاذا كان اوان الزيتون صفرت فوق
الشجرة

الشجرة فيوافى كل طاير فى تلك الارض مـــن جنسها
بثلث زيتونات فى منقاره ورجليه ويلقيها على تلك
الشجرة فيعصرها اهل رومية فيكفيهم لقناديل بيعهم
واكلهم جميع الحول وبها طلسم اخر وهو انه فى بعض
كنايسهم نهر يدخل من خارج المدينة و فيه مـــن
الضفادع والسلاحف والسرطـــانات شى كثير وعـــلى
الموضع الذى يدخله الماء من الكنيســـة صورة صنم
من حجارة فى يده حديدة معقفـــة كانـــــه يريد ان
يتناول بها شيًا مـــن الماء فاذا انتهى هذه الحيوانات
الموذية اليها رجعت ولم يدخل الكنيسة شى منهـــا
البتة وهذه كلها منقولة من كتاب بـــن الفقيه وهو
محمد بن احمد الهمداني واعجب مـــن هذه كلهـــا ان
مدينة هذه صفتها من العظم ينبغى ان تكون فى
مزارعها وضياعها الى مسيرة اشهر والا لا تقوم بمسيرة
اهلها

Digitized by Google

اهلها وذكرقوم من اهل بغداد انهم شاهدوا هـذه
المدينة قالوا انها فى العظم والسعة وكثرة الخلق مما
يقارب هذا والذى لم يرها يشكك عليه : وحكى
ان اهل رومية يحلقون لحاهم ووسط هاماتهم فسئلوا
عن ذلك فقالوا لما جاءهم شمعون الصفا والحواريون
دعوهم الى النصرانية فكذبوهم وحلقوا لحاهم ورؤسهم
فلما ظهر لهم صدق قولهم ندموا على ما فعلوا
وحلقوا لحى انفسهم ورؤسهم كفارة لذلك .

Roma eſt Ciuitas capitalis Romanorum, cui à parte Septentrionali verſus Occidentem oppoſita eſt Conſtantinopolis, & inter has duas Vrbes eſt iter qninquaginta dierum. Hæc autem eſt ſub poteſtate Latinorum. Rex illius appelatur Rex diuitiarum. In ea reſidet Papa, cui Latini obediunt: & ipſe apud eos eſt in gradu ſupremi Antiſtitis, cui conuenit obedire. Vrbs autem Roma, eſt vnum ex miraculis Orbis propter magnitu-

dinem

dinem ædificiorum, & multitudinem populi. Magnitudo verò ædificiorum excedit conſuetudinem, itaut qui audiunt, non credant illam. Refert Alualid filius Moſlemi Damaſcenus, circuitum Romæ eſſe quadraginta milliarium: & per ſingula milliaria eſſe portam patentem: intra primam verò portam eſſe forum, in quo equi mulique curantur. Deinde aſcendendo per gradum, apparet aliud forum nummulariorum, & veſtium venditorum. Cum verò quis intrat ipſam Vrbem, videt in medio eius turrim magnam, & amplam, & in vno illius latere Eccleſiam, quæ apſide, ſeu poſteriori parte reſpicit occidentem, proſpectu verò ædificij Orientem. In medio turris eſt piſcina ſtrata æreis laminis, ex qua egreditur tota aqua Ciuitatis. Ferunt in medio Vrbis eſſe columnam lapideam, ſupra quam eſt figura hominis inſidentis camelo; qui habitatoribus Vrbis Lemma exhibet cum hoc vaticinio inſcripto: Ne timeatis ſuper Vrbem veſtrã, donec veniãt ad vos gentes huius formæ: nam hæ expugnabunt illam. Tria autem Vrbis latera mare contingunt; quartum verò eſt in continenti. Habet du-

plicem murum ex marmore candido : & inter vtrumque murum eſt intercapedo ducentorum cubitorum ; latitudo verò muri eſt decem & octo cubitorum, & conſurgit in altitudinem ſexaginta duorum cubitorum. Inter duos muros decurrit fluuius, qui Vrbem totam circumdat aqua ſua, quæ eſt dulcis : & in ipſo circuitu ingreditur in domos illius. Super hunc fluuium eſt pons tectus laminis æreis, quarum qualibet longa eſt quadraginta & ſex cubitos, in latitudine autem habet tres, & quadraginta. Inter portam Regis, & portam auream ſunt duodecim milliaria ; & forum protenſum ab Oriente ad Occidentem cum columnis æreis, æreoque tecto ; & iuxta hoc eſt aliud forum, in quo conueniunt omnes negociatores, & ſupellectilia vendentes. Et dicitur ante hoc forum eſſe aliud forum ſuper columnas æreas conſtructum, quarum qualibet habet in altitudine triginta cubitos. Inter has columnas eſt aquaductus ex ære ad longitudinem fori à principio vſque ad finem eius, in quod ingreditur lingua Maris, per quam currunt naues, & attrabitur nauis in hunc aqueductum

cum

cum mercibus, vt exponantur in foro ſingulis mercatoribus, & eligit vnuſquiſque id quod vult, & deinde regreditur in continentem. Eſt Eccleſia intra Vrbem ædificata in honorem Diui Petri, & Diui Pauli, quorum corpora ibi ſepulta ſunt, & inuiſuntur à Romanis cum magna veneratione, & referuntur de vtroque res mirabiles. Longitudo huius Eccleſiæ eſt mille quingentorum cubitorum: altitudo verò ducentorum cubitorum. Ibidem eſt alia Eccleſia ædificata ſub nomine Stephani Protomartyris, longitudinis ſexcentorum cubitorum, latitudinis trecentorum, & altitudinis centum quinquaginta. Tecta vero huius Eccleſiæ, & parietes eius, & pauimentum, & intermedia, & feneſtræ, omnia ſunt ex vno lapide. Sunt autem in Ciuitate Eccleſiæ multæ: & mille monaſteria pro viris, & mulieribus monaſticam vitam profitentibus. Circa murum eius ſunt triginta millia columnarum: & præterea ſunt in illa duodecim millia platearum, in quarum ſingulis decurrunt duo flumina: vnum ad bibendum, & alterum ad recreationem, ac voluptatem. Sunt, & in

ea duodecim millia fora, in quorum ſingulis ſunt duo canales ad curſum aquarum: & fora eius omnia ſtrata ſunt ex marmore candido, fundata ſuper columnas æreas, & cooperta tabulis æreis. Sunt præterea ſeptingenta ſexaginta balnea,(vel Thermæ)*. Vbi verò cæperit die Sabathi ſol declinare, relinquunt omnes homines negocia ſua in omnibus foris vſque ad occaſum ſolis diei Dominicæ, quæ eſt feſtiua apud Chriſtianos. Sunt etiam in ea Collegia pro ijs qui volunt exerceri in varijs Scientijs, vt Medicina, Aſtrologia, Philoſophia, Geometria, & huiuſmodi: hæc autem dicuntur eſſe centum viginti. Præterea eſt ibi Eccleſia Sion ad ſimilitudinem Sion, quæ eſt in Ieruſalem, cuius longitudo, & latitudo habet paraſangãm* (nempe ſpatium duodecim millium cubitorum, ſeu trium ferè milliarium Italicorum) *in altitudine verò habet cubitos ducentos. Cauediũ, ſeu Area ſubdialis media Templi eius, habet ſpatium ſex Agrabarum*(nempe trium millium quadringentorum, & quadraginta quatuor cubitorũ) *Altare autem, ſuper quod offertur Sacrificium, eſt ex ſmagrado, longitu-*

dinis

dinis viginti cubitorum, & latitudinis decem cubitorum. Suſtinent illud viginti ſtatuæ aureæ, quarum qualibet habet in altitudine tres cubitos: & oculi earum ſunt hyacinthi rubri. In Eccleſia ſunt mille, & ducentæ porticus ex marmore lucido, & totidem ex ære deaurato: & longitudo vniuſcuiuſque porticus eſt quinquaginta cubitorum. Singulis porticibus deſtinatus eſt vnus Epiſcopus. Eadem Eccleſia habet mille, ac ducentas portas magnas ex ære puriſſimo fuſili: & quadraginta portas ex auro. Multæ autem ſunt portæ ex ebeno, & ebore. Porrò centum, ac triginta millia catenarum aurearum dependent ex tecto, quibus ſuſtinentur lampades, præter lampades, quæ accenduntur die Dominica. Sunt in ea ex Epiſcopis, ſacris Miniſtris, & alijs, qui aluntur ex reditibus Eccleſiæ, quinquaginta millia: & quoties moritur vnus, ſubſtituitur loco eius alius. Et in ea ſunt decies mille hydriæ, & decies mille menſæ ex auro, & decies mille calices ex auro, & decies mille lucernæ ex auro. Candelabra, quibus circumdatur altare, ſunt ſeptingenta, omnia ex auro. Et

ea duodecim millia fora, in quorum ſingulis ſunt duo canales ad curſum aquarum: & fora eius omnia ſtrata ſunt ex marmore candido, fundata ſuper columnas æreas, & cooperta tabulis æreis. Sunt præterea ſeptingenta ſexaginta balnea,(vel Thermæ)*. Vbi verò cœperit die Sabathi ſol declinare, relinquunt omnes homines negocia ſua in omnibus foris vſque ad occaſum ſolis diei Dominicæ, quæ eſt feſtiua apud Chriſtianos. Sunt etiam in ea Collegia pro ijs qui volunt exerceri in varijs Scientijs, vt Medicina, Aſtrologia, Philoſophia, Geometria, & huiuſmodi: hæc autem dicuntur eſſe centum viginti. Præterea eſt ibi Eccleſia Sion ad ſimilitudinem Sion, quæ eſt in Ieruſalem, cuius longitudo, & latitudo habet paraſangam* (nempe ſpatium duodecim millium cubitorum, ſeu trium ferè milliarium Italicorum) *in altitudine verò habet cubitos ducentos. Cauediũ, ſeu Area ſubdialis media Templi eius, habet ſpatium ſex Agrabarum*(nempe trium millium quadringentorum, & quadraginta quatuor cubitorũ) *Altare autem, ſuper quod offertur Sacrificium, eſt ex ſmagrado, longitu-*

dinis viginti cubitorum, & latitudinis decem cubitorum. Suſtinent illud viginti ſtatuæ aureæ, quarum quælibet habet in altitudine tres cubitos: & oculi earum ſunt hyacinthi rubri. In Eccleſia ſunt mille, & ducentæ porticus ex marmore lucido, & totidem ex ære deaurato: & longitudo vniuſcuiuſque porticus eſt quinquaginta cubitorum. Singulis porticibus deſtinatus eſt vnus Epiſcopus. Eadem Eccleſia habet mille, ac ducentas portas magnas ex ære puriſſimo fuſili: & quadraginta portas ex auro. Multæ autem ſunt portæ ex ebeno, & ebore. Porrò centum, ac triginta millia catenarum aurearum dependent ex tecto, quibus ſuſtinentur lampades, præter lampades, quæ accenduntur die Dominica. Sunt in ea ex Epiſcopis, ſacris Miniſtris, & alijs, qui aluntur ex reditibus Eccleſiæ, quinquaginta millia: & quoties moritur vnus, ſubſtituitur loco eius alius. Et in ea ſunt decies mille hydriæ, & decies mille menſæ ex auro, & decies mille calices ex auro, & decies mille lucernæ ex auro. Candelabra, quibus circumdatur altare, ſunt ſeptingenta, omnia ex auro. Et

in ea cruces, quæ deſeruiunt ad diem feſtum Palmarum, ſunt tricies mille. Cruces verò ex ferro, & ære ſculpto, non habent numerum. Sunt præterea decem millia librorum, auro argentoque coopertorum, in quibus expreſſæ ſunt imagines omnium Prophetarum à tempore Adam, vſque ad Chriſtum, vna cum imagine Beatæ Mariæ: has autem cum aliquis reſpicit, exiſtimat eſſe veras. Et in ea eſt Sedes Regis circumdata centum columnis: & ſuper ſingulas columnas eſt ſtatua manu tenens virgam: & in vnaquaq; virga ſcriptum eſt nomen vnius ex omnibus gentibus. Putant has ſtatuas eſſe teleſmata, ſeu figuras magicas, quas cum percutiunt, & mouetur ſtatua, cognoſcunt Regem illius gentis, cuius nomen præfert, velle ipſos bello adoriri: quamobrem ſibi cauent, ac proſpiciunt. Inter alia autem, eſt teleſma arboris oliui. Ante hanc porrò Eccleſiam eſt atrium, ſeu impluuium quinque milliarium, in ſimilitudinem eiuſdem Eccleſiæ. In huius medio conſurgit columna ex ære tota integra, quinquaginta cubitorum: & ſuper eam eſt figura aurea auis, quæ dicitur Sudania, ſupra quandam

dam

dam effigiem ſculptam. In huius auis roſtro eſt ſimilitudo rami oliuæ, ſicut etiam in vtroque pede illius. Cum autem adeſt tempus olearum, nulla auis remanet in terra illa, quin eò aduolet cum ramo oleæ in roſtro, & in vtroque pede, tribus ſcilicet ramis, quos coniÿcit ſuper illud teleſma: & ex his colligitur oleum, & oliuæ pro vſu totius ciuitatis. Dicunt hoc fieri ex arte Balnaiaſi, qui fuit Author teleſmatum. Ad tuendum verò hoc teleſma reſident vigiles, & cuſtodes ex iuſſu Regis: & portæ ad illud manent occluſæ. Cum vero tempus oliuarum præterÿt, & impletum iam eſt atrium ex illis ramis oliuæ: congregantur cuſtodes prædicti, & Rex diſtribuit Patriarchis, & ÿs quibus conuenit, ſingulis iuxta menſuram ſuam: quod autem ſupereſt aſſignat pro lucernis Eccleſiæ. Hanc autem Hiſtoriam de teleſmate oliuarum, legi in multis libris. Nec dum omiſſum eſt aliquid de mirabilibus huius Regionis. Et iam traditum eſt, dixiſſe Abdallah filium Omar filÿ Alas; inter miracula Mundi eſſe Romæ arborem ex ære, ſuper quam eſt figura auis Sudaniæ, in cuius roſtro

eſt ramus oliuæ : cumque oliuarum tempus aduenerit, flaueſcit pars ſuperior illius arboris: & tunc eo aduolat omnis auis illius terræ ex genere ipſius cum tribus ramis oleæ, nimirum in roſtro, & duobus pedibus, & proÿcit eos ſuper illam arborem. Exprimunt autem Romani ex illis oleis oleum ſufficiens ad lampades Eccleſiarum ſuarum, & ad vſum domeſticum totius anni. Aliud teleſma eſt ibidem : nempe quòd in quibuſdam Eccleſÿs ingrediatur fluuius, qui oritur extra ciuitatem, & defert ſecum ranas, & teſtudines, & cancros in magna quantitate. Iuxta locum verò, in quo huius fluminis aqua ingreditur in Eccleſiam, eſt effigies Simulacri lapidei, in cuius manu eſt vas ferreum concauum, quaſi velit eo excipere aliquid aquæ illius. Cum autem hæc animalia noxia perueniunt ad hoc teleſma, regrediuntur, nullumque ex eis ingreditur in Eccleſiam. Hæc omnia tranſlata ſunt ex libro Ebn-Alphakih (ideſt filij Sapientis) *nempe Mohammedi filÿ Ahmedi Hamdanienſis. Sed quod eſt omnium mirabilium maximum : cum hæc ſit Ciuitas, quæ à magnitudine denominatur Magna, ne-*

ceſſe

ceſſe eſt iter agere per villas, & pagos rurales eius per aliquot menſes, antequam quis peruenire poſſit ad habitatoreseius. (ſuſpicor eſſe hic aliquod mendum Amanuenſis). *Retulerunt autem quidam ex Ciuibus Bagdadi, ſeu Babylonis, ſe præſentes fuiſſe, & vidiſſe hanc Ciuitatem: & aſſeruerunt, eam in magnitudine, amplitudine, & multitudine Populi talem propè eſſe, qualem hic deſcripſimus. Qui autem non vidit illam, dubitat de his. Refertur etiam, habitatores Romæ radere barbas ſuas, & medium ſpatium capitis ſui. Interrogati autem cur hoc faciant: reſpondent: Poſtquam venit ad ipſos Simon Petrus, & Apoſtoli, vocantes illos ad Chriſtianam Religionem: ipſi tamquam mendaces reiecerunt illos, & raſerunt barbas eorum, & capita eorum. Vbi autem cognouerunt eos vera prædicare, pænitentia ducti, ob id quod contra eos fecerant, raſerunt barbas ſuas, & capita ſna ad expiandum peccatum ſuum.*

En tibi, Lector, Hiſtoricorum Moſlemorum fidem, & veracitatem tam magnificè ab Ahmedo iactatam. In

Geo-

Geographia Nubienſis, quæ & Arabicè, & Latinè typis impreſſa circumfertur, in الاقليم الخامس *Climate quinto*, non pauca ex his de Vrbe Roma delirijs inuenies:

Septimò. Facilitas illa fingendi miracula, quam in qualibet fere religione, vel ſecta, olim fuiſſe, & adhuc eſſe non ignoramus, perſuadet nobis, nec mirum, nec nouum eſſe, ſi hæc omnia, quæ Mahumeto tribuuntur, vel omnino ficta ſint; vel ita aucta, vt ex non miraculis miracula facta fuerint. Id manifeſtè patet in exemplo ſuperius relato: nimirum, cum Mahumetus reſciuiſſet, paſtores ſuos occiſos, & camelos ab Alarinis abactos fuiſſe: viginti equites miſit, qui captos prædones ad eum adduxerunt: ille verò manus, pedeſque eorum abſcidit, candentique ferro oculos erui iuſſit, atque ita relinqui, donec in cruciatu illo miſerè perirent. Ita rem ſincerè narrat Aluahedius Author Mahumetanus. At impia vulgi pietas erga Mahumetum, fecit metamorphoſin; & barbarum faci-

nus

hus in miraculum commutauit. Finxit enim; ac vulgauit, Mahumetum Alarinis ita male precatum fuiſſe: O Deus, excæca eos; ne videant viam. Statimque excæcatos diuinitus fuiſſe, nec vltra videre potuiſſe. Atque ita inter illius miracula hoc etiam reponitur, vt ſuperius vidimus. Eodem modo, aſſerunt grauiſſimi Authores, Mahumetum, ne graueolentiam Arabum ruſticorum, inter quos verſabatur, experiretur; ſuauiſſimis odoribus ſeſe communire conſueuiſſe: & ipſemet confeſſus eſt, hanc ſuam conſuetudinem: vt patet ex eius Vita. Hinc ſtatim miraculum, vt fungus, erupit; Mahumetum ex corpore ſuo ſuauiſſimum odorem perpetuo exhalaſſe, eiuſque ſudorem cuiuſcumque pretioſiſſimi balſami, ac muſci pretio eſtimatum fuiſſe. Ex eodem errore prouenit, vt dum epileptico morbo correptus ſæpè corrueret, omnique ſenſu deſtitutus humi iaceret; Diuinas eo tempore reuelationes à Gabriele excipere vulgaretur. Ita qui primos homines equitantes viderunt,

Cen-

Centauros commenti ſunt. Romani etiam, Romulum à ſuis in Curia diſcerptum, viuum in cælum tranſlatum fuiſſe falſo rumore proclamarunt: & quod à fæmina vulgati corporis vnà cum Remo lac ſuxiſſet; vtrumque à lupa nutritum fuiſſe mentiti ſunt.

Verùm objiciet aliquis: Quì fieri potuit, vt omnia hæc, quæ ſuperius narrauimus, & alia etiam, quæ prætermiſimus, miracula, conficta fuerint?

Reſpondemus: Fieri hoc facillimè potuiſſe: quemadmodum facillimum fuit Scriptoribus Ethnicis libris ſuis vulgare, atque vniuerſo penè Orbi perſuadere tamquam veras tot fabulas, ac nugas, quæ de Ioue, Saturno, Marte, Venere, Minerua, alijſque commentitijs Numinibus confinxere. Quin, ſi Sinenſium, ac Iaponum, & aliarum gentium, quæ hoc quoque tempore à veræ religionis via aberrant, res perſcrutemur: inueniemus eos non minora, nec pauciora, quam Mahumetanos, de Dijs, San-

ctiſque

ctiſque ſuis prodigia, ac miracula iactare.

Sed obijcient Moſlemi, hoc ipſum dici poſſe de miraculis, quæ Chriſtiani pro religionis ſuæ veritate aſſerenda, proferunt.

Reſpondeo, non eſſe paritatem. Nam non ſolum Chriſtiani, ſed Mahumetani etiam multa ſaltem ex his miraculis vera fuiſſe credunt, & fatentur, vt iam ſupra dictum eſt. Cæterùm quòd aliquando etiam apud Chriſtianos aliqua miracula falſa ex vulgi errore propalentur, non negabimus: ſed Summorum Pontificum, aliorumque Chriſtianæ Religionis Doctorum, ac Præſulum vigilantia, & cura, hæc facilè depræhenduntur, & damnantur. Contigit aliquando, vt in quodam Chriſtiani Orbis Regno, oſſa quædam intra montis cauernas profundiſſimè ſepulta reperirentur, quæ ex inſcriptionibus appoſitis, magnorum Sanctorum reliquiæ eſſe indicabantur: & tales ſtatim ab omnibus creditæ ſunt. Sed re vera erant oſſa communia,

munia, & fortaſſe aliquorum hominum infidelium, vel ſceleſtorũ, quæ ibi ad fraudem ſtruendam, à quibuſdam, vt poſtea compertum eſt, Mahumetanis, qui ſe vt Chriſtianos exterius gerebant, ſuppoſita fuerant. Vix credi poteſt, quot ſtatim miracula de ijs in vulgus emanauerint, quæ etiam à iuratis teſtibus confirmabantur. Et tamen nullum hic erat, nec eſſe poterat verum miraculum. Vnde hoc? an quia hæc nonnulli ſponte malignèque mentiebantur? non puto: ſed ex inani fama, falſaque perſuaſione, vel imaginatione, & errore vulgi totum eueniebat. Hic tamen error breui depræhenſus eſt, & ſententia Summi Chriſtianorum Antiſtitis damnatus, ac ſublatus. Nuper etiam in lucem prodijt typis impreſſa Vita cuiuſdam, qui Sancti nomine cenſebatur, & ante quadringentos annos floruiſſe ferebatur. Tota collecta & compacta erat ex antiquiſſimis manuſcriptis (quæ etiam oſtendebantur) ex celebrioribus Italiæ Bibliothecis productis. Miracula verò adeo multa, adeo-

que magna de illo ſcribebantur, vt temporum ſuorum Thaumaturgus meritò poſſet appellari. Eius corpus fortuitò, non ſine miraculi opinione, in vetuſto monumento, cum inſcriptione antiquis characteribus inciſa repertum eſt. Quis hìc fraudem, vel mendaciũ ſuſpicaretur? & tamen nihil, niſi fraus erat, & impoſtura; quæ tamen ſtatim depræhenſa eſt, & publico Romanę Eccleſię edicto proſcripta. Hi duo caſus, quibus ego ipſe diſcutiendis cum doctiſſimis Viris deputatus fui; ſatis ſuperque probant, poſſe de vno aliquo homine multa, & magna miracula confingi: & niſi fictio depræhendatur, vera ab omnibus haberi, & prædicari. Sed hi errores, particulares fuerunt, neque ad totam Chriſtianam Rempublicam pertinuere: ſtatimque, vt etiam alij ſimiles, à Romana cenſura correcti fuere. Hoc autem de fallacibus Mahumeti miraculis dici non poteſt.

Neque argumenta illa, quibus Aduerſarij, Prophetæ ſui miraculorum veritatem

tem probare conantur, ponderis alicuius ſunt, vel momenti. Quòd enim aliquid maximè vulgatum ſit, & à multis, vel etiam ab omnibus receptum, non eſt certum veritatis argumentum: vt patet in ijs, quæ de Dijs Gentium Ethnicarum Scriptores vulgauere. At enim, miracula quædam à Mahumeto multis coram teſtibus facta ſunt. Sed hoc eſt probandum. Neque enim ſatis eſt, quòd ita per traditionem multorum habeatur, neque quòd fama ita vulgauerit. An ne traditio & fama, ſemper vera tranſmittunt? Experientia, huius rei magiſtra eſt?

Porrò argumentum illud ab Ahmedo allatum, nimirum: Si Sanctiones, & leges Mahumeti habentur pro veris, licet minus vulgatæ & notæ apud populum, quàm miracula: quantò magis miracula ipſa, quæ per omnium ora decurrunt, & cunctis notiſſima ſunt, vera erunt? nihil probat., Nam miracula ſunt res magis plauſibiles, & auidius ab hominibus audiuntur & retinentur, quàm leges, & ſanctiones. Præterea miracula conſi-

ſtunt

ſtunt in facto particulari, in quo facilius poteſt errari: leges autem in verbis ſcriptura expreſſis, & vniuerſæ Reipublicæ à Legiſlatore propoſitis: & cum plerumque odioſæ ſint, & plures habeant ambiguitates, difficilius deprauantur, neque ita facilè à vulgo intelliguntur, aut retinentur. Hinc videmus homines, præſertim populares, plurima Sanctorum miracula memoriter referre (quibus tamen non rarò aliqua falſa, vel apocrypha admiſcent): leges verò diuinas, aut humanas, vel parum ſcire, vel penitus ignorare.

Quòd verò affirmet Aduerſarius, Mahumeti miracula vulgatiora, ac celebriora eſſe miraculis Prophetarum præcedentium, & Regum, Principumque hiſtorijs: concedemus ei, hoc fortaſſe verum eſſe apud ſuos Moſlemos, qui toti ſunt in expiſcandis quiſquilijs Prophetæ ſui; in aliarum verò gentium hiſtorijs, rebuſque perdiſcendis, ſunt omninò ſtipites: abſolutè tamen loquendo, falſum eſt. Nemo quippe negabit, hiſtorias ſa-

cras, atque etiam profanas præcipuarum gentium, veluti Romanorum, Græcorum, Aſſyriorum, &c. magis notas eſſe in Orbe, quam miracula Mahumeti, quæ (Mahumetanis exceptis) pauci, & ferè nulli nouerunt. Imò retorqueri poteſt argumentum in Aduerſarium, qui non negabit, quamuis leges Mahumeti, quæ ſunt in Alcorano, & Sonna, minus vulgatæ ac notæ ſint, quàm miracula illius: certioris tamen eſſe fidei, & authoritatis (quippe diuinæ) quàm miracula. Ergo licet aliquid magis vulgatum, ac celebre ſit; non tamen idcirco magis certum, ac verum habendum eſt.

Ad argumentum Aduerſarij, quo probabat, fidem habendam Authoribus Moſlemis, Prophetæ ſui miracula referentibus; quia vnicuique Genti, vel Prouinciæ eiuſdem Gentis, multa nota ſunt, quæ exteris ſunt ignota: facilè reſpondetur, non ſemper quæ nota, vel vulgata ſunt, vera eſſe. Nonne fatetur ipſe Ahmed, multa miracula tribui Mahumeto etiam à ſuis, inter quos nota & vulgata ſunt,

quæ tamen ab alijs Sapientioribus, vt falſa reijciuntur? Aliud igitur eſt eſſe notum, ſiue multis, ſiue paucis, ſiue etiam omnibus, aliud eſſe verum. Loquor autem de notitia, quæ habetur non ex certa ſcientia, ſed ex fama, vel traditione hominum.

Neque probatur veritas certa miraculorum ex eo, quód illa à doctis, ac prudentibus viris referantur. Nam, exempli gratia, miraculum illud de Sole retrogrado, ad dandum ſpatium Aly, preces, quas omiſerat, perſoluendi; teſte ipſo Ahmed, à multis Doctis refertur, & tamen ab eodem vt fictitium reijcitur. Porrò Docti (loquor de Mahumetanis in præſenti materia) non poſſunt certò iudicare, vtrùm miracula Mahumeti ſint vera, an falſa; dum non aliud, quàm vel famam ſequuntur, quæ ſæpè fallit: vel Scriptores; & hi plerumque veſtigia famæ ſectantur: vel rationem; que in miraculis Mahumeti ferè nunquã reperitur: vel teſtes; qui cum non ſint de viſu, ſed tantum de auditu, & rem teneant

per ſolam traditionem vnius ad alium; non maiorem, quam fama, habent certitudinem.

Porrò quod vnaquæque gens habeat rerum ſuarum notitiam; ſicut vnaquæque ſecta, vel profeſſio, nouit ea, quæ ad facultatem ſuam ſpectant: non conuincit, quod eadem gens, vel ſecta, rerum etiam, quæ ad alias pertinent, cognitionem habere non poſſit; imò & errores in ijs depræhendere, quos earumdem ſectatores minimè depræhendunt. Quot enim in hiſtorijs Sinenſium, Iaponum, Brachmanum, Magorum, & aliarum gentium, ac ſectarum errores, achroniſmos, mendacia depræhendimus, quæ illi non agnoſcunt? Omitto Mahumetanorum Annalia, & hiſtorias, in quibus tot fabulas, tot abſurda, tot mendacia reperiuntur. Nihil igitur confert ad Mahumeticorum miraculorum veritatem comprobandam, quod Moſlemi habeant de ijs, quemadmodum ipſi putant, exactam notitiam.

Neque ſtudium, & affectus Arabum

in

in rebus Prophetæ ſui ſcribendis, aliquam eiuſdem miraculis conciliant authoritatem. Imò ſtudium, & affectus, plerumque decipiunt, efficiuntque, vt res non æqua lance perpendantur. Neque concedimus Aduerſario illam, quam adeo iactat in Arabibus ſuis, ſolertiam, atque acumen in rebus veris a falſis diſcernendis; ſiue de miraculis, ſiue de alijs rebus loquamur. Videmus enim eos, etiam in rebus notiſſimis frequenter hallucinari, & ineptias, nugaſque permiſcere, vt paulò ante oſtendimus.

Argumentum autem, vel axioma, quòd illud, quod ſectarum profeſſores ſcribunt de Sectarijs ſuis, qui ſcilicet illius ſectæ Authores fuerunt; ſi in eo ſimul conueniant, ac definiant eſſe verum; non ſit niſi verum: ac propterea multo magis illud, quod Mahumetani Scriptores circa Prophetæ ſui miracula definiunt eſſe verum, & in eo ſimul conueniunt, debeat verum exiſtimari: valdè friuolum eſt, & cum riſu exſibilandum. Non enim quia omnes Stoici con-

ueniunt in aſſerendo, verum eſſe quod docuit Zeno: & Peripatetici, id quod docuit Ariſtoteles: ideo verum eſt totum id, quod vel Zeno, vel Ariſtoteles pronunciauit. Etiam vaſtiſſima Sinenſium Natio tenet vniformiter, verum eſſe id, quod docuit Confutzius eorum Legiſlator, & veluti Numen: & nihilominus illius libri multos continent errores, & ineptias. Præterea alia eſt ratio de huiuſmodi facultatibus, ac de miraculis. Nam in illis proceditur per rationes, & demonſtrationes: in miraculis autem nulla poteſt ratio, vel demonſtratio afferri. Qua enim ratione, vel quo argumento, probabunt Doctores Moſlemi, harmum ouis reuelaſſe Mahumeto, ſe eſſe veneno infectum, poſtquam iam comederat ex illo, & hauſerat vim veneni, ex quo etiam ſocij, quos ad manducandum inuitauerat, extincti ſunt?

Neque multum refert aſſertum Aduerſarij, quòd miracula Mahumeti ab ipſo adducta, ab omnibus Authoribus Moſlemis referantur. Primò enim falſum

ſuppo-

ſupponitur: nam ego ipſe plures ex Arabibus Authores, & quidem non vulgares legi, qui multa ex narratis ab eo miraculis ſilentio prætereunt: quædam etiam addunt de ſuo: & multa diuerſimodè referunt. Deinde non rarò fit, vt aliquid falſi manet, bona vel mala fide, ab vno Authore, quod deinde cæteri omnes citra vllam dubitationem amplectantur. Innumera ſunt huius rei in qualibet Natione exempla.

Venio nunc ad ſex illas vias, quibus Author ſibi perſuadet, Mahumeti miracula euidenter probari, examinandas. Et cum de prima, & ſecunda, nempe de traditione generali, & particulari iam ſatis dictum ſit, ſiſtam in reliquis.

Tertia itaque via, quamuis cum duabus primis coincidat, habet tamen non pauca, in quibus Ahmed multipliciter peccat. Primò, dum eandem ſcientiam vult produci per traditionem, de miraculis Mahumeti, ac de illius vxoribus, filiabus, & ſucceſſoribus in Imperio: imò multò maiorem, eò quòd plures

ſint, qui ſcribant de Mahumeti miraculis, quam de eius vxoribus, propinquis, & ſucceſſoribus. Sed alia eſt traditio de rebus ſemper, vel diu perſeuerantibus, ac de illis, quæ ſtatim tranſeunt. Primi generis ſunt vxores, & ſucceſſores in Imperio Mahumeti, quæ cum habeant multos, & diuerſos teſtes, qui nec eodem loco, nec eodem tempore conuenerint, & ſæpè vnus nihil ſcierit de alio: ſi omnes in eadem re aſſerenda conueniant, non videtur poſſe de eorum fide dubitari. Ita, exempli gratia, quod Morad, vel Soliman Conſtantinopoli imperauerit, nemo eſt qui dubitet, licet neque eos, neque Conſtantinopolim vnquam viderit: quia ſcilicet illorum Regnum non fuit vnius horæ, vel diei, ſed multorum annorum; & plures diuerſarum gentium eos viderunt, alijſque retulerunt, ſeu de illis ſcripſerunt, & omnes in eadem relatione conuenerunt, licet alij alios non viderint, & diuerſorum temporum, ac locorum teſtes fuerint. Verum non eſt habenda eadem fides alicui facto pecu-
li ari

liari breuiſſimi temporis, quod Conſtantinopoli euenerit: exempli gratia, quod ibi in aëre Crux ignea viſa ſit, vel tres Soles apparuerint; eò quòd huius rei ij ſoli teſtes eſſe poſſint, qui tunc aderant Conſtantinopoli: præſertim ſi non ex ipſis teſtibus hoc immediatè habeatur, ſed ab ijs, qui audierunt ab alijs, qui etiam alios audierint referentes, qui ſe ab alijs audiuiſſe affirment, qui dicant, ſe ab ipſis oculatis teſtibus audiuiſſe. Et huius generis ſunt Mahumeti miracula, non autem vxores, vel ſucceſſores in Imperio. Neque obſtat, quòd miracula eius habeant plures Authores, ſeu Scriptores, quam habuerint vxores illius, vel ſucceſſores: non enim ſemper multitudo Scriptorum facit maiorem fidem, quamuis faciat maiorem famam. Peccat deinde, dum contendit ſcientiam Moſlemorum de miraculis Mahumeti, maiorem eſſe, quàm ſcientiam Scripturalium (Iudæorum ſcilicet, & Chriſtianorum) de ijs, quæ ſpectant ad Moyſem, & Chriſtum. Nam ſcientia Scripturalium fundatur

datur in reuelatione diuina, quæ non poteſt ſubeſſe errori: & hoc etiam Mahumetani fatentur. Id verò de ſcientia miraculorum Mahumeti dici non poteſt. Quod ſi per ſcientiam, intelligat Ahmed notitiam practicam: hoc etiam negamus verùm eſſe: quamuis per hoc non magis probaretur veritas eorumdem miraculorum. Peccat quartò, dum affirmat, plura eſſe apud Moſlemos Alcorani exemplaria, quam apud Scripturales Pentateuchi, & Euangelij. Sed quamuis id ei concederemus, quid ad rem? An quia minora exemplaria reperiuntur Ariſtotelis, vel Platonis, quam Fabularum Æſopi, maior fides iſti, quam illis eſt adhibenda? Peccat quintò: dum maiorem ſanctitatem, maioraque miracula Mahumeti aſſeclis attribuit; quam Apoſtolis, & Sanctis Chriſti Religionem profitentibus. Impudentiſſimum hoc eſt mendacium: ſed, vt credo, vnius Ahmedi: nam nihil huiuſmodi reperi in alijs Authoribus Mahumetanis. Quòd verò dicat, à ſuis Moſlemis mortuos ſuſcita-

ſcita-

Digitized by Google

ſcitatos fuiſſe : ſuper aquas maris exercitus tranſuectos, & alia huiuſmodi prodigia patrata : fortaſſe hæc ſomniauit. Certè ne de Mahumeto quidem vllus vnquã Mahumetanus ſcripſit, eum mortuos ſuſcitaſſe : quod cum ſit omnium miraculorum maximum: falſum eſſet illud,quod iactant Doctores Moſlemi, Mahumetum plura, & maiora miracula feciſſe; quam alium vllum *Sanctum*, aut Prophetam.

Quarta via, conatur Aduerſarius multis argumentis Mahumeticorum miraculorum veritatem comprobare. Primò; quia quædam eorum coram multis teſtibus facta ſunt. Sed hoc nihil certi probat, cum id ipſum certò probari non poſſit; ſed tantum habeatur ex traditione, & auditu, non autem ab ipſis, qui teſtes oculati fuerunt : quamuis hi aliquando per proſopopœiam loquentes ab Authoribus Moſlemis, vt vidimus, inducantur. Porrò, omnia illa, quæ ab vno, vel etiam pluribus, tamquam vera creduntur, quamuis falſa ſint; ſemper ocu-

oculatos aliquos teſtes habuiſſe, vel finguntur, vel ſupponuntur. Quoties hîc Romæ vulgatum eſt, & creditum, cometem aliquem apparuiſſe, quem plures teſtati fuerint ſe vidiſſe tali hora, tali loco, ac figura: & tamen inanem rumorem fuiſſe compertum eſt? Secundò: quia (inquit) hi omnes teſtes erant boni, & ad cælum prædeſtinati. Sed cum non conſtet de horum teſtium exiſtentia; multo minus conſtabit de eorum bonitate, vel prædeſtinatione, quæ vni Deo nota eſt. Præterea, cum ſupponatur, hæc miracula facta fuiſſe coram multis millibus hominum: impoſſibile eſt, omnes illos ſemper bonos fuiſſe, ac prædeſtinatos: præſertim cum legamus, inter eos fuiſſe aliquos ſaltem, qui Mahumeto minimè credebant, & illa non miracula, ſed præſtigia eſſe cenſebant. Tertiò, quia nullus ex eis, de rebus, aut perſona Mahumeti mendacium vel minimum protuliſſet. At hoc eſt diuinare: imò manifeſtè mentiri: Ipſe enim Ahmed aſſerit, multa miracula falſa à Mo-

ſlemis

ſlemis etiam doctioribus Mahumeto affictа fuiſſe: neque obſtat, quòd id non dolo malo, ſed bona fide factum fuerit. Quot verò alia Arabes Mahumeto impoſuere, quæ apertæ falſitatis conuincuntur? Quartò, quia à natura inditum eſt hominibus, & præſertim Arabibus, vera dicere. Si hoc argumentum valeret: poſſent omnes homines ab omni mendacij ſuſpicione abſolui. De Arabibus tamen dubitari poſſet, eò quòd mendacia, ac fraudes, illis præ cæteris mortalibus videantur innata; quid quid de eorum tanta veracitate deblateret Aduerſarius. Quòd verò hi de Propheta ſuo plura falſa, quamuis fortè bona fide, crediderint, ac propalauerint: patet ex ſequentibus caſibus. Refert Author libri *De Signis Directionis*; Mahumeto iam animam agenti, Phatemam filiam de immortalitate his verbis blanditam fuiſſe:

وابيض يستسقى الغمام بوجهه ثمال اليتامى عصمة
للارامل : *Et candidiſſimus, nubes aquam effundet in faciem eius, qui eſt defenſor orphano.*

phanorum, & *protector viduarum*. At Mahumetus aperiens oculos (quippe mortalem ſe eſſe tunc maximè cognoſcebat) illam redarguit, aſſerens, ſe non eſſe talem, qualem & ipſa, & alij ſibi perſuadebant, ſubdens : يا بنيه هذا قول عمك ابى طالب لا تقوليه و لكن قولي وما محمد الا رسول قد خلت من قبله الرسل افان مات او قتل انقلبتم على اعقابكم : *O Filiola mea, hæc ſunt verba patrui tui Abutaleb : ne dicas illa : ſed dic : Non eſt Mahumetus, niſi Legatus, quem præceſſerunt alij Legati. An ergo, ſiue mortuus fuerit, ſiue occiſus, auertemini retrorſum ?* Vides, non ſolum Phatemam, ſed etiam Abutalebum Mahumeto de immortalitate aſſentari conſueuiſſe. Præterea Albocharius, in trigeſima parte Mahumeticarum traditionum aſſerit, quoſdam Arabes viſionem diuinam Mahumeto adhuc viuenti falsò tribuiſſe. Audi eius verba :

حدثنا

حدثنا محمد بن يوسف قال حدثنا صفين عن اسعيل عن الشعبى عن مسروق عن عايشة قالت من حدثك ان محمدا من راى ربه فقد كذب وهويقول لا تدركه الابصار ومن حدثك انه يعلم الغيب لايعلم الغيب الا الله. *Narrauit nobis Mohamed filius Ioſeph, ſe audiuiſſe à Sophein, qui id audierat ab Iſmaele, cui narrauerat Alſciabius, qui audierat à Maſruc, qui aſſerebat, Aiſam dixiſſe ſibi: Qui dixerit tibi, Mahumetum vidiſſe Dominum ſuum: mendacem hunc habeto. Ipſe enim dixit: Non aſſequentur eum oculi. Et mendacem habeto eum, qui dixerit tibi, illum, vel alium ſcire res arcanas quas non nouit niſi Deus.* Ex quibus habetur Arabes ſatis procliues fuiſſe ad mendacia componenda de excellentijs Prophetæ ſui: & præſertim quòd adhuc viuens, viderit Deum, vel nouerit res arcanas illi reſeruatas. Porrò illum vidiſſe Deum ea nocte, qua in Paradiſum tranſlatus fuiſſe fingitur, aſſerunt

ſerunt omnes, qui eius vitam ſcripſere. Arcana autem vni Deo nota ſciuiſſe, probant tot vaticinia, quæ ab illo facta fuiſſe dicuntur. Denique Iſmaël filius Aly in Vita Mahumeti, refert, ſocios & aſſeclas illius, quamuis vidiſſent eum iam mortuum; negaſſe tamen hoc, obſtinatè aſſerendo eum viuere. En eius verba

وحكى القاضى شهاء الدين ابن ابى الـــدم فى
تاريخه فاقتحم جماعة على النبى ص ينظرون اليـــه
وقالوا كيف يموت وهو شهيد علينا لا و الله مامات
بل رفعه كما رفع عيسى ابن مريـم ونادوا عـــلى
الباب لا تدفنوه فان رسول الله ص لم يمت و خرج
عمه العباس وقال والله الذى لا الـــه الا هو لقد ذاق
رسول اللـــه ص الموت ودفـــن . *Et dixit Iudex*

Sciahaddinus filius Abuldammi in hiſtoria ſua: Irruit igitur turba ad Prophetam Mahumetum reſpiciens in eum: & dixerunt: Quomodo moriatur qui eſt teſtis ſuper nos?

Nequa-

Digitized by Google

Nequaquam, per Deum, mortuus eſt: ſed eleuauit illum Deus ſicut Ieſum filium Mariæ. Et clamauerunt ad ianuam: Ne ſepeliatis eum, non enim mortuus eſt Legatus Dei. Sed egreſſus eſt patruus eius Alabbas, & dixit: Per Deum illum, præter quem nullus alius eſt deus, iam guſtauit Legatus Dei mortem, & ſepultus eſt. Addit Abulpheda: قال عمر من قال ان محمدا مات قتلته بسيفى هذا وانما رفع الى السما كما رفع عيسى :

Dixit Omar: Si quis dixerit, Mahumetum mortuum eſſe, occidam illum hoc meo gladio. Vtique ſublatus eſt in Cælum ſicut Ieſus. Algennabius ita hoc refert: جعل يصيح عمر ويقول ما مات محمد كما زعمت المنافقون بل ذهب الى ربه كما ذهب موسى بن عمران فقد غاب عن قومه اربعين ليلة ثم رجع اليهم وخوف الناس بقطع ايديهم وارجلهم ان قال احد انه مات :

Cæpit clamare Omar, & dicere: Non eſt

 mor-

intolerabile abſurdum, nimirum : Miracula , & geſta Mahumeti, Authores plures habere, quam ſint Authores quarumlibet aliarum gentium hiſtoriarum. Thraſo iſte, quantum videri poteſt, nunquam, & nuſquam vidit, niſi paucos, & miſeros illos libellos, quos Arabes ſui idiotæ ſcripſerunt, qui ſi ſimul congererentur in vna ex præcipuis Chriſtianorum bibliothecis, ne vnum quidem pluteum complere poſſent. Cæterùm ipſe falsò ſupponit, miracula Prophetæ ſui eſſe vniuerſo terrarum orbi notiſſima : cum pauciſſimi inter mortales quidquam de ijs nouerint, vel audierint.

Sexta via nihil maioris probationis habet, quam aliæ : in eodem quippe argumento à multitudine Scriptorum deſumpto, verſatur. Quòd verò affirmat Mahumetanos Sapientes, بيّنوا ان ما فى القران من الايات يزيد على عشرات الالوف من الايات : *demonſtrauiſſe, reperiri in Alcorano ſupra decem millia miracula* : vel, vt propriè ſonant verba Arabica, *ſupra decades*

 mil-

millium miraculorum, itaut ad minus ſint ſupra viginti millia: pro reſponſo effuſiſſimum riſum meretur. Sedulò enumeraui omnes Alcorani verſiculos, nec pluſquam ſex mille, & ducentos potui reperire, quamuis in multis exemplaribus ne ad hunc quidem numerum perueniant. Quadruplo igitur ſaltem plura erunt miracula in Alcorano, quam verſiculi, ſeu periodi. Miror verò, cum tot ſint in Alcorano miracula, non potuiſſe Aduerſarium, niſi octo, vel decem, & quidem infeliciſſima, & prorſus putida ex eo expiſcari. Illud etiam riſum meretur, quòd afferat Iudæos quoque, & Chriſtianos de Mahumeti miraculis volumina compoſuiſſe. Credo, me primum fore, qui Mahumeti miracula Chriſtianis, & Iudæis è Mahumetanorum libris euulgem: itaut omnes tamquam noua ineptiarum portenta ea ſint admiraturi.

Concludimus igitur ex iam dictis, vel Mahumetum miracula nulla feciſſe; & ea omnia, quæ de eo referuntur, fictitia

eſſe,

eſſe, & mendacia : vel ea tantum admiratione digna oſtendiſſe, quæ vel humana arte, vel Dæmonum opera fieri potuere . Primum poſſumus abſolutè affirmare authoritate ipſius Mahumeti in Alcorano; in quo non ſolum miracula nulla ſe feciſſe fatetur : ſed ad ea facienda, à Deo ſe miſſum fuiſſe ſemper conſtanter negat : & præterea etiam reddit rationem, cur ea non faceret : quia nimirum, nullius vtilitatis fuiſſent Meccanis ad credendum: imò maiorem Dei indignationem in ipſos concitaſſent. Præterea, quia Chriſtus, Moyſes, & alij Prophetæ ſatis multa ſigna fecerant, quæ ipſis etiam ſufficere deberent. Poſtremò quia fides non ex miraculis, ſed ex liberali Dei voluntate dependet . Secundum verò, ſatis eſſe poterit ad reſpondendum Moſlemis, qui Prophetam ſuum miracula patraſſe contendunt, oſtendendo ſcilicet, nullum inter Mahumeti miracula repiriri, quod naturalem hominis, vel dæmonis facultatem excedat; præſertim cum pleraque ſint ex eorum

genere, quæ à Præſtigiatoribus, Magis, & Ariolis fieri conſueuerunt: vt vnuſquiſque per ſe agnoſcere poteſt. Quòd verò attinet ad vaticinia, ſeu prædictiones rerum futurarum: preter ea quæ ſupra dicta ſunt ad oſtendendum, nullum in ijs eſſe, quod probet Mahumetum fuiſſe verè prophetam (quod etiam magis conſtabit exemplis Ethnicorum mox afferendis) addo hic aliquid amplius, nimirum; ex confeſſione ipſius Mahumeti conſtare, nihil illum de ſe, vel de ſuis, niſi temerè, vel ad ſummum ex aliqua coniectura, certi prædicere, vel vaticinari potuiſſe. En verba illius in Sura 46.

ما كنت بدعا من الرسل الاحقاف *Colles* v. 9.

وما ادرى ما يفعل بى ولا بكم ان اتبع الا ما يوحى

الىّ وما انا الا نذير مبين . *Non ſum nouus inter Legatos: & neſcio quid futurum ſit de me, neque de vobis. Non ſequor, niſi quod inſpiratur mihi: neque ſum niſi monitor manifeſtus*. Gloſſa Zamchaſcerij in hoc lo-

co

co eſt huiuſmodi : كانوا اقترحون عليــه الايات

ويسلونـــه عما يوحى بــه اليه من الغيوب اقيل له قل

ما كنت بدعًا من الرسل فانيكم كل ما تقترحونه

واخبركم بكل ما تسئلون عنــه من المغيبات فان

الرسل لم يكونوا ياتون الّا بما اتاهم الله من اياتــه

ولايخبرون الا ما اوحى اليهم ولقد اجاب موسى صلوات

الله عليه عن قول فرعون فما بال القرون الاولى قال

علمها عند ربّى وما ادرى لانه لا عــلم لى بالغيب ما

يفعل الله بى وبكم فيما مستقبل من الزمان من افعاله

ويقدرلى ولكم من قضاياه ان اتبع الا ما يوحى الىّ :

وعن الحسن وما ادرى ما يصيراليــه امرى وامركم فى

الدنيا ومَن الغالب منّا و المغلوب وعــن الكلبى

قال له اصحابه وقد ضجروا مــن اذى المشركين حتى

متى يكون هذا فقال ما ادرى ما يفعل بى ولا بكم
أ أترك بمكة ام اومر بالخروج ال الارض قد رفعت لى
ورايتها يعنى فى مدامة ذات نخيل و شجر وعن ابن
عباس ما يفعل بى ولا بكم فى الاخرة وقال هى
منسوخة لقوله ليغفر لك الله ما تقدم من
ذنبك وما تاخر:

Importunè poſtulabant ab eo (Socij eius) *verſiculos Alcorani pro eo* (quod illi propoſuerant). *& petebant ab eo, quid ipſi de occultis rebus reuelaretur. Dixit autem ei* (Deus) : *Reſponde illis : Non ſum nouus inter Legatos* (I. non habeo aliquod priuilegium præ illis) *itaut afferre poſſim vobis reſponſum à Deo de omni re quam poſtulatis; & annunciare vobis omnia quæ petitis, arcana. Nam Legati non annunciabant niſi ea, quæ reuelaſſet illis Deus de ſignis ſuis: neque manifeſtabant niſi ea quæ ipſis Deus manifeſtaßet per reuelationem. Et iam*

iam quidem Moyſes ſanctæ memoriæ reſpondit dicto Pharaonis, interrogantis eum de generationibus primis : Cognitio earam eſt apud Dominum meum (Pergit Mahumetus) *& neſcio*, (*quia non eſt mihi ſcientia de arcanis*) *quid facturus ſit Deus in me, neque in vobis in tempus futurum de operibus ſuis, & quid decreuerit mihi, & vobis de iudicijs ſuis. Certè non ſequor, niſi quod reuelatur mihi. Explicat Alhaſan : Et neſcio quò peruenturæ ſint res meæ, & res veſtræ in hoc Mundo : & quis ex nobis vincendus ſit, & quis victoriam conſecuturus.* (ſupponit Mahumetum loqui cum Infidelibus hoſtibus ſuis; ſed non eſt ita). *Explicat Alcalebius : Dixerunt Mahumeto ſocij eius:(iam enim tædebat eos moleſtiarum, quas ab infidelibus patiebantur) : Vſquequo hæc patiemur? Quibus ille reſpondit : Neſcio quid futurum ſit de me, neque de vobis : an relinquendus ſim in Mecca : an præcipiendus ſit mihi exitus in terram, quæ demonſtrata mihi fuit in ſomno, & habet palmas, & arbores. Exponit Ebn-Abbas :*

Non

Non noui, quid futurum ſit de me, neque de vobis in futuro ſeculo : ſed addit, hunc verſiculum fuiſſe abrogatum (quod ad futurum ſeculum; quæ verba propterea neceſſe eſt fuiſſe in Alcorano) *per ea verba : Vt ignoſcat tibi Deus id quod præceſſit de peccato tuo, & quod ſubſequutum eſt.*

Ex dictis manifeſtè patet, ficta eſſe omnia illa vaticinia, quibus Mahumetus prædicit ſuis tot res futuras, quot ſupra vidimus, itaut omnia vſque ad diem Reſurrectionis euentura illis manifeſtauerit; cum ne ea quidem quæ de ſe futura erant, ipſi nota eſſent. Et quidem in Alcorano ſæpè fatetur, ſe arcanas res ignorare, & ne quidem ſcire, quo mortis genere eſſet è viuis tollendus; & etiam iam morti proximus faſſus eſt hanc ſuam ignorantiam, repetens Phatemæ filiæ ſuæ ea verba Alcorani وما محمد الا رسول افان

مات اوقتل انقلبتم على اعقابكم :

Et non eſt Mahumetus niſi Legatus : An verò

verò, ſiue mortuus fuerit, ſiue occiſus, auertemini retrorſum? ex quibus verbis conſtat, illum neſciſſe, vtrum naturali morte, vtrum vero aliena manu eſſet extinguendus.

✠

Con-

Confirmatur aliquot exemplis Ethnicorum aſſertum noſtrum de falſitate miraculorum Mahumeti.

Caput Decimum.

CErtum eſt, poſſe Dæmones multa admiranda operari, quæ omnes humanæ naturæ vires excedant, cuius rei, præter exempla, quæ affert ipſe Alcoranus, nos hoc loco nonnulla alia ab Ethnicis Authoribus relata proferemus, vt manifeſtius ſit, nihil feciſſe Mahumetum, quod verum miraculum neceſ-

neceſſariò dicendum ſit.

Æmilia Virgo Veſtalis, ſuper extinctum Deæ Veſtæ foculum, carbaſum, quam optimam habebat, imponens, ſubitò ignem excitauit. Refert Valerius Max. lib. 1. c. 1. Dion. lib. 2.

Simulacrum Appollinis Chartagine, veſte aurea á quibuſdam nudatum fuerat: quorum ſacrilegæ manus inter fragmenta eius abſciſſæ repertæ ſunt. Idem lib. 1. c. 2. Iuſtin. lib. 24.

Mileto ab Alexandro capta, Ceres Mileſia, milites qui Templum ſpoliaturi irruperant, flamma obiecta priuauit oculis. Idem ibidem. Lactant. lib. 2. cap. 8.

Q. Sertorius per aſperos Luſitaniæ colles ceruam trahebat; ab ea ſe, quænam aut agenda, aut vitanda eſſent, prædicans admoneri. Ibidem c. 3. Plutar. in eius Vita.

Decius Accius Augur interrogatus à Lucio Tarquinio Rege, fierine poſſet quod ipſe mente conceperat: reſpondit, Fieri poſſe. Iubenteque Rege, nouacu-

la cotem diſcindi; Decius allatam cotem, adminiſtrato incredibili facto, nouacula diſcidit. Idem c. 3. Tit. Liu. lib. 1.

Caio Volunnio, & S. Sulpitio Conſulibus, bos mugitu ſuo in ſermonem humanum conuerſo, nouitate monſtri audientium animos exterruit. Et bello Punico ſecundo conſtitit, Cneo Domitio bouem dixiſſe: Caue tibi Roma. Ibid. c. 6. Liu. lib. 3.

Cum plebeijs ludis quidam pater familias per Circum Flaminium, priuſquam Pompa duceretur, ſeruum ſuum verberibus multatum, ſub furca ad ſupplicium egiſſet: Latino homini ex plebe Iuppiter in quiete præcepit, vt Conſulibus diceret, ſibi præſultorem Ludis Circenſibus proximis non placuiſſe: quæ res niſi, attenta ludorum inſtauratione, expiata eſſet, ſecuturum non mediocre Vrbis periculum. Ille veritus, ne cum aliquo incommodo, religione ſummum implicaret Imperium, ſilentium egit. E veſtigio filius eius ſubita vi morbi correptus, interijt. Ipſe etiam per quietem ab

eodem

eodem Deo interrogatus, an ſatis magnam pœnam neglecti imperij ſui pependiſſet: in propoſito perſeuerans, debilitate corporis ſolutus eſt. Ac tum demum ex conſilio amicorum, lectica ad Tribunal Conſulum, & inde ad Senatum perlatus, ordine totius caſus ſui expoſito, magna cum omnium admiratione recuperata membrorum firmitate, pedibus domum redijt. Idem ibidem Liu. lib. 2.

C. Atterius Rufus Eques Romanus, dum Syracuſis gladiatorium munus ederetur: inter quietem, Retiarij ſe manu confodi vidit, idque poſtero die in ſpectaculo conſeſſoribus narrauit. Incidit deinde, vt proximo ab equite loco Retiarius cum Mirmillone introduceretur; cuius cum faciem vidiſſet, idem dixit, ab illo ſe Retiario trucidari putaſſe; protinuſque inde diſcedere voluit. Illi ſermone ſuo metu eius diſcuſſo, cauſam exitij miſero attulerunt. Retiarius enim in eum locum compulſo Mirmillone, & abiecto, dum iacentem ferire conatur, tranſiectum gladio Atterium interemit.

Idem

Idem Val.Max. lib.1. c.7. vbi plura alia ſomnia ſequenti euentu comprobata refert. Videndus etiam Cicero in libris de Diuinatione; vbi lib. 1. mirabile illud narrat de duobus Arcadibus familiaribus, qui vna iter facientes, Megaram venerunt; quorum alter ad hoſpitem ſe contulit; alter in tabernam meritoriam diuertit. Is, qui in hoſpitio erat, vidit in ſomnijs comitem ſuum orantem, vt ſibi cauponis inſidijs circumuento ſubueniret: poſſe enim celeri eius accurſu, ſe imminenti periculo ſubtrahi. Quo viſu excitatus proſiluit, tabernamque, in qua is diuerſabatur petere conatus eſt. Peſtifero deinde fato eius, humaniſſimum propoſitum, tamquam ſuperuacuum, damnauit, & lectum, ac ſomnum repetijt. Tunc idem ei ſaucius oblatus obſecrauit, vt qui vitæ ſuæ auxilium ferre neglexiſſet, neci ſaltem vltionem non negaret: corpus enim ſuum à caupone trucidatum, tum maximè plauſtro ferri ad portam ſtercore coopertum. Tam conſtantibus familiaris precibus compulſus,

pulſus, protinus ad portam cucurrit, & plauſtrum, quod in quiete demonſtratum erat, comprehendit; cauponemque ad capitale ſupplicium perduxit.

Cum apud lacum Regillum Aulus Poſthumius Dictator, & Tuſculanorum Dux Mamilius Octauius magnis viribus inter ſe concurrerent, ac neutra acies aliquandiu pedem referret: Caſtor, & Pollux Romanarum partium propugnatores viſi, hoſtiles copias protinus fuderunt. Valer. Max. lib. 1. c. 8.

Bello Macedonico Publius Vatinius Reatinæ Præfecturæ vir, noctu Vrbem petens exiſtimauit duos iuuenes excellentis formæ albis equis reſidentes, obuios ſibi factos, nunciare, die, qui præterierat, Perſen Regem à Paulo captum. Quod cum Senatui indicaſſet, tamquam maieſtatis eius & amplitudinis vano ſermone contemptor, in carcerem coniectus: poſtquam Pauli literis, illo die Perſen captum apparuit, & cuſtodia liberatus, & inſuper agro, & vacatione donatus eſt. Caſtorem verò, & Pollu-

cem, etiam illo tempore pro Imperio Populi Romani excubuiſſe cognitum eſt, quo apud lacum Iuturnæ, ſuum, equorumque ſudorem abluiſſe viſi ſunt. Val. Max. lib. 1. c. 8. Liu. c. 11. & alij. Videntur Mahumetani hæc legiſſe.

Sunt & alia mirabilia, quæ ijdem referunt Authores. Cum per triennium Roma puſtilentia vexata fuiſſet, inſpecti ſunt libri Sybillini à Sacerdotibus: ex quibus intellexerunt, peſtilentiam non ceſſaturam, niſi Æſculapius accerſeretur ab Epidauro. Miſſi à Senatu Legati, ab Epidaurijs in Æſculapij Templum adducti ſunt. Et ecce ſerpens, qui rarò antea viſebatur, ſed ſemper cum magno bono, & quem vt Æſculapium ipſum venerabantur; per Vrbis celeberrimas partes mitibus oculis, & leni tractu labi cæpit: triduoque conſpectus, ſponte ad triremem Romanorum Legatorum perrexit, ibique in multiplicem orbem per ſummam quietem eſt conuolutus. Cum autem à portu ſoluiſſent, vbi Antium peruenerunt, ibi anguis in ædem Æſculapij pro-

prolapſus eſt : iterumque ſeſe aduehendum in triremem reſtituit, atque in ripam Tyberis egreſſis Legatis, in Inſulam, vbi Templum dicatum eſt, tranſnauit, aduentuque ſuo peſtilentiam depulit.

Captis à Furio Camillo Veijs, milites Simulacrum Iunonis Monetæ, ſeu Reginæ, inde in Vrbem transferre iuſſi ſunt. Et per iocum ab vno eorum interrogata Dea, an Romam migrare vellet: velle ſe reſpondit.

Simulacrum quoque Fortunæ Muliebris, quod eſt in Latina Via ad quartum milliarium, non ſemel, ſed bis locutum conſtitit, prius his verbis: Ritè me Matronæ vidiſtis, ritèque dedicaſtis.

Pugnantibus Romanis cum Veientibus, & Hetruſcis, tantus terror Veientes, & Hetruſcos, qui in cornu dextero erant Romanis multò ſuperiores, ſubito inuaſit, vt omnes in fugam verſi ſint: & repentè audita eſt vox Dei Syluani è proxima Sylua Arſia: Vno plus Hethruſci

cadent: Romanus exercitus victor abibit. Et ita euenit.

Iiſdem Romanis pugnantibus contra Brutios, & Lucanos ſub C. Fabritio Lucino Conſule, & res eſſet in ancipiti: non audentibus Romanis prælium ingredi, eximiæ magnitudinis iuuenis cæpit eos hortari ad fortitudinem capeſſendam. Vbi verò eos tardiores vidit, arreptis ſcalis per mediam hoſtium aciem ad contraria caſtra euaſit; & admotis, vallum conſcendit. Et cum Brutij, Lucanique caſtra defenſuri occurriſſent, idem impulſu armorum ſuorum proſtratos, iugulandos, capiendoſque Romanis tradidit. Viginti millia cæſa, & quinque millia cum Duce capta: & viginti ac tria militaria inſignia direpta. Cum verò ſequenti die vellet Conſul iuuenem illum debito honore munerare, nunquam inuentus eſt; omneſque Martem fuiſſe credidere.

Cum C. Caſſius Iulij Cæſaris interfector in acie Philippenſi pugnaret, vidit eumdem Cæſarem à ſe occiſum humano habi-

habitu auguſtiorem, purpureo paludamento amictum, minaci vultu, & concitato equo in ſe impetum facientem: Quo aſpectu perterritus tergum hoſti dedit dicens: Quid enim amplius agas, ſi occidiſſe parum eſt?

Combuſto Sacrario Saliorum, nihil in eo præter lituum Romuli integrum repertum eſt.

Seruij Tulli Statua, cum ædes Fortunæ conflagraſſet, inuiolata permanſit.

Idem Valer. Max. refert ex Platone ...... Pamphilum poſt dies decem, quam in acie ceciderat, & biduum poſtquam inde ſublatus fuerat, impoſitum rogo reuixiſſe, ac mira quædam viſa narraſſe. Simonides cænabat apud Scopam in Cranone Oppido Theſſaliæ. Nunciatum eſt ei, duos iuuenes ad ianuam veniſſe, magnopere rogantes, vt ad eos continuò prodiret. Sed egreſſus neminem reperit. Cæterum eo momento temporis triclinium, in quo Scopas epulabatur, collapſum, & ipſum, & omnes con-

uiuas oppreſſit. Valer. loco cit. Cicero lib. 1. de Orat.

Daphidas irriſurus Oraculum Apollinis Delphici, conſuluit eum, an equum inuenire poſſet, cum omnino nullum habuiſſet. Reddita eſt vox ex Oraculo: inuenturum equum; ſed vt eo deturbatus periret. Inde iocabundus rediens, incidit in Regem Attalum, quem ſæpé abſentem contumelioſis dictis laceſſiuerat: eiuſque iuſſu, ſaxo, cui nomen erat equus, præcipitatus perijt.

Eodem modo Philippus Rex Macedonum admonitus, vt à quadrigæ violentia ſalutem ſuam cuſtodiret: toto Regno diſiungi currus iuſſit, eumque locum, qui Bæotia Quadriga vocatur, ſemper vitauit. Verùm occiſus fuit à Pauſania gladio, in cuius capulo cælata erat quadriga. Val. lib. 1. c. 8.

Tuſcia Virgo Veſtalis incæſti criminis rea, in teſtimonium ſuæ innocentiæ arrepto cribro: Veſta, inquit, ſi Sacris tuis caſtas ſemper admoui manus, effice, vt hoc hauriam ex Tyberi aquam, & in

ædem

ædem tuam perferam. Et hauſit aquam cribro, atque in Templum detulit. Val. lib. 8. c. 1. Plin. lib. 28. c. 2.

Claudia Virgo Veſtalis, cum in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, ad comprobandam pudicitiam ſuam, fertur cingulo duxiſſe nauem, quam multa hominum millia trahere nequiuerunt. Valeſ. & Plutarc.

Cornelius Tacitus lib. 4. hiſtor. c. 81. hæc habet. Ex plebe Alexandrina quidam oculorum tabe notus, genua eius (ideſt Veſpaſiani) aduoluitur, & remedium cæcitatis expoſcens gemitu, monitu Serapidis Dei, quem dedita ſuperſtitionibus Gens ante alios colit; precabatur Principem, vt genas, & oculorum orbes dignaretur reſpergere oris excremento. Alius manu æger, eodem deo authore, vt pede, ac veſtigio Cæſaris calcaretur, orabat. Veſpaſianus primò irridere, & aſpernari: poſtremò æſtimari à Medicis iubet, an talis cæcitas, ac debilitas ope humana ſuperabiles forent. Medici variè dixere. Huic non exeſam

vim luminis, & redituram, ſi pellerentur obſtantia: illi elapſos in prauum artus: ſi ſalubris vis adhibeatur, poſſe integrari. Igitur Veſpaſianus cuncta fortunæ ſuæ patere ratus, nec quicquam vltra incredibile; læto ipſe vultu, erecta, quæ adſtabat multitudine, iuſſa exequitur. Statim conuerſa ad vſum manus, ac cæco reluxit dies. Vtrumque, qui interfuere, nunc quoque memorant, & poſtquam nullum mendacio pretium. Idem refert Suetonius in Veſpaſiano c.7. Cum hac tamen differentia, quod non quidem manus, ſed crus debile alteri fuerit. Ait enim: E plebe quidam luminibus orbatus; item alius debili crure, ſedentem pro Tribunali pariter adierunt, &c.

Albigerius Cartaginienſis fuit adeo diuinandi peritus, vt Dæmonibus afflantibus, reſponderet quidquid egiſſet quiſque, aut omnino cogitaſſet: quod teſtatur D. Auguſtinus, qui illis ipſis vaticinijs ſe plerumque ſcribit interfuiſſe. Refert Textor in Officina.

C. Le-

C. Lepidus apud Plinium teſtis eſt, arbores locutas fuiſſe.

Neronis Principatu arbores ſedem mutauere.

M. Lepido, & Q. Catulo Conſulibus, locutus eſt Gallus gallinaceus.

Anno, quo Nero excidit Imperio, oleæ, & prata in contrarias ſedes tranſierunt.

Paulò antequam Auguſtus Imperator factus eſt, bos in ſuburbano Romæ ad arantem locutus eſt: fruſtra ſe vrgeri: non enim frumenta, ſed homines breui defuturos. Hæc omnia Textor in Officina.

Paulò antequam Iulius Cæſar occideretur, caſu reperta eſt in antiquo ſepulcro, in quo conditus erat Capys, tabula ænea conſcripta literis, verbisque Græcis hac ſententia: *Quandocumque oſſa Capys detecta eſſent, fore vt Iulo prognatus, manu conſanguineorum necaretur, magniſque mox Italiæ cladibus vindicaretur.* Quidam etiam equorum greges, quos ipſe Cæſar in traijciendo Rubicone flumine con-

conſecrarat, inuenti ſunt pertinaciſſimè pabulo abſtinere,vbertimque flere. Præterea Spurinna Haruſpex monuit eumdem, vt caueret periculum, quod non vltra Martias Idus proferretur. Nocte verò ante diem cædis, Calfurnia eius vxor imaginata eſt Maritum in gremio ſuo confodi: ac ſubito cubiculi fores ſpontè patuerunt. Hæc omnia ſcribit Suetonius Tranquillus in eius Vita: qui etiam addit in fine hæc verba digniſſima notatu: [Percuſſorum autem ferè neque triennio quiſquam amplius ſuperuixit, neque ſua morte defunctus eſt. Damnati, alius alio caſu perijt: pars naufragio, pars prælio, nonnulli ſemet eodem illo pugione, quo Cæſarem violauerant, interemerunt.] Acrior vindicta ſumpta de cæde Cæſaris, quam de iniurijs Mahumeti.

Apollonius Thianæus, qui vixit ſub Domitiano Imperatore, & Pithagoricam Sectam profeſſus eſt, tot, ac tam magna malis artibus prodigia patrauit, vt per totum penè Orbem nominis eius

fama

ſama percrebuerit, & ab Alexandro, & AntoninoCaracalla Imperatoribus tamquam Deus habitus ſit. Quin etiam Herocles Philoſophus, vnus ex Areopagitis, vt refert Euſebius, illum Chriſto parem oſtendere conatus eſt, nec minora, quàm illum miracula feciſſe. Romam à Domitiano tamquam reus accerſitus, coma, barbaque ad ludibrium ſpoliatus eſt. Deinde carceri incluſus, omnium fallens oculos euaſit, Epheſumque reuerſus eſt. Puellam extinctam, feretroque impoſitam ſuſcitauit, authore Philoſtrato eius Diſcipulo, qui Magiſtri ſui res deſcripſit, ac vulgauit; quamuis illam verè mortuam fuiſſe affirmare non audeat. Anaſtaſius Nicænus lib. quæſt. 23. hæc de eo ſcribit: [Appollonij autem in hodiernum vſque diem in nunnullis locis Sacra peraguntur: alia quidem ad auertendas beſtias quadrupedes, & volucres, quæ poſſunt homines lædere: alia autem ad ſiſtendos fluxus fluminum, quæ curſu feruntur inordinato: alia autem ad auertenda illa, quæ ſunt ad perniciem, & in-

& interitum hominum comparata. Non ſolum autem in vita eius hæc per ipſum fecerunt Dæmones : ſed etiam poſt eius mortem ad eius monumentum manentes, quædam fecerunt ſigna in eius nomine ad eos decipiendos, quos Dæmon facilè ſeducit, & pellicit ad res huiuſmodi.] Hæc Anaſtaſius. Subdit Bacchonius: [Verum de Statua eius operatione Dæmonum reſponſa dante, hæc ſcripta habentur apud Iuſtinum lib. quæſt. 24. Dæmonis ipſius in illius ſtatua inſidentis, & homines Oraculis edendis in errorem, vt Apollonium ſicuti Deum honorarent, & colerent in ducentis, os Dominus obturauit, reſponſis eius abolitis.]

Refert etiam Philoſtratus, Dæmoniacum quemdam hominem, fuiſſe ab Apollonio Magiſtro ſuo liberatũ. Id quod ideo addere volui, vt conſtaret, nullum eſſe Mahumeti miraculum, cui vel ſimile, vel etiam maius, in ijs quæ Dæmones, vel per ſe, vel per malos homines operari conſueuerunt, non reperiretur. Neque verò de his (ſaltem omnibus)

bus) quæ hactenus relata ſunt, dubitari poteſt, ſicut de Mahumeti miraculis, cum à diuerſis diuerſarum gentium Authoribus, quorum alij nihil de alijs ſciebant, narrentur; neque de vna, vel de altera perſona tantum eiuſdem loci, ſed de innumeris prope diuerſorum locorum hominibus referantur. Mahumeti autem miracula omnia ab vno fonte eoque lutulento profluxerunt.

Verùm obijcere poterunt Mahumetani, hæc exempla oſtendere, etiam miracula, quæ à Chriſtianis pro veritate religionis ſuæ afferenda afferuntur, potuiſſe opera Dæmonum patrari.

Sed reſpondemus, nullam eſſe huiuſmodi obiectionem. Nam ſi loquamur de miraculis Chriſti, & Apoſtolorum, aliorumque ante Mahumetum Sanctorum, de quorum nonnullis etiam in Alcorano fit honorifica mentio: conueniunt etiam Mahumetani vera fuiſſe miracula. Si verò ſermo ſit de ijs, quæ poſt Mahumetum facta ſunt, impoſſibile eſt, ea Dæmonum opera patrata fuiſſe: primò

mò, quia cum ferè innumeri mortui reſuſcitati, cæci illuminati, alijque naturaliter incurabilibus morbis laborantes ſanati per omnes ferè Chriſtiani orbis regiones à diuerſis Authoribus, etiam teſtibus de viſu, referantur: & horum miraculorum veritas à Sacris Præſulibus diligentiſſimè diſcuſſa ſit, ne quid in illis falſitatis, aut mendacij inſereretur: impoſſibile eſt, Dæmones in his partem vllam habuiſſe. Deinde, cum omnia hæc per Diuini nominis inuocationem, & per pias preces, ac ieiunia, & per rerum Sacrarum contactum, Sanctorumque inuocationem, præter omnem ſuperſtitionis, vel Dæmoniacæ operæ ſuſpicionem, facta fuerint, nulla eſt ratio aſſerendi, vel credendi, ea ex Dæmonum arte, vel fraude prouenifſe. Non negamus tamen aliqua ex his ex falſo vulgi rumore, vel ex praua imaginatione, atque indiſcreta pietate aliquando promanaſſe: ſed hæc ſtatim, vel breui depræhenſa ſunt.

Obijcient Mahumetani, etiam Mahume-

humetum in miraculis ſuis patrandis, Diuini nominis inuocatione, & precibus apud Deum vſum fuiſſe.

Reſpondemus primò, non eſſe nobis certum, Mahumetum Diuini nominis inuocatione miracula vlla feciſſe. Quantumuis enim id Mahumetani affirment, non tamen tenemur hoc illis credere, imò multas rationes non credendi habemus, quarum præcipua eſt, quia in pluribus alijs eos mendaces inuenimus. Secundò fieri quidem potuit, vt Dei Nomen inuocaret, & aliquas preces ad eum dirigeret: ſed alia etiam verba ſuperſtitioſa admiſceret. Ita Malefici quoque, & Sagæ rebus, & verbis Sacris, ipſoque Dei nomine abutuntur, verbis, & rebus profanis admiſcendo, ad aliquid mirabile perpetrandum: de qua re experientia non ſinit nos dubitare. Porrò neque pauca, neque leuia fundamenta habemus, hoc de Mahumeto iudicandi. Primò, quia vt erat in idololatria, ac ſuperſtitione natus, & enutritus, & in ea vſque ad annum quadrageſimum adoleue-

leuerat: plura etiam ex auita ſuperſtitione retinebat.

Quamobrem Philippus Guadagnolus ſupra laudatus, in Apologia ſua ſect. 5. c. 10. authoritate Sonnæ, & Alcorani euidenter probat, Mahumetum etiam poſtquam ſe Prophetam venditauerat, multa idololatrica exercuiſſe, & aſſeclis ſuis præcipiſſe. In libro enim Sonnæ mandat ſuis, vt proni venerentur, & oſculentur lapidem quemdam in Delubro Meccano, quem ex libro Hagar conſtat antea fuiſſe ab Ethnicis eodem ritu oſculatum, & veneratum. Præterea in Alcorano Sura 2. *de Vacca*, præcipit ſuis, vt orantes, faciem conuertant ad Fanum Meccæ, in quo Idola multa colebantur. Conueniunt etiam plerique Moſlemi, Mahumetum multa alia ſuis præcepiſſe, quæ Arabum Ethnicorum propria erant, vt Feſtum, quem hodie *Bahiram* vocant: peregrinationem ad Meccam: immolationem arietis: abſtinentiam à venatione, & ab occiſione pedicolorum, & pulicum per quatuor menſes ſacros in locis

Mec-

Meccæ ; obſeruantiam diei Veneris, quem illi in honorem eiuſdem Deæ celebrabant : & alia huiuſmodi. Denique certum eſt apud omnes, illum iam habitum vt Prophetam, tria Meccanorum Idola, Allatam, Alozam, & Manatam magnificis verbis extuliſſe. Cum enim recitaret Coraſinis Suram 53. quæ inſcribitur : والنجم : *Per Stellam*, poſtquam legiſſet illa verba. افرايتم اللات والعزى ومناة الثالثة الاخرى . *Quid vobis videtur de Allata, Aloza, & Manata quæ eſt alia tertia ?* ſtatim ſubdidit : تلك الغرانيق العلا وان شفاعتهن لترتجى : *Hæ ſunt puellæ pulchræ, excelſæ, quarum interceſſio certè ſperanda eſt.* Quo audito Coraſini, valdè lætati ſunt. Refert hoc Gelaleddinus, & alij Expoſitores communiter. Sed excuſant Mahumetum, quia id euenit : بالقا الشيطان على لسانه من غير علمه به : *quia Satanas iniecit hoc in linguam eius,*

abſque eo quod ſciret ipſe quid diceret. Plùra etiam dicere parabat: ſed ſtatim accurrens Gabriel admonuit eum de errore: & Deus abrogauit ea verba ex Alcorano. Cum autem propterea magna triſtitia angeretur Mahumetus, introducitur Deus ita illum conſolari, Sur. 22. v. 50.

ولا نبيّ الّا اذا تمنّى القى الشيطان فى امنيتــه فينسخ
اللــه ما يلقى الشيطان ثم يحكم اللــه اياته و الله
عليم حيكم: ليجعل ما يلقى الشيطان فتنة للذين
فى قلوبهم مــرض : *Nullus fuit Propheta, qui, dum recitaret* (Diuinas reuelationes) *Diabolus non immitteret* (aliquid falſi) *in lectionem eius. Sed Deus abrogabit id, quod immiſerit Diabolus: & deinde ſtabiliet Deus verba ſua: Deus enim eſt ſciens, ſapiens.* (Permittet autem hoc), *vt ponat id, quod immiſerit Diabolus, in tentationem eorum, in quorum cordibus eſt morbus.* Friuola prorſus excuſatio: ſed impudentiſſimum mendacium, quo aſſeritur, nullum Prophetam immunem fuiſſe à deceptio-

ptione Satanæ in ſuis vaticinijs, ſeu reuelationibus proferendis ac recitandis.

Cœterùm, Mahumetum ſuperſtitionibus addictum fuiſſe, præſertim ſacra profanis admiſcendo, ſatis patet ex Alcorano ipſo, in quo multis Suris præſcribit characteres quoſdam ſolitarios, ac prorſus magicos, qui quid ſignificent, Mahumetani ipſi Sapientiores prorſus ignorant: & Gelaleddinus ſemper ingenuè fatetur circa hos ignorantiam ſuam, ſcribens: الله اعلم بمراده بذلك: *Deus ſolus nouit quid hi characteres ſignificent*. Præterea ſæpè inducit in Alcorano Deum iurantem per res vanas, & ridiculas. Sura enim 68. iurat Deus: والقلم وما يسطرون: *per clamum, & per id, quod ſcribunt*. Sura 75. بيوم القيمة وبالنفس اللوامة: *Per diem Reſurrectionis, & per animam, quæ ſe reprahendit*. Sura 85. والسماء ذات البروج واليوم الموعود وشاهد و المشهود: *Per Cælum*

lum habens ſigna Zodiaci, & per diem promiſſum, & per teſtificantem, & teſtificatum. Sura 86. والسماء والطارق : *Per Cælum, & Luciferum*. Sura 89. والفجر وليال عشر والشفع والوتر والليل اذا يسر : *Per Auroram, & decem noctes: Per coniunctionem, & ſeparationem, & per noctem cum accedit, & recedit*. Sura 90. بهذه البلد ووالد وما وُلد : *Per hanc regionem* (nempe Meccam) *& per generantem, & generatum*. Sura 91. والشمس وضحيها والقمر والنهار والليل والسماء والارض ونفس: *Per Solem, & ſplendorē eius: per Lunā, & diem: per noctem, & Cælum: per terram, & animam*. Sura 95. والتين والزيتون وطور سينين وهذا البلد الامين : *Per ficum, & oliuam, & Montem Synai: & hanc regionem ſecuram*. Sura 100. والعاديات ضبحا فالموريات قدحا : *Per equos quadrupedantes, puluerem & ſcintillas pedibus excitantes*. Sura 103. والعصر : *Per tempus pomeridianum*. Tædet tot iuramenta inania,

quæ

quæ Deo impiè tribuit enumerare. Quis verò ſuperſtitionem in illis non agnoſcat: & Mahumetum more Magorum, & Præſtigiatorum, ſacra cum profanis permiſcere non videat?

Præterea eſt in Alcorano Sura 113. quæ inſcribitur الفلق *Diluculum:* in qua fingit Mahumetus, ad hoc, vt liberari poſſet ab vndecim nodis, quibus à mulierculis Iudæis arte magica fuerat alligatus, præcipi ſibi à Deo hanc precatiunculam قُل اعوذ بربّ الفلق من شرّما خلق

ومن شرّ غاسق اذا وقب ومن شرّ النافثات فى العقد

ومن شرّ حاسد اذا حسد : *Dic: Confugio ad auxilium Domini Auroræ: à malo, quod creauit: & à malo Hyadum occidentium* (alij explicant, *à malo Lunæ latentis:* alij *à malo noctis tenebricoſæ:* alij aliter) *& à malo mulierum inſufflantium in nodos: & à malo inuidi, quando inuidet.* Nonne omnia ferè hæc verba fætent ſuperſtitionem?

nem ? & tamen audet Aurhorem illius facere Deum.

Refert etiam Albocharius par. 30. Tradit. Alcoranic. hanc hiſtoriolam :

حدّثنا عبد العزيز بن عبد الله قال حدّثنى مالك
عن سعيد بن ابى سعيد المقبرى عن ابى هريرة
عن النبى صلعم قال اذا جاء احدكم فراشه فلينفضه
بصنفة ثوبه ثلث مرات وليقل باسمك ربى وضعت
جنبى و بك ارفعه ان امسكت نفسى فاغفر لها
وان ارسلتها فاحفظها بما تحفظ به عبادك
الصالحين : *Narrauit nobis Abdalaziz filius Abdallah, dicens : Narrauit mihi Malec, ſe audiuiſſe Said filium Abuſaid Moctaberini, dicentem, ſe audiuiſſe ab Abuhoreira, qui audierat Mahumetum dicentem : Cum venerit aliquis veſtrum ad cubile ſuum cauſa quieſcendi in illo, excutiat illud tribus vicibus extremitate palliȷ̈ ſui, dicens : In nomine tuo Domine mi, depono latus meum,*

meum, & per te eleuabo illud. Si acceperis animam meam, parce illi: & ſi dimiſeris eam, cuſtodi illam, ſicut cuſtodire ſoles ſeruos tuos probos. Vides hic pietatem ſuperſtitioni; & verba bona actioni vanæ, & ridiculę adiuncta. Hoc idem in aliquibus ex ſuperius relatis miraculis manifeſtè apparet: veluti cum præcepit ei, qui in Alcorani lectione à Satana infeſtabatur, vt expueret tribus vicibus à parte ſiniſtra. Ipſa etiam qualitas miraculorum ſuperſtitionem, vt plurimum, præſefert. Similia quippe ſunt ijs, quæ per artem magicam fieri conſueuerunt: cuiuſmodi ſunt, arborum deambulatio, voces lapidum, loquela brutorum, &c. quæ vt vidimus, nullum alium habebant ſcopum, niſi oſtentationem, iactantiam, & vanitatem.

Poſtremò veriſſimè affirmare poſſumus, Deum illum, quem Mahumetus inuocabat, non fuiſſe Verum Deum, ſed figmentum quoddam, & quaſi Idolum, quod ipſe ſibi componebat: neque de eo, vt de Deo Vero ſentiebat: Ita de

Antichriſto ſcribit Daniel Propheta cap. 11. *Et Deum patrum ſuorum non reputabit: & erit in concupiſcentijs fæminarum, nec quemquam deorum curabit: quia aduerſum vniuerſa conſurget. Deum autem Maozim in loco ſuo venerabitur: & Deum, quem ignorauerunt Patres eius, colet auro, & argento, & lapide pretioſo, rebuſque pretioſis. Et faciet, vt muniat Maozim cum deo alieno, quem cognouit.* Agnoſce, Lector, in Mahumeto Antichriſti imaginem; hic enim quamuis nullum deorum curauerit, imò πολυθείαν: i. plurium Deorum cultum, ſemper damnauerit, non tamen Deum patrum ſuorũ, nempe Deũ Verum, reputauit, ſeu, vt habetur in fonte Hebraico יָבִין *intellexit*, ideſt benè, riteque cognouit: ſed Deum quemdam fictitium in loco ſuo, ideſt in Mecca veneratus eſt. Neque ab re eſt, quod Deus ille Antichriſti vocetur מָעֻזִּים *Maozim*, ideſt, *Fortitudines*, *vel Fortis*: nam Mahumetus etiam in Alcorano ſæpiſſimè

eodem

eodem nomine vocat deum ſuum, العزيز *Alaziz*, ideſt *Fortem*: & præterea, vt ſuperius vidimus, magnificè extulit deum, ſeu Idolum quoddam Meccanorum, nomine العزى *Alozza*, eiuſdem ſignificationis, nempe *Fortem*. Eumdem porrò Deum, quem coluit Mahumetus, colunt hodiè omnes Mahumetani: nempe, deum præditum membris corporeis, veris, & realibus, licet ab humanis diſſimilibus: qui non ſit vbique, ſed vno tantum, certòque loco detineatur, & concludatur: qui non intellectu, ſed corporeis oculis videatur: qui cogat homines ad peccandum, qui vnam tantum perſonam habeat. Hic porrò nunquam dici poterit Verus Deus, ſed phantaſma quoddam, vel Idolum à Mahumeto confictum, etiamſi de illo magnifica, & admiranda prædicet in ſuo Alcorano. Talem D. Auguſtinus lib. 4. Conf. cap. 7. ſibi formauerat Deum, antequam veritatem Chriſtianæ Fidei agnoſceret: dum loquens cum ipſo Deo ſcribit: *Non*

eras

eras mihi aliquid ſolidum & firmum, cum de te cogitabam : non enim tu eras, ſed vanum phantaſma; & error meus erat Deus meus. Quare non mirum ſi in huius Mahumetici dei nomine, apparens aliquod miraculum Dæmon operaretur. Sed re vera nullum operatus eſt.

* * *

De

De miraculo Alcorani.

Caput Vndecimum.

MAhumeti miraculorum maximum, eſſe Alcoranum, communis eſt Doctorum Moſlemorum ſententia. Imò cætera eius miracula præ hoc, parui, vel nihili faciunt. Omnes Alcorani periodos vocant ايات, *ſigna*, vel *miracula*: quaſi tot miracula contineat, quot periodos: quamuis, vt ſuperius vidimus, multo plura miracula, quam periodos in Alcorano contineri quidam affirment.

Primò quidem Mahumetus ipſe Su-

ra 29. العنكبوت *Aranea* v. 50. poſtulantibus Meccanis aliquod miraculum, iubetur à Deo reſpondere, vel potius ipſe Deus reſpondet: اولم يكفهم انّا انزلنا عليك الكتاب يُتلى عليهم : *An nondum ſatis fuit illis, quod demiſerimus ad te Librum, qui legitur illis?* nempe Alcoranum. Vbi Gelaleddinus ita ſcribit: فهو اية مستمرّة لا انقضاء لها بخلاف ما ذُكر من الايات كناقة صالح و عصا موسى ومايدة عيسى : *Ipſe enim Alcoranus eſt miraculum ſtabile, ac permanes, quod non habet finem, ex oppoſito aliorum miraculorum, quæ referuntur, cuiuſmodi eſt Camela Salehi, Virga Moyſi, & Menſa Ieſu.* Et Sura 59. الحشر : *Congregatio*, v. 21. ita fingitur loqui Deus: لو انزلنا هذا القران على جبل لرايته خاشعًا متصدّعًا من خشية الله : *Si demiſiſſemus hunc Alcoranum ſuper aliquem*

quem montem ; certè vidiſſes eum ſeſe humiliantem , & ſcindentem ex timore Dei. Algazelus autem ita de eo magnificè loquitur : هو المعجزة الكبرى الباقية بين الخلق
وليست لنبيّ معجزة باقية سواه اذ تحدّى بها رسول الله
بلغاء العرب و فصحاءها وجزيرة العرب يومئذ مملوة
بالاف منهم والفصاحة صنعتهم وبها منافستهم
ومباهاتهم وكان ينادى بين اظهرهم ان ياتوا بمثله
اوبعشر سور من مثله او بسورة من مثله ان شكّوا
فيه وقال تعالى لئن اجتمعت الانس والجنّ على ان
ياتوا بمثل هذا القران لا ياتون بمثله ولو كان
بعضهم لبعض ظهيرا : *Ipſe Alcoranus eſt miraculum maximum perſeuerans inter creaturas. Nullus autem Propheta fecit miraculum perſeuerans, præter Mahumetum, cum prouocauerit per Alcoranum diſertiſſimos, & eloquentiſſimos Arabum, quibus eo tempore erat plena Arabia : & elo-*

eloquentia erat ars, & profeſſio eorum; & in ea erat æmulatio, & concertatio eorum ad gloriam aſſequendam. Ipſe verò inuitabat præſtantiſſimos eorum, vt facerent Alcoranum talem, qualis erat ſuus: aut decem Suras, vel ſaltem vnicam Suram ſimilem Suris illius, ſi dubitarent de eo. Et dixit Altiſſimus: Si congregarentur homines, & dæmones, vt facerent Alcoranum huic ſimilem, nullo modo efficere poſſent, quantumuis ſeſe inuicem adiuuarent. Auget miraculum idem Algazelus, quòd اتاه الله

جميع ذلك وهو رجل امّى لم يمارس العلم ولم يطالع

الكتب ولم يسافر قط فى طلب علم ولم يزل بين

اظهر الجهال من الاعراب يتيمًا ضعيفًا مستضعفًا:

Deus conceſſit illi hoc totum, cum eſſet homo idiota, qui ſeſe nunquam in ſcientijs exercuerat, nec ſtuduerat libris, nec itinera ſuſceperat ad ſcientias exquirendas; ſed ſemper verſatus fuerat inter ignariſſimos Arabum agre-

agreſtium, orphanus, imbecillis, ac neglectus.

Ahmed filius Abdolhalim, pag. mihi 320. & Author libri *De Signis Directionis in Vita Mahumeti*, longiſſimam texunt diſſertationem ad confirmandum hoc tam grande, ac nouum Alcorani miraculum.

Poſſem vnico verbo omnibus Moſlemorum Doctorum in hac re argumentis ſatisfacere, reſpondendo id, quod reſponſum fuit cuidam Thraſoni, qui ſe Rhodi ſaltum ſaltaſſe iactabat, quem nullus alius eius loci æquare potuiſſet: ſeque eius rei teſtes ibidem habere ſanctè iurabat: nimirum: *ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ πήδημα*: *En Rodus, en & ſaltus.* Habemus præ manibus plurimos Alcorani codices Arabicè ab ipſis Arabibus, aliiſque Mahumetanis ſcriptos: nihil in illis mutauere, vel corrupere Chriſtiani: optimè inter ſe conueniunt: nullumque inter eos diſcrimen, niſi leuis momenti. Ego ſanè à capite ad calcem totum legi, ac multoties relegi: atque, vt melius intelli-

telligerem, adhibui præcipuorum Doctorum Moſlemorum gloſſas, & commentaria: & neque in vnica Sura, neque in decem, neque in omnibus miraculum vllum, vel vmbram miraculi, potui reperire: imò plures ineptias, nugas, fabulas, errores, mendacia inueni. Poſſum itaque dicere: *En Alcoranus:* non autem: *en & miraculum.* Verum vt ad ſingula Moſlemorum argumenta reſpondeam: hic eadem breuiter recenſebo.

Primum igitur argumentum, quo Moſlemi Alcorani miraculum ſe probare exiſtimant, & plura ſimul argumenta complectitur, eſt huiuſmodi. Mahumetus ſæpius ad ſcribendum, vel proferendum Alcoranum ſimilem ſuo; vel decem, aut etiam Suram vnicam illius imitandam Meccanos prouocauit. Vt hoc facerent, neceſſitas eos cogebat: agebatur enim de Religione, Regno, bonis, vita, & ſalute ipſorum. Porrò Meccani erant eloquentiæ, & præſertim poëticæ maximè addicti, propriæque gloriæ, & exiſtimationis ſtudioſi. Patet igitur,

eos

eos vel non potuiſſe facere aliquid ſimile : vel ne facerent, diuinitus impeditos fuiſſe. Vtrumque verò eſt magnum miraculum. Quòd autem non fecerint, patet : quia ſi feciſſent, opus eorum ad manus noſtras deueniſſet : quemadmodum multa opera leuioris momenti ab alijs conſcripta, deuenere.

Reſpondeo primò; miraculum nullum cenſendum eſſe, quòd in aliqua Vrbe, vel gente quiſpiam opus tale conſcribat, vt nemo in ea reperiatur, qui aliquid æquale, vel ſimile efficere poſſit; niſi forte illud idem imitando, vel res eaſdem aut ſimiles, eodem, vel alio idiomate, ijſdemque verbis, modiſque dicendi, cum modica mutatione tractando. Quo pacto ſtultiſſimè affirmaretur, non poſſe aliquid Alcorano ſimile fieri. Quis enim vel Ariſtotelem, vel Homerum, vel Demoſthenem, vel Tullium, ſiue argumenti dignitate, ſiue ſtyli, facundiæque vbertate, & venuſtate adæquauit, niſi fortè eadem, aut ſimilia ſcribendo illis, quæ ipſi ſcripſerunt, vel ijſdem vocibus

vtendo, quibus ipſi vſi ſunt? Videtur natura, ingenia quædam ſingularia inſtar *Phænicis* efformaſſe, atque ad opera quædam componenda deſtinaſſe, quæ alij quamtumuis doctiſſimi, fruſtra conentur æmulari. Hoc verò non in re literaria tantum, ſed in Sculptura, & in Pictura, & in alijs facultatibus ſæpè contingit. Quamobrem de Pindaro Poëta Græco ſcripſit noſter Latinus (Horatius Carm. lib. 4. Ode. 1.)

Pindarum quiſquis ſtudet æmulari,
Ille ceratis ope Dædalæa,
Nititur pennis, vitreo daturus
Nomina Ponto.

Reſpondeo ſecundò, non conſtare omnino, vtrum Meccani aliquid Alcorano ſimile, vel æquale, vel etiam melius ſcripſerint. Nec valet argumentum: Si ſcripſiſſent, ad manus noſtras opus deueniſſet, ſicut opera leuioris momenti deuenere. Quot enim doctiſſimorum Virorum Opera perierunt, cum tamen multa ignobiliorum ſuperſint? Proferant Mahumetani aliquem ex tot illis libris, quos

quos à Deo, Adam, Noë, Seth, Enoch, Abraham accepiſſe pronunciant. Certè iſtos omnes perijſſe fateantur, neceſſe eſt. Salomonis, & aliorum Prophetarum plures libri, quos ab ijſdem ſcriptos fuiſse paginæ ſacræ teſtantur, nuſquam hodie reperiuntur. Ne quid dicam de vulgatiſſimis olim aliorum Authorum operibus, quæ penitus interiere. Cicero, & Hortenſius diſertiſſimi erant in Romana Republica Oratores; Prioris pleraque ſuperſunt: nonnulla tamen deſiderantur. Secundi nihil, vel aliquod tantum fragmentum inuenitur. Titi Liuij celeberrimi Hiſtoriographi, nonnullæ Romanarum hiſtoriarum Decades adhuc exiſtunt: alias tempus intercepit. Quare non mirum ſi Alcoranus à Mahumeto vulgatus hodie ſuperſit: Meccanorum verò, ſi quem ſcripſerunt, interierit: præſertim quia cum Mahumetani præualuiſſent, & Meccanos oppreſſiſſent: probabile eſt, etiam Alcoranum à Meccanis ſcriptum, ab illis, vt pote Al-

corano ſuo perniciofum, interceptum, abolitumque fuiſſe.

Reſpondeo tertiò: falſum eſſe, Meccanos adeo eloquentes, doctos, & eruditos fuiſſe, quemadmodum Authores iſti confingunt. Imò Alcoranus ipſe non ſemel vocat eos antonomaſticè: الاميين *Idiotas*: ideſt legendi ſcribendique ignaros. Ita enim habemus Sura 62. الجمعة *Conuentus*. v. 2. هو الذى بعث فى الاميين رسولا منهم يتلو عليهم اياته: *Ipſe eſt, qui ſuſcitauit inter Idiotas Legatum ex ipſis, qui legeret eis ſigna ſua*. Et Sura 3. ال عمران *Familia Amran* v. 73. Iudæi, & Chriſtiani vocant Meccanos per Antonomaſian *Idiotas*, dicentes: ليس علينا فى الاميين سبيل: *Non eſt nobis impoſita lex pro idiotis*. Et notandum eſt non ſolos Meccanos, ſed omnes Arabes per hæc Alcorani verba deſignari. Ita Gelal. Sura 62. verſ. 2.

الاميين

الاميين العرب والامّى من لا يكتب ولا يقرء كتابًا :

Idiotæ ſunt Arabes : & Idiota eſt qui neſcit ſcribere , neque ſcripturam legere. Teſtis eſt Author quidam celeberrimus apud Mahumetanos, nomine احمد بن محمد بن خلكان *Ahmed filius Mohămed filij Chalcan;* cum iam vulgari cæpiſſet Alcoranus, non repertum fuiſſe in vniuerſa regione Iemanitide, ſiue Arabiæ Fælicis, qui Arabicè legendi, vel ſcribendi peritus eſſet. Refert hoc Edvardus Pocockius, nam ego Authorem ipſum in fonte non vidi. Princeps inter Alcorani Expoſitores Zamchaſcerius, in eadem Sura 62. ita ſcribit: الامى منسوب الى امّة العرب لانهم كانوا لا يكتبون ولايقرؤن من بين الامم : *Idiota refertur ad Arabes, quia ipſi nec ſcribere, nec legere norant inter gentes.* Sciaher Settanius idem teſtatur القرنان المتقابلتان

 قبل

قبل المبعث هم اهل الكتاب والاميون والامى من لا يعرف الكتبة فكانت اليهود والنصارى بالمدينة والاميون بمكة : *Duæ Sectæ, ſeu Gentes inter ſe oppoſitæ erant antequam mitteretur Mahumetus: Scripturales, & Idiotæ (Idiotæ autem eſt, qui ſcripturam ignorat): Erant porrò Iudæi, & Chriſtiani in Medina: Idiotæ autem in Mecca*. Adſtipulatur Naſer filius Abul-Mocarem, Author libri المغرب his verbis : الامى فى اللغة منسوبه الى امة العرب وهى أم تكن تكتب ولا تقرا فاستعير لكل من لا يعرف الكتابة ولا القراة : *Idiota ex vi idiomatis refertur ad gentem Arabum, quæ legere, & ſcribere neſciebat. Tranſlata autem fuit hæc vox ad omnes, qui legendi, ac ſcribendi ſunt ignari*. Afferunt quidam, Arabes cum hac tota ſua craſſitie, & inſcitia literarum, fuiſſe tamen deditos poëſi; nimirum efferendis ſenſibus ſuis per

per ſententias rythmicas, ſine vlla tamen certa lege ſyllabarum: quemadmodum ruſtici noſtri, ac paſtores in agris, vel cæci in triuijs non rarò conſueuerunt. Hinc Author Ebno-Phares relatus à Geladdino Saiutienſi, ſcribit: لم يكن لاوايل العرب الشعر الا الابيات يقولها الرجل فى حاجته :

Non erat Arabibus primis alia poëſis, quam verſus, quos quiſque proferebat cum ſibi opus eſſet. Huius farinæ eſt etiam Alcoranus, vt quilibet videre poteſt.

Reſpondeo quartò: quamuis daremus, Meccanos eloquentiſſimos, eruditiſſimos, ac doctiſſimos fuiſſe: cum tamen eſſent homines prudentes, & graues, & Mahumetum fatuum, ac nebulonem exiſtimarent: Alcoranum verò, ſcripturam vel ineptam, & ſtultam; vel magicam, ac ſuperſtitioſam crederent (quæ omnia ex ipſis Alcorani verbis manifeſtè patent) homini fanatico, ac ſicophantæ, eiuſque libro, reſpondere dedignati ſunt: & armis, ac fuſtibus, non calamo, & ſcriptura Mahumetum, eiuſque con-

gerrones, tamquam peſtem, ex vrbe ſua eiecerunt, vt conſtat ex ipſis Moſlemorum hiſtorijs. Cum verò Mahumetus extorris in Medinam confugiſſet, gentem illam lenocinijs, ac fallacijs traxit in partes ſuas: itaque Medinenſium viribus roboratus, Meccanos deuicit, & oppreſſit. Tum verò nihil illis proderat Alcorano reſpondere: ſed neque auſi fuiſſent id facere, quamuis ille requiſiſſet.

Reſpondeo quintò: multos Arabes poſt Mahumeti exceſſum, opera plura Alcorano eloquentiora, & meliora conſcripſiſſe. Hoc tamen Mahumetani negabunt, ne videantur Prophetæ ſuo mendacis notam inurere. Verùm non Mahumetani proprio affectu excæcati, ſed viri docti, iudicijque purgati, debent hoc dijudicare. Colitur à Moſlemis, tamquam Diuus, شينج عمر ابن فارث *Doctor Omar filius Phareth*, homo Ægyptius: qui cum eſſet omnis literaturæ expers, non ſecus, ac Mahumetus, à malo dæmone arreptus,

ſæpè

ſæpè ſæpius repente in terram corruebat, diuerſiſſima de diuerſiſſimis cum clamore enuncians; & maiori elegantia, melioríque ordine, quam Mahumetus, ſententias ſuas proferebat. Habuit eorum, quæ effutiebat, ſedulos Amanuenſes, qui ex his, quæ ſexaginta annorum ſpatio protulerat, librum compoſuere Alcorano maiorem, & elegantiorem, quem inſcripſerunt, ديوان شيخ عمر بن فارث, *Diuan*, (ſeu Dialogum) *Doctoris Omar filij Phareth*. Refert hoc Eruditiſſimus Vir Petrus Bedic Nobilis Perſarmenus in ſuo Opere, quod inſcripſit Perſicè چهيل سوتن: *Cehil Sutun*: ideſt: *Quadraginta Columnarum*. art. 9.

Alterum argumentum, pro aſſerendo Alcorani miraculo, eſt, quod cum Meccani eſſent tam docti, & eloquentes, Mahumetus verò homo idiota, & ſemper inter ruſticos verſatus; opus tamen tam rarum, atque admirabile ediderit,

derit, cui nihil Meccani ſimile, ne dum æquale facere potuerint.

Sed facilè reſpondetur: Primò negando hoc opus, tam rarum & admirabile eſſe, vt Moſlemi iactant. Deinde, multos idiotas, ac legendi, ſcribendique prorſus ignaros, eo iudicio, ingenio, prudentiaque naturaliter pollere, vt ore tenus, ex eo quod ab alijs audierunt, vel per ſe ipſos meditati ſunt, ſciant alicuius Scriptoris adiumento, conceptus ſuos optimè explicare: quod in quibuſdam etiam cæcis eueniſſe compertum eſt. Porrò Mahumetum, mortalium omnium prudentiſſimum, ſapientiſſimum, ac perſpicaciſſimum fuiſſe, ipſe Ahmed, & Mahumetani, vt alias vidimus, plenis buccis crepant: qua in re ſibi manifeſtè contradicunt. Alij tamen aſſerunt (licet id Moſlemi inficientur) Alcoranum non à Mahumeto, ſed a Sergio Monacho Neſtoriano concinnatum fuiſſe: vel ab aliquibus Chriſtianis, ac Iudæis Mahumetum prauè edoctum, ea, quæ in Alcorano continentur, alicui ex ſuis ſparſim

ſim confuſeque dictaſſe; quæ deinde ab Abubacro in vnum volumen diſſutim, ac ſine vllo ordine congeſta ſunt. Et hoc videtur magis verum. Nec aberraret, vt opinor, qui aſſereret, Genium aliquem malum ſeſe pro Gabriele venditantem, ea, quæ ſunt in Alcorano, Mahumeto ſuggeſſiſſe. Certè ſtylus Alcorani ſimillimus eſt illi, quo vtuntur dæmones, dum per energumenos, vel alio modo loquuntur. Verùm de hoc magis ex profeſſo proprio in loco tractabo. Videntur tamen mihi Arabes, in eo quod faciunt Mahumetum ita idiotam, etiam ex alio capite ab eo quod modo dixi, ſibi contradicere: Nam ſi Meccani erant eloquentiſſimi, & elegantiæ poëticæ ſtudioſiſſimi; cum Mahumetus eſſet non ſolum Meccanus, ſed Coraſinus, & Haſcemita, nimirum ex nobiliſſima Meccanorum familia, in qua conſequenter magis quam in alijs florere par erat eloquentiam, ac ſapientiam: non eſt probabile, illum adeo idiotam fuiſſe, ſaltem ex eo quod inter doctiſſimos verſaretur.

retur. Licet enim patrem amiſerit adhuc trimulus: attamen vſque ad annum octauum manſit ſub tutela & cura aui ſui Abdalmotallebi: quo mortuo, ſuſcepit eum in tutelam patruus eius Abutalebus, qui quandiu vixit, vt ſcribit Author libri *De Signis Directionis*, honorauit, defendit, & adiuuit eum. Vixit autem Abutalebus vſque ad quadrageſimum ſextum annum vitæ Mahumeti. Hic autem anno vigeſimo quinto ætatis ſuæ accepit in vxorem Chadigen viduam primariæ nobilitatis, atque opulentiſſimam. Quare cum eſſet tãtæ fœminæ maritus, quam Scriptores Moſlemi vocant سيدة العرب *Dominam Arabum*, & quæ habebat ampliſſima prædia, & lucroſiſſima negotia per Syram: ridiculum eſt credere id, quod refert idem Author c. 3. Sect. 1. ex authoritate Aly filij Abrahæ, filij Haſcemi: nimirum Mahumetum poſt trigeſimum ſeptimum ætatis annum, quando ad munus Propheticum vocatus fuit, conſueuiſſe commorari in paſcendis gregibus patrui ſui Abutalebi in locis deſer-

tis:

tis : vel, vt ſupra ſcripſit Ahmed, illum inter ruſticos Arabes aſſiduè verſatum fuiſſe. Porrò ſi Mahumetus aſinus, vel ſtipes fuiſſet; nihilominus tanto tempore inter nobiliſſimos, eloquentiſſimos, ac ſapientiſſimos Arabum verſatus, aliquid certè eruditionis hauſiſſet. Et quis credat, Chadigen, tantam fæminam, tantarumque facultatum Dominam, habuiſſe primò procuratorem, poſtea maritum hominem tam ſtupidum, & ignarum? Verùm hæc obiter, & per tranſennam tetigiſſe ſufficiat. Veniamus iam ad alia, quæ pro Alcorani miraculo aſſerendo Moſlemi producunt: pro quo,

Tertium erat argumentum, elegantia, quæ ſita eſt in verbis ſelectis, pulchroque ordine, ac diſpoſitione eorumdem verborum ad ſententias formandas.

Verùm hoc argumentum claudicat vtroque pede. Primò enim falſum eſt, huiuſmodi elegantiam in Alcorano reperiri. Deinde, etiam ſi eam concederemus, nihil tamen diuini, aut miraculoſi

ex hac illi eſſet tribuendum. Imò hoc ipſum oſtenderet, illum non eſſe à Deo. Spiritus enim Dei, qui in Prophetis locutus eſt, debet ſemper eſſe ſibi conſtans, & vniformis. Porrò neque in Pentateucho, neque in Euangelio fucum vllum inanis elegantiæ, aut vllum verborum lenocinium inuenimus: ſed ſolidas, veraſque ſententias, communibus verbis, ſimpliciqueſtylo nobis proponi à Spiritu Sancto videmus. Neque negari poteſt, quin Demoſthenis, Tullij, Platonis, Senecæ, multorumque aliorum Ethnicorum Scriptorum eloquentia, facundia, ornatuſque dicendi, maior appareat, quam Pentateuchi, & Euangelij. Verum, vt ſcribit S. Paulus de ſe, Epiſt. 1. ad Cor. c. 1. *Miſit me Chriſtus euangelizare, non in ſapientia verbi, vt non euacuetur Crux Chriſti*. Et c. 2. *Et ego cum veniſſem ad vos, fratres, veni non in ſublimitate ſermonis, aut ſapientiæ*. Et paulò poſt: *Et ſermo meus & prædicatio mea non in perſuaſibilibus humanæ ſapientiæ verbis, ſed in oſtenſione virtutis*. S. Auguſtinus lib.

6. Confeſs. c. 5. loquens de Sacra Scriptura ait: *Verbis apertiſſimis, & humillimo genere loquendi ſe cunctis præbens, & exercens intentionem eorum, qui non ſunt leues corde, vt exciperet omnes populari ſinu.*

Sed non niſi falsò, & Thraſonicè, Mahumetus, & Mahumetani hanc tantam Alcorano elegantiam, & venuſtatem attribuunt. Quicumque Arabicæ linguæ ſunt peritiores, rident, ac derident inſanam hanc Alcoranicæ elegantiæ iactantiam. Mihi ſanè nihil in illo apparet, quod venuſtatem aliquam poſſint cordati homines exiſtimare; niſi fluxus quidam in fine ſententiæ deſinentis in rythmum, more carminum Ethruſcorum, ſeu verſuum, quos Leoninos appellant, ſine vlla tamen certa regula metri. In quo non ſolum à noſtris Poëtis, præſertim Ethruſcis, verum etiam ab ipſis Arabibus, qui metro deinde ſcripſerunt, longè ſuperatur. Libet hic exemplum apponere ex Sura, quæ cæteris videtur eſſe venuſtior, & elegantior,

& eſt

& eſt nonageſima in Alcorano, cui titulus سورة الشمس *Sura Solis:* continetque quindecim verſus. Ponam primò verba ipſa Arabica: deinde eadem exprimam characteribus latinis, quantum fieri poterit. Poſtremò latinam interpretationem ſubijciam.

سُورَةُ ٱلشَّمْسِ.

وَٱلشَّمْسِ وَ ضُحَيهَا

وَٱلْقَمَرِ اِذَا تَلَيهَا

وَٱلنَّهَارِ اِذَا جَلَّيهَا

وَٱللَّيْلِ اِذَا يَغْشَيهَا

وَٱلسَّمَاءِ وَمَا بَنَيهَا

وَٱلْأَرْضِ وَمَا طَحَيهَا

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّيهَا

فَأَلْهَمَهَا

فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَيهَا

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّيهَا

وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّيهَا

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَيهَا

إِذَا انْبَعَثَ أَشْقَيهَا

فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ ٱللَّهِ نَاقَةَ ٱللَّهِ وَسُقْيَهَا

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذَنْبِهِمْ

فَسَوَّيهَا

وَلَا يَخَافُ عُقْبَيهَا

Sùrato-Sciàmſi.

Và-Sciàmſi, và dhohàha:
Vàl-Kàmari edà talàha
Vàn-nahàri edà giallàha
Val-làili edà iagſciàhà
Vas-Samài, và ma banàha

Val-àrdhi, và ma tabàha
Và nàſſin, và mà ſauuàha
Fa alhamàha fogiuràha, va taquàha
Càd áflaha màn Zaccàha
Và càd chába màn daſsàha
Càddabat Thamùdo be taghuàha
Edà enbàatha aſckàha
Fa càla làhom rasùl Allahi: Nàcat Allàhi, và ſocàha
Fa caddabùho, fa acarùha, fa dàmdama alàihim ràbbohom bè dànbihim, fà ſauuàha
Va la iachàfo ocbàha.

Sura Solis.

Per Solem, & ſplendorem eius:
Per Lunam, cum ſubſequitur eum:
Per diem, cum ſublimiorem oſtendit eum:
Per noctem, cum occultat eum:
Per Cœlum, & qui fabricauit illud:
Per Terram, & qui expandit eam:
Per Animam, & qui adaquauit eam:

Et

Et inſpirauit illi iniquitatem eius, & pietatem eius:

Iam fælix eſt, qui purificauit eam:

Et iam miſerrimus eſt, qui corrupit eam:

Non crediderunt Themudæi ob ſuperbiam ſuam:

Cum proſilijſſet pauperrimus eorum:

Dixit eis Legatus Dei: Camela Dei, & potus eius:

Et mendacij arguerunt eum: & peremerunt eam: & ruinam miſit ſuper eos Dominus eorum ob peccatum ipſorum, & æquales fecit eos:

Et non timebit retributionem eorum.

Quid hic, quæſo, elegantiæ, quid grauitatis, vel maieſtatis ſtyli, quod nullus mortalium æquare poſſit; & nequidem imitari? Quid hic miraculi? Quid diuinum, vel humano ſuperius? Et quidem hæc inter omnes Alcorani Suras videtur excellentiſſima.

Admoneo tamen hic Lectorem, non ſolum Chriſtianos Arabicæ linguæ peritos, ſed etiam Mahumetanos ſapientiores, ac prudentiores agnouiſſe, & con-

feſſos fuiſſe hanc Alcoranicæ elegantiæ vanitatem. Nam Iſmaël filius Aly in ſua hiſtoria, cap. في امة المسلمين *De gente Moſlemorum*, inter alias Sapientium Moſlemorum Sectas, ſeu ſcholas, enumerat eam, quæ inter ipſos fuit celeberrima, & dicebatur المردارية *Merdarienſium*: de quibus ita ſcribit: المردارية اصحاب عيسى بن صبيح المكنى بابى موسى المقلب بالمردار ويسمى راهب المعتزلة لانه تزهد وانفرد عن اصحابه بمسايل قبيحة جدا منها ان الناس قادرون على مثل هذا القران فصاحة ونظما وبلاغة وهو الذى بالغ فى القول بخلق القران: *Merdarienſes ſunt ſectatores Iſæ filij Sobeichi, qui cognominatus fuit Abu-Muſa; & ipſe Iſa cognominatus fuit Almerdar: & appellabatur Monachus Motazelitarum: religioſam quippe vitam amplexus eſt: & diuiſit ſeſe à ſocijs ſuis: tenuitque propoſitiones admodum*

dum abſurdas, ex quibus vna fuit, quòd homines poſſent facere librum ſimilem Alcorano in eloquentia, textura ſermonis, & elegantia. Et eò proceſſit, vt aſſereret Alcoranum eſſe creatum. Idem ferè habet inſignis Author Arabs, quem licet Chriſtianum, Mahumetani ipſi magni faciunt, Gregorius Abul-Phargius in hiſtoria Arabum, ita ſcribens. ومن المعتزلــة

ايضًا عيسى الملقب بالمردار بالــغ بالقول بخلــق

القران وان العرب كانوا قادرين على مثله فصاحــة

وبلاغة لولا مُنعوا عن الاهتمام بــــــــــــه :

Fuit etiam inter Motazelitas Iſa cognominatus Almerdar, qui auſus eſt aſſerere Alcoranum eſſe creatum: & Arabes potuiſſe efficere librum ſimilem illi in eloquentia, & elegantia, niſi impediti fuiſſent, ne in id animum intenderent. Author libri شــــرح

المواقف *Declaratio Stationum*, aſſerit ſententiam huius Doctoris fuiſſe, non ſolum Arabes potuiſſe facere aliquid ſimile Al-

corano, ſed etiam احسن منه *aliquid melius, & pulchrius illo:* Addit Sciaher Settanius: ابطاله اعجاز القران من جهة الفصاحة والبلاغة : *illum monſtraſſe, vanum eſſe miraculum in Alcorano, quo ad eloquentiam, & elegantiam illius*. Neque ſolum Almerdar, ſed etiam alius Doctor nomine النظام *Alnodham*, vt refert idem Sciaher Settanius, aſſerebat miraculum in Alcorano eſſe tantummodò من حيث الاخبار عن الامور الماضية والآتية ومن جهة صرف الدواعى عن المعارضة ومنع العرب عن الاهتمام به جبرًا وتعجيزا اذا لو خلاهم لكانوا قادرين على ان ياتوا بسورة من مثله بلاغة و فصاحة و نظما : *ex parte narrationum de rebus præteritis, & futuris: & ex eo, quod Deus auerterit Arabes prouocatos ad reſpondendum, ne id facerent, neque animum ad hoc intenderent ex ſuperbia, vel imbecillitate. Nam ſi Deus ſiuiſſet illos, certè poterant facere Suram ſimi-*

ſimilem Alcoranicæ in elegãtia, eloquentia, & venuſtate ordinis. Sed hoc erat probãdum: nempe Meccanos diuinitus impeditos fuiſſe, ne id facerent. Sufficit tamen, quòd facere potuerint, ad Alcorani mendacium demonſtrandum.

Noto hìc obiter, magnum eſſe apud Moſlemos ſcelus, ac piaculum, credere, aut aſſerere, Alcoranum fuiſſe creatum. Teſte enim ſuperius laudato Authore *Declarationis Stationum*, dixit ipſe Mahumetus : مَن قال القران مخلوق فهو كافر :

Si quis dixerit, Alcoranum eſſe creatum: inter infideles reputator. Nec ſentiunt miſeri, nihil poſſe eſſe increatum, quod non ſit Deus. Sed Almerdar nihili Prophetæ ſui anathema faciens, & veluti mulus aduerſus mulum recalcitrans, pronunciauit audacter : كفر من قال بقدمه :

Qui dixerit, Alcoranum eſſe increatum, ſeu æternum, inter infideles cenſetor. Ita refert Sciaher Settanius. Hæc autem diſceptatio de Alcorano creato, ſiue in-

creato, peperit Mahumetanis magnas turbas, & immenſas cædes: atque innumeri pro alterutra parte interfecti ſunt: & vix tandem à Chalipha, ſeu Imperatore Motauackelo ſedata eſt: hic enim voluit, liberam eſſe vnicuique ſuam ſententiam. Magis ridicula fuit opinio de Alcorano, cuiuſdam Doctoris, nomine الجاحظ *Algiabedh*, qui fuit princeps Sectæ الجاحظية *Algiabedhitarum*; nempe,

ان القران جسد يجوز ان ينقلب مرة رجلا ومرة حيوانا :

Alcoranum eſſe corpus, quod conuerti poſſit aliquando in hominem, aliquando in beſtiam. Sanius loquutus fuiſſet, ſi in beſtiam tantum conuerti poſſe pronunciaſſet. Sed pergo ad reliqua.

Quartum pro Alcorani miraculo aſſerendo argumentum deducunt Moſlemi ex rebus ipſis, quæ in eo tractantur. Hoc autem infirmius eſt eo, quod ab illius elegantia, ſtylique & ordinis venuſtate deducitur. Nam, vt ſuperius dixi, & quilibet per ſe Alcoranum legendo,

reco-

recognoſcere poteſt, pleraque in eo nugæ ſunt, & fabulæ Thalmudicæ: multa etiam mendacia continet contra Sacrarum Scripturarum hiſtorias: præterea plures hæreſes ac blaſphemias contra Chriſtianam fidem. Magna pars pertinet ad ſuperſtitioſos ritus, & politicas leges Mahumetanorum, & præcipuè ad bella gerenda, quæ ſunt ferè vnicus ſcopus Alcorani. Habet aliquot documenta moralia, ſed nullo modo cum ijs comparãda, quæ, non dico in ſacris Literis, ſed in Ethnicis Philoſophis, Seneca, Epicteto, Platone, & alijs huiuſmodi continentur. Quædam denique tractat ad Theologiam, virtuteſque theologicas ſpectantia: ſed omnia ferè fabulis, nugis, & erroribus admiſcet; præſertim vbi de ſupremo Iudicio, de Gehenna, ac de Paradiſo pertractat. Quidquid verò ſani, & laudabilis in eo reperitur, vberius ſine comparatione, elegantius, & efficacius à *Sacris Literis*, & à Chriſtianis Doctoribus habetur. In hoc probando non immoror, quia Alcoranus ipſe ſatis probat.

Con-

Concludo igitur, Mahumetum miracula nulla vera feciſſe: Nam ea, quæ illi tribuunt Moſlemi, ipſemet in Alcorano manifeſtè negat. Quòd ſi etiam ea feciſſet, cum tamen omnia, vt vidimus, naturæ ſaltem Angelicæ vires non excedant; & pleraque præſtigium præſeferant, nullo modo miraculi veri nomen merentur.

Sed ſi Moſlemi obſtinatè contendant, Pſeudoprophetam ſuum vera miracula feciſſe; quamuis nos ea non concedamus: reſpondebimus tamen, etiam ex ipſorum confeſſione, Chriſtum multò plura, & maiora miracula, & quidem vera, feciſſe. Nam Mahumetus mortuos nullos ſuſcitauit: nec Menſam de Cælo deſcendere fecit; nec mari, tempeſtatibuſque imperauit; nec quinquaginta millia morboſorum die vna ſanauit: imò qui multum illius miracula exaggerant, vix ad mille perueniſſe fatentur. At enim, Chriſtus non fecit arbores ambulare, nec beſtias, aut lapides loqui. Ita eſt; hæc nimirum cum ſint

pro-

propria Præſtigiatorum, & Magorum ; & vt plurimum à Diabolo fieri ſoleant; nullamque habeant neceſſitatem, vel vtilitatem: non mirum ſi Chriſtus illa facere noluerit. Multo tamen maius, ac mirabilius fuit, efficere, vt tot claudi ambularent, tot cæci viderent, tot muti loquerentur, tot mortui reſurgerent: præterea petræ, ac velum Templi ſcinderentur: Sepulcra ſpontè paterent, atque extincta iam cadauera inde reſurgerent: Sol in meridie plenilunij per tres horas eclypſin pateretur, ac totus terrarum orbis ingenti motu concuteretur.

Poſtremò inſurgo contra Moſlemos hoc ineluctabili argumento. Impoſſibile eſt, Deum concurrere veris miraculis ad confirmandam falſam religionem: ergo impoſſibile eſt, Mahumetum miracula vera feciſſe. Nam cum Deus Chriſtianam Religionem, non ſolum Chriſti, ſed etiam Apoſtolorum, & aliorum Sanctorum Chriſtianorum miraculis, quæ Moſlemi ipſi, & Alcoranus vera fuiſſe

faten-

fatentur, confirmauerit: neceſſariò fatendum eſt, Chriſtianam Religionem bonam eſſe, & veram. Ergo impoſſibile eſt, Deum per vera miracula Mahumetanicam Sectam, quæ Chriſtianæ ferè ex diametro opponitur, approbaſſe. Hic non video quid reſpondere poſſint Mahumetani, niſi Deum Chriſtianam Religionem veris miraculis approbaſſe, quamdiu bona, & vera fuit; nempe vſque ad aduentum Mahumeti. Hæc verò reſponſio dupliciter reijcitur. Primò quia, vt in Tertia parte huius noſtri Prodromi probabimus, Chriſtiana Religio eadem ſemper fuit, tam ante Mahumetum, quam poſt Mahumetum: neque vlla ratione probari poteſt, illam vnquam mutatam fuiſſe. Secundò, quia Deus eadem miracula operatus eſt in Chriſtiana Religione, & hodie quoque operatur poſt aduentum Mahumeti, quæ ante illum conſueuerat operari. Nam vbique Terrarum, vel per Sanctos viros, vel per Sacras Reliquias, & Imagines, vel alijs modis, plurimi mortui ſuſcitati
ſunt

ſunt, plurimi cæci illuminati, & alia miracula oſtenſa, quæ ſola Dei virtute fieri poſſunt: neque de horum veritate locus relinquitur dubitandi: cum non in vna regione, neque in vna Vrbe, neque ab vno Sancto, neque iiſdem teſtibus, facta ſint: ſed in diſſitiſſimis regionibus, à Sanctis diuerſiſſimis, & coram teſtibus, quorum alij nunquam alios viderunt, aut nouerunt. Nullum eſt ergo Mahumetanorum argumentum.

Vtrùm

Vtrum poſt iam fundatam Religionem, miracula ad eam conſeruandam requirantur.

Caput Duodecimum.

AD Religionem fundandam, eiuſq; Authorem Deum eſſe probandum, miracula requiri, iam ſatis demonſtratum eſt. Vtrum verò eadem ad illam conſeruandam, & illuſtrandam requirantur; nunc eſt videndum. Negant hoc noſtri temporis Nouatores:

puto quia in eorum ſectis miracula nulla reperiuntur. Æſopicam vulpem imitantur, quæ amiſſa in laqueo cauda, conabatur cæteris vulpibus perſuadere, vt ſuas etiam caudas abſcinderent, tamquam pondus inutile, & indecorum. Nimirum quia ipſi miracula nulla patrare poſſunt; eorum virtutem ſtudent extenuare: & illa nihil prorſus Religioni iam fundatæ vtilitatis conferre pronunciant. Imò ea ipſa, quæ apud Catholicos quotidie fieri vident, Dæmonum ludibria, vel hominum ſimpliciorum deliria appellare non verentur. Nos verò è conuerſo credimus, etiam ad nutriendam, & conſeruandam Religionem, vel neceſſaria, vel ſaltem vtiliſſima eſſe miracula: id verò facto ipſo probatur. Lex enim Moyſi, per quam vera Religio Mundo vniuerſo, & præſertim Iſraëlitis proponebatur, non ſolùm ab eodem Moyſe multis, admirandiſque ſignis confirmata fuit: verùm etiam deinceps à Deo vel immediatè, vel per Prophetas, & Sanctos homines, aſſiduè, quamdiù

apud

apud eoſdem Iſraëlitas perſeuerauit, pluribus ſignis illuſtrata. Patet hoc in omnibus ferè Veteris Teſtamenti libris; & tempore quoque Chriſti Domini, Probaticæ Piſcinæ miraculum, quod in Euangelio Ioannis refertur, perſeuerabat. Præterea Hæbreorum Doctores in libro *Ioma* cap. *Thareph Becalpe*: & in Diſtinctione, quæ incipit, *Sceba Iamim*; plura referunt prodigia, ſeu ſigna admiranda, quæ fiebant aſſiduè in Templo; & vſque ad mortem Chriſti Domini, ex ipſorum teſtimonio, perſeuerauerunt. Hæc autem erant: quòd ſors nominis Dei aſcenderet ſemper in dexteram: quòd lingua ſplendoris, ſeu lana rubricata ſuſpenſa in Templo, alba fieret: quòd lumen veſpertinum nunquam extingueretur: quòd ignis Altaris ſine fomite lignorum validus conſeruaretur: quòd modica particula panum Propoſitionis, quantum faba, ſaturaret Sacerdotem, qui eam comedebat, & adhuc aliquid ſupereſſet: quòd nunquam abortiuerit mulier propter nidorem carnium Sanctuarij,

rij, nec eædem carnes vnquam fœterent, nec muſca vlla vnquam ſuper eas, vel in domo, vbi ſeruabantur, appareret: quòd panes propoſitionis nunquam corrumperentur: quòd nunquam nocturna illuſio contigerit Sacerdoti in die Propitiationum: quòd qui adorabant in Templo, licet ſtarent anguſti, ſeque mutuò comprimerent; magnum tamen ſpatium inter ſe & ſocium inuenirent: quòd nunquam in Ieruſalem morderet ſcorpius, vel ſerpens: quòd nunquam pluuia extinxerit ignem Sacrificij, nec ventus, quantumuis validiſſimus, turbauerit columnam fumi: quòd fragmenta vaſorum fictilium, & cineres Altaris interioris, & purgamenta Candelabri, & animalium excrementa & plumæ abſorberentur à loco ſuo. De his miraculis fit etiam mentio in tractatu *Pirke Aboth*. Quòd ſi quis hæc Rabbinorum Thalmudiſtarum figmenta eſſe diceret: adhuc tamen certum eſſet ex ſacris Libris, vſque ad tempora Macabeorum in Eccleſia Iſraëlitica ſemper miracula aliqua facta fuiſ-

ſe. Deinde verò, breui illo annorum interuallo, quod vſque ad Chriſtum interceſſit, ſi pauca, vel nulla miracula facta inueniuntur, Diuinæ id diſpoſitioni tribuendum eſt: nam cum Regnum Dei auferendum eſſet a Iudæis, & ad Gentes transferendum: & Lex Moſaica quamprimum in Euangelicam commutanda; æquum etiam erat, vt miraculorum gratia ab illa gente auferretur: vt per hoc cognoſcerent, ſe quamprimum à vera Religione extorres eſſe futuros.

In Chriſtiana verò Religione per pluſquam ſexdecim ſæcula, quibus floruit, ſingulis ſæculis plura miracula facta fuiſſe, & quidem huiuſmodi, quæ non niſi vni Deo, ejuſque virtuti tribui poſſent: patet ex Annalibus, & hiſtorijs ab innumeris Authoribus, qui diſparatiſſimis locis & temporibus, res geſtas in Republica Chriſtiana ſcripſerunt, congeſtis: quos omnes mendacij, vel falſitatis redarguere, ne impudentiſſimus quidem, vel inſaniſſimus audebit. Mahumetani certè ea non negant, imò ingenuè

faten-

fatentur illa, quæ vſque ad Mahumetum facta ſunt.

Aly Maſaudius Abul-haſan filius Hoſein, loquens de Ciuitate Nazareth, affirmat, ſe vidiſſe ibi in quadam Eccleſia, quæ Chriſtianis erat in ſummo honore:

توابيت من حجارة فيها عظام الموتي يسيل منها زيت ثخين كالرب يتبرك بـــه النصـــــــــارى :

Arcas quaſdam lapideas, in quibus erant oſſa mortuorum, ex quibus fluebat oleum, denſum & craſſum, quaſi Deus benediceret per illud Chriſtianis.

Idem Author reponit inter Sanctos D. Georgium; quem aſſerit fuiſſe Apoſtolis contemporaneum: & occiſum fuiſſe à Rege quodam Meſopotamiæ, eo quod prædicaret fidem Chriſti: & ſubdit

واحياه الله وبعثه الثانية فقتله فاحياه الله فامر بنشره في الثالثة واحراقه وادرايه في دجلة فاهلك الله ذلك الملك . *Et Deus reſuſcitauit eum, miſitque eum ſecunda vice ad eumdem Regem: qui*

iterum occidit eum : & Deus iterum ſuſcitauit eum. Et cum tertiò rediſſet ad Regem, ille iuſſit eum in fruſta ſecari, & comburi, & cineres eius in Tigrim diſpergi. Deus verò perdidit Regem illum, &c.

Idem commemorat miracula quorumdam Diſcipulorum Chriſti, de quibus etiam aliquid innuitur in Alcorano: & quidam Expoſitores volunt fuiſſe Petrum, & Ioannem : quidam verò Petrum, & Thomam, cum quibus erat quidam alius nomine Habib faber lignarius. Et inter alia habet hæc verba :

فاظهروا من الاعجاز والبراهين مـن ابراء الاكمـة

والابرص واحياء المـــوتي؛

& oſtenderunt miracula, & argumenta euidentia, illuminando cæcos à natiuitate, mundando leproſos, & mortuos reſuſcitando.

Idem refert miraculum, quod euenit in Arabia tempore Dunaan Tyranni Iudæi, qui ita in Chriſtianos deſæuijt, vt in foueas ardentibus carbonibus plenas,

cos,

eos, qui Chriſtum eiurare nollent, coniectos miſerè perire iuberet. Hoc igitur refert in ea occaſione miraculum contigiſſe : فاوتى بامراة لها طفل بن سبعة اشهر فابت
ان تتخلا عن دينها فادنيت من النار فجزعت فانطق
الله الطفل فقال يا امى امضى على دينك فلا نار بعد
هذه فالقاهما فى النار : *Adducta eſt autem ad eum mulier quædam Chriſtiana, quæ habebat infantem ſeptem menſium : & hæc recuſabat diſcedere à ſua religione. Cum autem conijcienda eſſet in ignem, cæpit timere, deditque Deus loquelam infanti, qui dixit : O mater mea, conſtans eſto in fide tua : nam poſt hunc ignem non erit alius ignis. Coniectique ſunt ambo in foueam ardentem.* De his Martyribus honorifica fit mentio in Alcorano, in quo vocantur ; اصحاب الاخدود *Socij foueæ*, eò quod intra foueas igne plenas coniecti pro Chriſto mortui ſint.

Præterea in ipſo Alcorano; Sura 18. الكهف *Spelunca*, diffusè narratur mirabi-

lis hiſtoria Septem Dormientium; quamuis in ea aliquid fabuloſi admiſceatur.

Iudæi ipſi non negant quædam miracula per Chriſti Diſcipulos patrata. Nam in *Midras Coheleth*, & in *Sabath Ieroſolimitano*, diſtinction. *Scemona Seratzim*, refertur, Iacobum quemdam Diſcipulum Ieſu Nazareni ſanaſſe filium filij R. Ioſæ filij Leui, qui glutiuerat venenum. Author quoque *Tſemach Dauid* hæc ſcribit: *Anno* 4074. *à creatione Mundi*: 314. *ſecundum Chriſtianorum computum, fuit Papa Romæ Sylueſter, qui ſanauit Cæſarem à lepra ſua: & tunc Cæſar ſuſcepit legem Chriſtianorum.*

Supereſt nunc, vt videamus, vtrùm in Mahumetanica ſecta, temporibus Mahumeti mortem ſubſequentibus, miracula aliqua vera facta fuerint, & hodie quoque fiant; quemadmodum in Chriſtiana Religione facta fuiſſe, & hodie quoque fieri certiſſimum eſt. Ahmed filius Abdalhalim, vt ſupra dictum eſt, affirmat audacter, plura, & maiora apud Moſlemos, quàm apud Chriſtianos, ſigna

gna & prodigia, etiam poſt Mahumetum, viſa fuiſſe . Repeto hic eius verba :

وإذا قال النصارى هولاء كانوا صالحين فكان لهم من
ايات كما يذكرونه من ايات الحواريين فاصحاب محمد
من وتابعوهم صالحون ولهم من الايات اعظم مما
للحواريين وغيرهم من الامم : ومنهم مَن كان يحمل
العسكر على الماء ومَن يشرب السموم القاتلة ومن
يحيى الله الموتى بدعوته ومن يكثر الطعام والشراب
وكتب كرامات الاولياء فيها من ذلك اعظم
مما عند اهل الكتاب . *Quòd ſi dicant Chriſtiani : Hi fuerunt Sancti, & fecerunt talia miracula, qualia referuntur de Apoſtolis : Reſpondebimus, etiam Socios Mahumeti, & aſſeclas eorum, fuiſſe Sanctos, & maiora miracula feciſſe, quam fecerint Apoſtoli, & alij ex alijs gentibus. Nam quidam ex his tranſuexit exercitum ſuper aquas : aliquis verò bibit venenum mortiferum;*

rum; alius autem mortuos ſuſcitauit precibus ſuis: quiſpiam etiam cibum, ac potum multiplicauit. Et libri ſcripti in honorem eorum, qui hæc fecerunt, plures ſunt, quàm qui apud Scripturales reperiuntur. Sed impudentiſſimè mentitur hic Thraſo: nihil enim huiuſmodi in ipſis Mahumetanorum libris legimus factum, ſaltem quòd mortuorum reſurrectionem contineat. Quòd ſi quis Mahumeti aſſecla, tam grande miraculum patraſſet, cum hoc ſit omnium maximum, & vnius Dei omnipotentiæ proprium, vt Moſlemì ipſi fatentur: mendaces eſſent Doctores Mahumetani, vniformiter aſſerendo; nullum Sanctum, aut Prophetam, maiora miracula feciſſe, quàm Mahumetum, quem certiſſimum eſt, mortuum nullum ſuſcitaſſe; niſi forte ad ſolitas confugiant ineptias, Alcoranum ſcilicet illius, eſſe omnium miraculorum maximum. Sed oportebat, vt Ahmed aliquod exemplum, vel teſtem, vel authorem dictorum ſuorum afferret, vt aliquam fidem apud nos poſſet inuenire. At verò quomodo

modò afferret, ſi non habebat? Ego ſanè quotquot potui Scriptores Arabes ſedulò inueſtigaui, præſertim antiquiores, neque alia in ijs miracula à Mahumetanis facta inueni, quam quæ ſequuntur.

Author libri اعلام الهدى : *De Signis Directionis*. cap. 6. loquens de Phatema filia Mahumeti, aſſerit Maimunam eiuſdem vxorem dixiſſe : وجدتُ فاطمةَ عليها السلام نايمة والرحا تدور فاخبرتُ رسول الله بذلك فقال ان الله عَلِم ضعف امتهـ فاوحى الى الرحى ان تدور فدارت : *Inueni Phatemam, cui ſit pax, dormientem, & mola per ſe circumuoluebatur: & ſignificaui hoc Mahumeto, qui reſpondit: Cognouit Deus imbecillitatem ancillæ ſuæ, & inſpirauit molæ vt in gyrum ſe volueret, & obediuit.*

Hanc eſſe fabulam ex eo conuincitur: quòd improbabile prorſus eſt, Phatemam filiam Mahumeti iam regnantis (quippe euenit hoc paulo ante mortem pa-

patris, anno ſcilicet nono Hegiræ), & vxorem Aly, qui erat ſummus Imperator, coactam fuiſſe, tanquam mulam, molam circumgyrare: præſertim cum Mahumetus tot haberet captiuos, & captiuas: & Phatema eſſet vnicum illius delicium, & ipſa etiam ancillas haberet, vt conſtat ex ſequenti exemplo.

Thelabienſis in Suram 3. آل عمران *Familiæ Amran*, narrat ex relatione Giaberi filij Abdallah, Mahumetum aliquot dies cibo caruiſſe: cumque iam diutius tormentum famis tolerare non poſſet, adiuit habitationes ſingularum vxorum ſuarum, nec cibi quidquam inuenit. Deinde venit ad Phatemam filiam ſuam, vt aliquid manducandum peteret ab ea, quia famem vltra ferre non poterat. At illa ſanctè iurauit, ſe nihil habere: atque ita ieiunus diſceſſit. Interim ancilla Phatemæ miſit ad eam duas placentas, ac fruſtum carnis: at illa patrem reuocauit, & oſtendit ei hæc eadem intra ciſtulam repoſita: فاذا الجفنة مملوة خبزا ولحما

فبهتت

Google

فبهتت وعرفت انها بركة من الله فقال النبي صَ من
اين لك هذه يا بنية قالت هو من عند الله ثم اكل
النبي صَ وفاطمة والحسن والحسين وجميع ازواج النبي
واهل بيته جميعًا حتى شبعوا وبقيت الجفنـــة كما هي
قالت فاطمة فاوسعتُ منها على جميع جيراني وجعل
الله فيها بركـــة وخيـــرًا: *& ecce* (inquit) *ciſtula apparuit plena panibus, & carne: & obſtupuit Phatema, & cognouit hanc eſſe benedictionem Dei. Dixitque ei Mahumetus: Vnde tibi hoc, ò filiola? Reſpondit: à Deo. Deinde comedit Mahumetus, & Phatema, & filij eius Haſan, & Hoſein, & omnes vxores Mahumeti, & vniuerſa familia eius vſque ad ſaturitatem: & remanſit ciſtula plena ſicut fuerat. Dixit Phatema: Largè diſtribui ex ea omnibus vicinis meis: & poſuit Deus in ea benedictionem, & bonum.*

Qui hoc Phatemæ miraculum commentus eſt, putabat homines eſſe ſtipites,

tes, qui credere poſſent Mahumetum iam principem ſuorum, & quidem opulentiſſimum, plures dies ex inopia cibi ieiunum manſiſſe: neque apud vllas ex ſuis vxoribus, quæ erant circiter viginti, neque apud filiam, cuius ancilla cibaria habebat, ne panis quidem fruſtum inuenire potuiſſe. Vah nebulo: oportebat fabulam ingenioſius ſtruere, vt eam nobis pro miraculo venditares.

In quodam Codice manuſcripto perantiquo Bibliothecæ Eminentiſſimi Cardinalis Camilli de Maximis, qui nunc in Bibliotheca S. Collegij de Propaganda Fide aſſeruatur, refertur aliud miraculum de Aly Mahumeti genero in hunc modum. *Cum Hoſeinus filius Aly graui morbo ægrotaret, appetijt malum punicum, cum tunc non eſſet tempus malorum punicorum. Egreſſus Aly, illud ſedulò perquiſiuit, & inuenit vnicum apud Iudeum. Reuerſus cum eo Aly, obuium habuit in itinere quendam ægrotum, qui petijt ab eo dimidium illius, affirmans ſe ex eius comeſtione ſalutem recuperaturum. Dedit Aly illi dimidium;*

dium; quod cum comediſſet ægrotus, rogauit eum, vt ad citius conualeſcendum, aliud quoque dimidium ſibi largiretur. Obſecutus eſt Aly benignè, & rediјt ad filium, narrauitque ei quod ſibi euenerat: & filius factum patris probauit. Et ecce ſtatim miraculum:

فبينما هما يكلمان اذا بنقر خفيف بالباب فامر
الخادم بالخروج فخرجت فوجدت تخصًا من املح
الناس وبيده طفوز وعليه منديل الحرير الاخضر وفيه
عشرة من الرمان قالت الخادم فبقيتُ متعجبة فى حسن
الشخص وفى حسن الرّمان فاخذت الخادم واحـــدة
منها فاخباءتها ودخلت بالتسعة الى علىّ فاخذها
وقبّلها وعدّها فوجد فيها النقص قال فاعلم الخادم
نقصًا فقالت لــه الخادم نعم انــا اخذتُ الواحــدة
لحمتها فخررها وكانت الرمان من الجنة وبراءُ الحسيــن
من مرضه بالرجعة وقام مربعًا قويًّا شديــــــــدًا

Cum ambo colloquerentur, leuiter pulſata fuit

fuit ianua; iuſſitque famulam accurrere ad eam: & illa inuenit in ea hominem omnium venuſtiſſimum, qui habebat in manu pateram coopertam ſerico viridi, in qua erant decem mala punica. Obſtupuitque famula ob pulcritudinem hominis, & pomorum, & accepit vnum ex illis, & abſcondit; nouem autem detulit ad Aly, qui ea accepta deoſculatus eſt. Sed cum numeraſſet, inuenit vnum deeſſe, & indicauit famulæ; at illa confeſſa eſt, ſe accepiſſe quod deerat, propter pulcritudinem: & Aly libertate donauit eam. Erant autem mala punica ex Paradiſo. Et ſanatus eſt Hoſein à morbo ſuo propter eorum odorem tantum; ſtatimque ſurrexit validus, & integris viribus.

Suſpicor, verum miraculum ab aliquo Sancto Chriſtiano factum, falsò in Alym tranſlatum fuiſſe. Quicquid ſit, non videtur repugnare, quòd Deus etiam in homine infideli, actum inſigne charitatis, quamuis naturalis, aliquo ſpeciali beneficio remuneret, quemadmodum ſcelera quædam enormia, etiam in infidelibus, inſigni aliqua pœna punire conſueuit.

Digitized by Google

ſueuit. Verúm, quòd hæc mala punica è paradiſo allata eſſe dicantur, fabulam detegit. Neque etiam video, quomodo potuerit Aly reſcire, vnum malum punicum deeſſe; niſi id ſpiritui prophetico tribuatur. At verò Alym prophetam fuiſſe, non lego Moſlemos vnquam dixiſſe: imò id abſolutè negabunt, cum certò credant, Mahumetum fuiſſe vltimum Prophetarum.

Idem Author refert, narratum ſibi fuiſſe ab Abul-haſan Zaharienſi hoc miraculum. *Quidam vir Medinenſis profecturus ad bellum, dixit vxori ſuæ, quæ vterum geſtabat: Commendo Deo id, quod eſt in vtero tuo: & cum vxorem amplexaretur, illa mortua eſt in complexu illius. Ab eadem autem nocte, qua mortua & ſepulta eſt, apparuit lux ſplendentiſſima ſuper vterum eius: omnes que videbant eam ſingulis noctibus, donec reuerſus eſt maritus eius, & audiuit hoc. Quamobrem noctu venit ad ſepulcrum vxoris. Cumque ſponte apertum fuiſſet* (inquit Author): فاذا المرأة قاعدة

فى اكفانها وصبيّها فى حجرها فقالت يا فلان

دونك ما استودعت الله ولو استودعتنا لوجدتنا جميعًا

فاخذ الصبىّ منها حيًّا وانطبق القبر عليها .

ecce mulier ſedebat cum inuolucris ſuis, cum quibus ſepulta fuerat, & puer ſtabat in ſinu eius: dixitque marito: Heus tu, accipe quod commendaſti Deo. Quod ſi commendaſſes nos ambos, ambos procul dubio viuos reperiſſes. Ille verò accepit ab ea filium viuum: & deinde clauſit ſeſe tumulus ſuper eam. Allegat autem Author quemdam, qui teſtabatur, ſe vidiſſe puerum illum: & alium etiam, qui aſſerebat, ſe à patre pueri hæc audiuiſſe.

Verùm quemcumque teſtem adducat, ex hoc ſaltem conuincitur hoc eſſe commentum, quia nullus ſibi perſuadebit, hominem illum, relicta vxore inſepulta, ſtatim poſt obitum eius diſceſſiſſe. Quod ſi eadem nocte, qua ſepulta fuit mulier, lux illa fulgentiſſima apparuit, impoſſibile eſt, vt eam vel non viderit, vel ex alio-

aliorum dicto non reſcierit, antequam diſcederet Medina. Illud tamen aduerto, cum non conſtet ex Authore, in quanam muliere miraculum hoc acciderit, & in Medina plures eſſent Chriſtiani: potuiſſe aliquid ſimile in muliere Chriſtiana euenire. Præſtat tamen, hoc totum inter Mahumetanorum commenta, quibus eorum libri pleni ſunt, reponere.

Circumfertur inter Authores Moſlemos aliud miraculum: Nimirum, cum in prælio quodam Aly Summus Imperator extendiſſet in terra manum ſuam, vt ſuper eam totus exercitus tranſiret: mula quædam tranſiuit ſuper eam: at verò Aly malè precatus eſt ei, dicens: *Abſcindat Deus generationem tuam, ne amplius parias. Et ceſſauit ex eo tempore mula parere.* Quidam tribuunt hoc miraculum Mahumeto, quòd nimirùm ipſe ira mulæ illi malè precatus fuerit. Sed adeo ridiculum eſt, vt Ahmed filius Abdalhalim illud, vt ſupra vidimus, inter ſpuria, & fictitia reiecerit.

Hæc ſunt, quæ in Mahumetanica Secta potui miracula reperire. Multa tamen non quidem miracula, ſed Dæmonum ludibria ac præſtigia referuntur etiam à noſtris Authoribus, de illis, qui vulgò Sanctones, & Deruiſij nuncupantur. Horum pleraque narrantur à Ricardo (alij Ricoldum vocant) ex Ordine Prædicatorum, in libro, cui titulus eſt, *Turchicæ Spurcitiæ*, è Græco idiomate tranſlato, & typis impreſſo, Anno 1514. cum alio opuſculo, cui titulus: *Confutatio Legis latæ Saracenis*. Quidam tamen huius tantum ſecundi opuſculi Authorem faciunt prædictum Ricardum: primi autem, alium Authorem ex eodem, quantum conijci poteſt, Ordine Prædicatorum, qui diu inter Saracænos captiuus commoratus eſt, à quibus captus fuit circa annum 1436. in Ciuitate, ſeu Prouincia Hungariæ, quæ *Septem caſtra* vocatur, vnde Author, *Septemcaſtrenſis* cognomen accepit.

Hic igitur cap. 14. hæc habet de Deruiſijs, & Sanctonibus Mahumetanis.

Inue-

Inueniuntur aliqui tantæ perfectionis, vt quaſi impaſſibiles ſint, & nihil exterioris impreſſionis ſentire valeant. Nam in maximis frigoribus hyemis ipſi nudato toto corpore incedunt, & non ſentiunt: & hoc ſimiliter in caloribus æſtiuis. Iſti ſuæ probationis rationes, & patientiæ veritatem oſtendunt in varijs ſtigmatibus combuſtionum, & cicatricibus inciſionum corporum ſuorum. Nam ſi quis probare voluerit, facit ſibi apponere ignem, vel incidere carnem cum gladio: quæ omnia tantum ſentiunt, ac ſi lapidi ignem apponeres, vel lignum gladio incideres. Aliqui rariſſimè cibum & potum ſumunt. Aliqui autem, & magis perfecti, ſine omni cibo, & potu corporali viuunt. Alij viſionibus, alij reuelationibus varijs ſunt donati: alij raptus, alij extaſes ſupernaturales habent. Et paulò inferius. *Illud magnum portentum, de quo magnus inter eos eſt rumor, quod dicitur, plures conceptos eſſe, & natos ſine virili ſemine, qui Nephes Ogli dicuntur, de quibus etiam in ſequenti capitulo fit mentio. Credendum eſt fieri per fœminas non corruptas carnali corruptione:*

poteſt tamen eſſe, quòd ipſæ matres talium, ſint vxores Religioſorum, & propter prodigium continentiæ eorum naſcantur eis filij modo non naturali, ſed modo alio Diabolicæ diſpenſationis, hominibus occulto. Quomodocumque hoc fiat, licet ſit inſolitum, ac mirabile auditu, non tamen impoſſibile videbitur Diabolicæ potentiæ, ſi cætera eius opera inſpiciantur, quæ in eis, & per eos operatur. Deinde agit Author de agitatione, ſeu rotatione corporum in gyrum ad modulationem quorundam inſtrumentorum, quæ fit ab his Deruiſijs tanta velocitate, vt non poſſit, vtrùm homo ſit, an ſtatua diſcerni: & cum lentius ſe circumagere incipiunt, in fine motus eſt velociſſimus, & tandem tamquam vertigine correpti decidunt in terram, & extaſin per aliquod tempus patiuntur, ſenſibus omnibus deſtituti. Ideo autem habetur hæc corporum rotatio ſupernaturalis, quia nullus ſit præter eos, qui illam poſſit imitari.

Refert præterea, ſe præſentem fuiſſe, cum quidam Deruiſius venit quęrens hoſpi-

ſpitium apud eum, cuius ipſe erat captiuus: cumque is in alijs occupatus, illi non attendiſſet; Deruiſius indignatus, cæpit magno cum clamore malum eidem apprecari, & ſtatim diſceſſit: *Et eodem anno* (inquit Author) *in domo illa nec de hominibus, nec de pecoribus aliquid remanſit, quin omnia interierint. Et hoc de multis alijs audiui factum. Vnde multum cauetur ab omnibus, ne in aliquo offendantur.*

Cap. 15. refert, multos ex his Deruiſijs poſt mortem haberi apud populos in magna veneratione, itaut eorum ſepulcra à magna hominum turba inuiſantur; & plura inſignia beneficia per eorum interceſſionem obtineant, ac propterea votiuas oblationes copioſas ad eadem ſepulcra deferunt. Vnus ex his vocatur *Sadichaſi*: ideſt, *Sanctus Victor*, ſupra cæteros celebris; cuius ſepulcro, vel locis illi addictis, ſi quis iniuriam aliquam intulerit, inſignes ſæpe facinoris ſui pœnas luit: & communis eſt vulgi opinio, nunquam aliquem fraudatum fuiſſe votis ſuis,

qui ab eo auxilium peteret, præſertim in negotijs bellicis. *De his autem ſignis ac prodigijs* (inquit Author) *hoc dicere volo, quòd maior celebritas habetur de eo inter omnes Machometiſtas, quàm habeatur de Sancto Antonio inter Chriſtianos.*

Alius, nomine *Harſchipettech*, ideſt *Adiutorium peregrinationis*, à peregrinis præcipuè inuocatur, qui illius auxilium frequenter experiri dicuntur.

Alius dicitur Aſcikpaſſa, ideſt *Patronus amoris*, qui coniugatis diſcordibus inter ſe, vel ſterilibus, vel ex partu periclitantibus, opem ferre dicitur.

Alius nomine Vanpaſſa, diſcordes inter ſe conciliat: diciturque ſe inuocantibus, nunc iuuenis, nunc ſenex apparere.

Alius, qui vocatur Scheych paſſa, conturbatis, & afflictis, atque in anguſtia poſitis ſolamen afferre creditur.

Sunt & alia monumenta Deruiſiorum, quorum nomina ignorantur: in magna tamen veneratione habentur, & ad obtinendam pluuiam, ſerenitatem, &

alia

Digitized by Google

alia neceſſaria, inuocantur: & in his multa beneficia conferre dicuntur, pro quibus frequentes, opimaſque oblationes à miſeris illis bardis accipiunt.

Duorum præterea ſepulcra cum veneratione inuiſuntur, quorum alter *Gotnelmirtſchin*; alter *Bartſchun paſsà*, nominatur, quorum mira narrantur, maximè circa cuſtodiam & conſeruationem animalium, pro qua niſi illis votiuæ oblationes reddantur, animalia ipſa damnum ſentiunt. Refert Author, dominum ſuum amiſiſſe taurum, cumque diu quæſitum reperire non poſſet, votum mente concepit offerendi neſcio quid ſepulcro primi. Et ſtatim taurus repertus eſt in eo loco, in quo per triduum fruſtra quæſitus fuerat.

Eſt & alius nomine Chiderelles, Viatorum patronus, á quo itinerantes magna beneficia experiuntur: & apparere illis ſolet in forma viatoris griſeum equum inſidentis.

Refertur etiam de quodam, qui falsò accuſatus apud Regem cum alijs Derui-

ſijs de proditione ipſius Regis, damnatus eſt cum illis ad incendium. Hic verò in teſtimonium ſuæ innocentiæ in ardentem furnum ingreſſus, abſque vlla prorſus læſione exiuit: atque ita ſe, ſuoſque ſocios liberauit. Quamobrem in tanta veneratione habetur, vt hodie quoque eius crepidæ, tamquam ſacrum quid, aſſeruentur, eò quod inter incendia intactæ remanſerint.

De aliò quodam adhuc viuo narrat, mirabilem fuiſſe in rebus occultis, vel abſentibus diuinandis, & præſertim furtis: quamobrem fures ac latrones ſæpe illius vitæ inſidiati ſunt, ſed ſemper fruſtra. Occultas etiam mentis cogitationes eorum, qui ad ſe veniebant, diuinabat.

Redit deinde Author ad eos qui ex fœminis ſine viri opera naſci dicuntur, & *Nephes Ogli* appellantur, ideſt *filij Spiritus*: aſſeritque eos in tanta æſtimatione haberi, vt vel capilli, & veſtes eorum, magni fiant: his enim omnem infirmitatem curari dicunt. Et cum prodigiosè

naſcantur, per conſequens tota eorum vita, & actio, ſupernaturalis, & mirabilis eſſe cenſetur.

Capite 22. narrat Author miraculum hoc à Deruiſijs, ſeu Religioſis Mahumetanis patratum. *Inter Sacerdotes, & Deruiſios lis oborta eſt; vtris eorum oblationes, ac vota populi deberentur. Cumque inter ſe conuenire non poſſent, cauſam ad Regem detulerunt. Ille ſeptem dies ad deliberandum, tam ipſis, quam ſibi præſcribit. Interim nocte quadam, dum magna viſcerum commotione agitatus in latrina ſederet, tabula ſuppoſita diffringitur. Ille deorſum ruens, in pariete, tigillo obuio, ſuſpenſus hæſit. Per horæ ſpatium in tanto diſcrimine verſatus, nullo interim ſuorum accurrente; ad opem Sanctorum gentis ſuæ confugit. Repente in eo loco lumen apparuit. Viditque in eo quemdam Deruiſium ita ſe alloquentem: Vbi ſunt, Rex, Sacerdotes illi, quos Deruiſijs præferebas? cur te in tanto diſcrimine non adiuuant? Diſce iam quanto iure nos illis præferendi ſimus. His dictis, Regem lectulo ſuo facillimè reſtituit, atque ab*

eius

Digitized by Google

eius oculis euanuit. Mane facto, Rex iubet Deruiſios omnes ad ſe accerſiri, & ex vaſe pleno nummorum ſingulis plenum pugillum elargitur. Cum autem non poſſet eum, qui ſibi noctu apparuerat, recognoſcere, deque eo illum, qui Deruiſiorum Prælatus erat, interrogaſſet; hic reſpondit Regi; Quem noctu vidiſti, non fuit vnus aliquis ſingularis, ſed omnium noſtrum perſonam gerebat, quorum cauſa in communi agitabatur. Rex his auditis, in ſtuporem actus, Regnum filio renunciauit, & inter Deruiſios voluit recenſeri.

Hæc ſunt, quæ ex Septemcaſtrenſi habemus, quorum nonnulla ab aliis etiam Authoribus referuntur. De illis *Nephes Ogli*, Hottingerus allegat hæc verba Georgeu. cap. 1. *Fæminæ quædam nunquam congrediuntur cum viris, ſed ſeorſum certo in loco prorſus abſtruſo à virorum aſpectu & auditu, morantur: ipſæque rarius Templum frequentant; orantque ab hora nona noctis, vſque ad duodecimam, vt puta mediam noctem: atque inter orandum corpus continuè agitant, & vociferationibus*

mirè

Digitized by Google

mirè affligunt, vt ſæpius viribus & animo defecta, in terram prona concidant. Et ſi aliqua ab eo tempore grauidam ſe ſenſerit, Spiritus Sancti gratia fœcundatam ſe eſſe affirmat. Cumque pariunt, ab ipſis nati, Nephes Ogli, ideſt Animæ, vel Spiritus Sancti filij, appellantur. Ita mihi narratum eſt à pediſſequis earum: nam nec ipſe vidi, nec aliquis virorum huic ſpectaculo intereſſe poteſt. Franciſcus Barton Anglus ſcripſit ad eumdem Hottingerum in hanc rem: *De Nephes Ogli plurima, ſed ineptè ferè omnia narrantur: itaque potius fabulas duxi, quam quidquam inquiſitione dignum.*

Busbequius Epiſt. 1. de legatione Turcica, ſcribit, ſe multa audiuiſſe à Deruiſijs de Chaderle, quem Septemcaſtrenſis Chiderelles appellat, Arabicè dicitur الخضر *Alchedrus*, & eumdem cum Phinees, & Elia, & S. Georgio fuiſſe, falsò exiſtimant. Credunt enim animam Phinees tranſiſſe in Eliam, & ab Elia in S. Georgium, & ab hoc in Alchedrum: quem fabulantur, virginem quamdam,

por-

portentoſæ magnitudinis draconi expoſitam, ab eiuſdem draconis cæde ſeruaſſe: & per longinquas regiones peregrinari ſolitum, ad fluuium perueniſſe, cuius aquæ bibentibus præſtarent immortalitatem: ipſum ſolum ex eo bibiſſe: quamobrem mortis legibus ſolutum, huc illuc in equo præſtantiſſimo, qui eiuſdem aquæ hauſtu mortalitatem exuerit, diuagari, & præliantibus intereſſe, atque auxiliari, ſi opem eius implorent. Addunt, illum fuiſſe comitem Alexandri Magni, & contemporaneum Moyſi, ſed miraculis, & ſcientia illo maiorem. Aſſerunt præterea, fontem quemdam, qui in Moſchea neſcio qua reperitur, emanaſſe ex lotio, quod in eo loco profuderit equus huius Chiderlæ: cuius comitum, ſtabularij, nepotis, & ſororis ſepulchra in locis Moſcheæ illi vicinis oſtenduntur; & multa beneficia per illorum inuocationem, & per quaſdam reliquias prædicti Chiderlæ diuinitus conferri, fabulantur.

Idem Busbequius, Epiſt.4. narrat, Deruiſium

uiſium quemdam ſimulatæ ſanctitatis, ingentis ponderis ſaxo ſublato, pectus nudatum ſibi percuſſiſſe, abſque vlla tamen læſione. Deinde ferrum candens ori inſeruiſſe, & per omnem partem verſaſſe, non ſine ſaliuæ ſtridore, nec tamen aduſtionem vllam paſſum eſſe: quo facto, accepiſſe munus de manu ipſius Busbequij, ac diſceſſiſſe. Narrauit idem Deruiſius Cænobiarchæ ſui multa miracula, & ſanctitatem: quippe qui ſuper pallium ſuum expanſum in flumine, huc illucque ambulabat (idem de quodam Dauid Altroy pſeudomeſſia narrat R. Beniamin in ſuo Itinerario): & in excoriato atque exenterato veruece alligatus, in clybanum ardentem ingrediebatur, & cocto veruece, inde illæſus exibat.

In hiſtoria ſtatus hodierni Imperij Othomannici, à Ricauto Anglo conſcripta, Venetijs Italicè impreſſa, Ann. 1672. lib. 2. cap. 13. fusè agitnr de his miraculis, ac fucata pietate Deruiſiorum: & primò de rotatione illa corporum ad mo-

modulationem tibiæ, quam aſſerunt ſe facere ad imitationem Authoris ſui *Meneleuà*, qui quindecim continuos dies ita ſeſe rotauit, nihil interim comedens, aut bibens. In fine verò cadens in extaſin miras habuit reuelationes, omneſque Ordinis ſui Regulas dininitus accepit.

Deinde meminit illius Chiderelles, ſeu Chederly, de quo ſupra dictum eſt: & credunt Deruiſij quidam Ægiptij, illius meritis communicatam ſibi eſſe virtutem, ſerpentes ac viperas incantandi, quas ipſi ita audacter tractant, ſicut nos placidiora animalia. Quidam credunt hanc virtutem hæreditariam eſſe in familijs ſuis: alij verò, ſibi à Deo propter propria merita communicatam. Iſti ponunt in Paradiſo quatuor animalia: Equum S. Georgij, ſeu Chiderellæ: aſinum Ieſu Chriſti: camelum Mahumeti; & canem ſeptem Dormientium. (Alij addunt, arietem Abrahæ.

Cap. 14. refert de Ebrbuhar, qui fuit Author Deruiſiorum Ebrbuhariorum, ter tantum in anno illum comedere conſue-

ſueuiſſe panem hordeaceum, cum oleo oliuæ, melle, & vua: reliquos dies ieiunum in oratione tranſegiſſe: Frequentes habuiſſe reuelationes, & multos qui ad eum accurrebant, varijs à morbis liberaſſe.

Cap. 15. agens de Deruiſijs Nimetulanis, refert ſe audiſſe, Fundatorem eorum Nimetulam ita in oratione aſſiduum ac prolixum fuiſſe, vt tandem in extaſin raperetur, & felicitatem haberet loquendi cum Deo. Nullus autem admittitur in eius religionem, niſi prius per quadraginta dies maneat ſolus clauſus in cubiculo, tres tantum cibi vncias in die comedendo, quo tempore Deum videt facie ad faciem, & totam gloriam Paradiſi. Deinde cum alijs Deruiſijs in quodam prato circumuoluitur, ac rotatur: & ſi interea aliquam habeat viſionem, in terram prolabitur, velut morbo regio correptus, vel fulmine ictus. Adueniens autem Prælatus orat pro ipſo; & tunc aſſurgit exterritus, & velut amens: & viſiones quas habuit, *Superiori*, vel

vel alijs ſenioribus enarrat.

Cap. 16. de Deruiſijs Kadris hæc ſcribit: *Superiores Monaſterij huius Ordinis inſuſurrant clanculum in aures precatiunculam quandam ſuis Monachis, quam ipſi aſſiduè tenentur repetere: & dicunt eſſe talis virtutis, vt per eam fruantur viſione Dei, & habeant cæleſtes reuelationes.*

Cap. 17. de quodam Sanctone, nomine *Kalendery*, qui fuit Author Sectæ Kalenderiorum, ſcribit: *Erat excellens Medicus, & ſapiens Philoſophus, & virtutes ſupernaturales poſſidebat, per quas miracula manifeſta à toto Mundo cognita operabatur.*

Cap. 18. de Deruiſijs Edhemijs, aſſerit eos verſari in deſertis, & manſuefacere tigres, & leones, & cum illis familiariter verſari; & commorari, & colloqui cum Henoch.

Concludo huiuſmodi miraculorum, ſeu præſtigiorum materiam cum eo, quod refert Gabriel Bremond Maſſilienſis, in libro primo de Itineribus, ſuis, c. 29. nimirum: haberi tanquam rem certam apud

apud Moſlemos, nocte poſt diſceſſum peregrinorum è Mecca, imbrem tam copioſum, tantoque cum impetu è Cœlo ruere, vt non modò abluat cruorem, verùm etiam ſecum aſportet oſſa pluſquam quadringentarum millium ouium, quæ mactantur in planitie ad radices montis Araphat, ſacrificij cauſa: quod habent manifeſti miraculi loco, tamquam accepta ſint Deo ſacrificia ipſorum.

Ad hanc Mahumetanicorum miraculorum farraginem ſatis ſit reſpondere, nihil in illis reperiri, quod naturæ vel humanæ, vel Angelicæ vires excedat; quemadmodum de ipſius Mahumeti miraculis ſupra demonſtrauimus. Deinde dico, Brahmanes falſæ religionis cultores, tam in ieiunijs, quàm in orationibus, & extaſibus: & præterea in impaſſibilitate illa ad omnes caloris, frigoris, ferri, flammæque iniurias, atque etiam in apparenti quadam vitæ ſanctimonia, Deruiſios non ſolum æquare, ſed etiam ſuperare. Sed de hoc in quarto tractatu Prodromi noſtri fuſius agemus.

Interim ſatis ſit dicere, etiam inter noſtros, aliquos inuentos fuiſſe, qui ſimulata ſanctitate, & in extaſin raperentur, & per plures dies vel menſes ab omni cibo, potuque, quantum ſciri poterat, abſtinerent. Hæc autem omnia Dæmonum opera procul dubio fiebant.

Præterea Lectorem admoneo, non habendam eſſe multam fidem Ricardo Septemcaſtrenſi, qui, vt ipſemet in Prologo Operis ſui fatetur, adoleſcens quindecim circiter annorum ductus fuit captiuus inter Turcas: & vt erat ſimplicioris naturæ, quidquid ab illis audiebat de rebus Deruiſiorum, ſiue iam defunctorum, ſiue adhuc viuentium, ſtatim indubitanter credebat. Nihilominus nonnulla, quæ vel ipſe, vel alij referunt, ſi vera eſſent, aliquam miraculi ſpeciem præſeferre viderentur, inter quæ

Primum eſt id, quod aſſeritur de illis *Nephes Ogli*, qui ex fæminis ſine viri opera naſcuntur. Si ſtandum eſſet Decreto, quod anno 1637. die 13. Februa-

rij factum fuit in Gallia à Parlamento, ſeu Senatu Gratianopolitano, nimirum, *poſſe fœminam per ſolam vim imaginationis abſque viri opera concipere, ac parere*: poſſemus facilè hoc Mahumetanorum commentum, pro vera hiſtoria admittere. Sed credo, Gallos ipſos negaturos huiuſmodi Decretum, vtpote non ſolum ridiculum, ſed etiam impium, ac nefarium, & vniuerſo humano generi, & fidei catholicæ perniciofiſſimum. Quamobrem dicendum potius eſt, vel illos *Nephes Ogli* eſſe figmẽtum: vel ex occulto cum fœminis illis concubitu, eos naſci; vel demum Dæmonis opera eoſdem progigni. Hoc verò vltimum fieri poſſe, & experientia, & ratione conuincitur. Affirmauit mihi Eminentiſſimus Cardinalis Odeſcalchus, cui deinde Innocentio XI. Pontifici Maximo in officio Confeſſarij per tredecim annos inſeruiui: dum circa annum 1649. Legati munere Ferrariæ fungeretur; certiſſimis argumentis in Officio Sacræ Inquiſitionis Mantuæ compertum eſſe, ac probatum,

fæminam quamdam duos filios ex Dæmone incubo ſuſcepiſſe, qui vultum ſatis turpem præferebant. Fæminæ verò illi, dum in carcere clauſa teneretur, apparebat Dæmon eam deterrens, & minitans, ſe filios illos occiſurum. Duplici hoc modo potuit euenire. Primo, vt Dæmon humano ſemine opportunè è viro aliquo accepto, idem ſtatim intra fæminæ illius vuluam immitteret. Secundo, vt idem Dæmon duos illos infantes aliunde acceptos, fæminæ illi ſupponeret, inducto prius vteri tumore, vt proles vera ejus eſſe cenſeretur.

Secundum eſt id, quod dicitur, Deruiſium quemdam, occultas ad ſe venientium cogitationes cognouiſſe, atque ijſdem manifeſtaſſe. Sed vel hoc eſt negandum, vel dicendum, ex antecedentibus, & conſequentibus, alijſque coniecturis, & ex diſpoſitione ſpecierum, & obiectorum à ſe fortaſſe immiſſorum, vel ex alterationibus humorum, potuiſſe Dæmonem cogitationes eorum, actuſque voluntatis probabiliſſimè cognoſce-

re, &

re, & Deruiſio illi indicare: neque enim credendum eſt, illum ſemper omnium cogitationes diuinaſſe, ſed eas tantùm, quas tamquam certas habebat. Porrò multa ſunt huiuſmodi diùinationis ope Dæmonis factæ exempla.

Tertium eſt, quod refertur de pluuia illa, qua tot millium ouium ſanguis abluitur, & oſſa aſportantur. Sed ſuſpicor hoc eſſe aliquod figmentum; & ex eo quod ſemel vel bis acciderit, vulgatum fuiſſe perpetuum prodigium. Neque ignoramus, quam facilè vulgus ex vnico culice plures faciat camelos. Certé in Mahumetanorum antiquiorum hiſtorijs nihil de huiuſmodi pluuiæ miraculo reperitur, quod certe, ſi verum eſſet, nunquam tacuiſſent. At enim alij præter Bremondum affirmant, ſe illud à Meccanis peregrinis audiuiſſe. Verùm illi ipſi fortaſſe nugas vendebant. Quidquid ſit, ſi non eſt figmentum; dæmonis eſt ludibrium: nam & ad hoc, & ad alia, quæ de Deruiſijs referuntur, vis eius extenditur.

Rotatio illa ac circumuolutio corporum, arte addiſcitur ab adoleſcentibus tyronibus, & longa exercitatione illi aſſuefiunt, non ſine frequentibus à principio lapſibus, quemadmodum ſe vidiſſe teſtatur R. P. Vincentius Maria de S. Catherina Senenſi in ſuo Itinerario lib. 1. cap. 18. Fieri tamen poteſt, vt etiam Satan aliquid cooperetur, ſicut forte cooperatur ludionibus, & hiſtrionibus noſtris, qui ſæpe res magis miras, quàm rotationes illas, efficiunt.

Cætera, etiam ab Ethnicis facta fuiſſe legimus, & pleraque præſtigij, non miraculi nomen merentur; præſertim ſi & illa, & alia hactenus enumerata, cum miraculis illis, quæ in Chriſtiana Religione quotidie fiunt, comparentur: qualia ſunt, mortuos ad vitam reuocare; cæcos etiam à natiuitate illuminare; mutis loquelam, ſurdis auditum, claudis greſſum reſtituere: Dæmones ab obſeſſis pellere: à naufragio iam deſperatos eripere; à morbis incurabilibus repente ſanare; ſterilibus fæcunditatem elargiri: & præ-

terea

terea (quod maius eſt) beneficia ſpiritualia conferre, charitatis, humilitatis, patientiæ, cæterarumque virtutum: infideles ad veram religionem attrahere; peccatores ac ſceleſtos per pænitentiam ad bonam frugem reducere; in mortis articulo opem ferre, & ab hoſtium tartareorum viribus liberare. Nec deſunt etiam miracula illa, quæ Moſlemi Deruiſijs ſuis immeritò tribuunt; nempè, vt quis è medijs flammarum incendijs illæſus euadat: vt ſuper aquas pallio pedibus ſuppoſito, vel ſine illo, incedat: vt ferri iniuriam, & vim veneni non ſentiat: vt ſerpentes ac feras, innoxias, imò familiares, & obedientes experiatur: & alia huiuſmodi; quæ non ad oſtentationem, ſed ad neceſſitatem, vel magnam aliquam vtilitatem, non præſtigioſè, vel apparenter, ſed verè per diuinam virtutem fiunt. Nihil dico de miraculis ad prophetiæ donum ſpectantibus: nam hæc frequentiſſima ſunt; ita vt nullus ferè Sanctus inueniatur, qui prophetiç gratia non claruerit. Neque de his, ſaltem

multis eſt dubitandum, cum neque in vno loco, neque in vna gente, neque ab vno Sancto facta fuerint: ſed vbiq; è terrarum, à plurimis viris ſanctis patrata, & à plurimis Authoribus ſcripta ſint, quorum plerique ea viderunt, velà teſtibus fide dignis audierunt: & cum diuerſiſſimis in locis ac temporibus vixerint, & ſcripſerint, impoſſibile eſt omnes in mendacium, vel fraudem conſpiraſſe. Neque nos aſſerimus, ea, quæ de Deruiſijs referuntur, ſaltem omnia, falſa eſſe, & mendacia: ſed ſolum negamus eſſe vera miracula. Nam vel vtraque (nempe Deruiſiorum, & Sanctorum Chriſtianorum) ſunt vera miracula, vel vtraque falſa. Primum dici non poteſt: nam cum vna ex his Religionibus ſit falſa, Deus concurreret veris miraculis ad errorem & falſitatem comprobandam. Secundum verò neutra pars admittet: & ne quidem admittere poterit, cum omnes fateantur neceſſariò ponendam eſſe aliquam veram religionem, quam, ſiue Chriſtiana ſit, ſiue Mahumetanica (nam aliam

aliam eſſe non poſſe, etiam Moſlemi fatentur), debet etiam conuenienter Deus veris miraculis illuſtrare, & confirmare, non autem falſis illudere. Supereſt igitur, vt alterutra ſit vel vera, vel falſa. Nos porrò conſtanter affirmamus, Deruiſiorum, ſeu aliorum Moſlemorum miracula falſa eſſe: quod ſi probauerimus, conſtabit iam manifeſtè, miracula noſtra tantumodo vera eſſe, & facta per virtutem Dei.

Probatur igitur primò, ea, quæ à Deruiſijs fiunt, vel fieri dicuntur, non eſſe vera miracula: quia nullum ex illis eſt, quod per naturalem virtutem, ſaltem Angelicam, fieri non poſſit: neque vllum adducitur legitimè probatum, quod à Deo tantũmodo fieri poſſit, cuiuſmodi eſt reſuſcitatio mortuorum, & illuminatio cæcorum.

Secundò, quia pleraque habent characterem præſtigij, & ad iactantiam tantùm abſque vlla vtilitate fiunt: cuiuſmodi eſt illa percuſſio pectorum cum immani ſaxo: aduſtio, & inciſio membrorum:

rum : rotatio corporum, & alia huiuſmodi.

Tertiò, quia pleraque inueniuntur eodem modo facta ab Ethnicis, & hoc tempore fiunt à Bahmanibus, & alijs Idololatris Orientalibus.

Quartò, quia plerique horum Deruiſiorum, præſertim qui dicuntur Sanctones, ſunt homines vani, ac ſuperbi, & pro miraculis ſuis mercedem à ſpectatoribus, tamquam Hiſtriones, recipiunt: & præterea nefarijs ſceleribus ſunt inquinatiſſimi, itaut ab ipſis Mahumetanis malè audiant, maleque tractentur. Et illi ipſi, qui modeſtiorem vitam profitentur, & à mulieribus abſtinentiam vouent, his vitijs non carent, & frequenter, caſtitatis voto eiurato, ad fæminas dilabuntur.

Quintò, quia Deruiſij non ſolùm quædam admittunt contra legem Dei, ſed etiam contra inſtitutionem Pſeudoprophetæ ſui Mahumeti: quamobrem à Moſlemis Orthodoxis hæretici, vel ſchiſmatici eſſe cenſentur. Deus enim in Pentateu-

tateucho, Leu: c. 19. prohibuit Iſraëlitis; ne corpus cultris inciderent, neque in eo ſtigmata efformarent, quemadmodum Ethnici faciebant in morte alicuius ſuorum. Et lib. 3. Reg. c. 18. legimus de Sacerdotibus Baal: *Incidebant ſe iuxta ritum ſuum cultris & lanceolis, donec perfunderentur ſanguine.* Quamobrem ritus Idololatricos à Deo prohibitos imitantur Deruiſij, dum carnes ſuas ferro lacerant, vel incidunt. Sanctiones etiam, & ſtatuta Mahumeti tranſgrediuntur, dum muſicis inſtrumentis in rotationibus, ac precibus ſuis vtuntur: omnes enim Moſlemi fatentur, Mahumetum muſica omnia inſtrumenta à precibus, & Sacris ſuis remoueri præcepiſſe; quamobrem, nec tubas cum Iudæis, nec campanas cum Chriſtianis recipere voluiſſe. Præterea, vt ſupra vidimus, mendacem & blaſphemum eum Mahumetus pronunciauit, qui, etiam ipſum, aliquando Deum vidiſſe affirmaret, cum hoc ſit manifeſtè contra doctrinam Alcorani. At iſti boni Deruiſij aſſerunt fidenter, ſe Deum

facie

facie ad faciem intueri, & cum eo familiariſſimé colloqui. Sed quod præcipui momenti eſt, genus vitæ à Mahumeto ſeueriſſimè proſcriptæ ſuis aſſeclis, profitentur. Cum enim (vt refert Thelabienſis in Expoſitione Suræ المايدة *Menſa* v. 93.) intellexiſſet nonnullos ex ſuis cæpiſſe monaſticum Chriſtianorum inſtitutum imitari, vocauit illos ad ſe: & dixit eis : قال ثم بذلك اومر لم اني

ان لانفسكم عليكم حقا فصوموا وافطروا وقوموا

وناموا فاني اقوم وانام واصوم وافطر واكل اللحم والدهم

واتي النساء ومن يرغب سنتي فليس مني ثم جمع

الناس وخطبهم وقال ما بال اقوام حرموا النساء والطعام

والطيب والنوم وشهوات الدنيا اما اني لمن امركم

ان تكونوا قسيسين او رهبانا فانه ليس في ديني

ترك اللحم والنساء ولا اتخاذ الصوامع :

Mihi non fuit hoc præceptum : vos verò curam gerere debetis veſtri ipſorum. Itaq; ieiunate;

nates,& ieiunium ſoluite: vigilate,& dormite: nam & ego vigilo, & dormio: ieiuno, & ieiunium ſoluo: comedo carnem, & adipem; & dormio cum mulieribus: & qui recedit ab inſtitutionibus meis,non eſt ex parte mea. Deinde congregauit populum, & prædicans illi, dixit. Quid ſibi volunt quidam ex vobis prohibendo vſum fæminarum, & cibum, & eſcas bonas, & ſomnum, & voluptates huius mundi? Atqui ego non præcipio vobis, vt ſitis presbyteri, & monachi: neque in lege mea prohibetur caro, vel vſus fæminarum, nec præcipitur ædificatio cænobiorum.

Ex dictis apparet manifeſtè,quàm alienus fuerit Mahumetus ab inſtituto horum Deruiſiorum: itaut ne pro ſuis quidẽ eos agnoſcat. Ipſi etiam è conuerſo videntur parum Mahumeti legem curare: vt enim teſtatur Septemcaſtrenſis cap.20. multas habent ſententias contra Alcoranum, & etiam contra veritatem. Quamobrem, vt iam dixi, ab ipſis Mahumetanis hoc hominum genus pro hæreticis, ac ſchiſmaticis habetur, vt aſſerit Ricautus ſupra laudatus, cap. 14.

Libet

Libet addere pro coronide huius Tractatus id, quod ſcribit idem Septemcaſtrenſis, tamquam teſtis oculatus c. 20. de his Deruiſijs. *Vtuntur* (inquit) *imò potius abutuntur ipſo Alcorano ad perpetrandum omnia genera ſcelerum: ſcilicet, furta, homicidia, fornicationes, adulteria, ſtupra, latrocinia, & his ſimilia: quæ, ſi omnia, quæ audiui, vidi, & expertus ſum, narrare vellem, tædium generaret, & nauſeam audientibus. Sortilegijs, & incantationibus, & diuinationibus ita infecti, deturpati, & corrupti ſunt, vt vix ſit vetula, quæ non habeat eorum aliquam artẽ, & ſcientiam.* Et paulò poſt: *Sacerdotes eorũ, licet magnam oſtendant religionem coram hominibus: in occulto tamen pleni ſunt omni nequitia, itaut de omnibus ſceleribus ſe intromittant.* Nullo igitur modo fieri poteſt, vt per huiuſmodi genus hominum fiant vera miracula, quibus Deus velit Mahumetanicam ſectam, tamquam veram religionem, confirmare.

FINIS.

Appendix.

CHimerico, prorſuſque inani Alcorani miraculo, quod Mahumetani plenis buccis, آية مستمرة لا انقضاء لها, *miraculum permanens ac perpetuum, quod nunquam ceſſat*, proclamant, non erit abs re (quandoquidem vacantes pagellæ permittunt) pauca quædam ex multis, miracula opponere, quæ in Chriſtiana Religione, & veriſſima, & perſeuerantia eſſe, totius orbis teſtimonio comprobantur.

Primum ſit, Domus illa celeberrima, in qua B. Virgo Deipara in Nazarena Vrbe nata & enutrita, Æternum Verbum concepit, & cum eodem tot annos habitauit, ac deinde poſt eius obitum, in ſumma ſemper veneratione Chriſtianis fuit. Hanc à fundamẽtis auulſam Angelico miniſterio in Illyricum primùm, Anno Chriſti 1291. die 6. Maij deportatam; & triennio poſt, die 10. Decem-

bris in Picenum Italiæ prouinciam, vbi nunc omnium Chriſtianorum concurſu votiſque frequentatur, ſub Lauretanæ Domus nomine, tranſlatam fuiſſe, ita certum eſt, vt nullo modo poſſit in dubium reuocari. Nam eodem tempore Domus hæc in Nazarena Vrbe defuit, quo in Illyrico apparuit: Ex Illyrico verò abfuit, ex quo in Picenis diuinitus delata ſeſe dedit conſpiciendam. Et miſſis pluries certis ac fidis viris in Nazareth, qui rei veritatem explorarent; inuenerunt Domum illam ſublatã, relictis fundamentis eiuſdem menſuræ, materiæ, ac ſtructuræ, quæ in Illyrico viſebatur, & nunc in Piceno conſpicitur. Id verò Peregrini omnes, qui è ſacris Paleſtinæ locis regrediuntur, hodie quoque confirmant. Huius autem rei veritatẽ Deus ipſe quotidie inſignibus miraculis, ac prodigijs, quæ ibi fiunt, teſtatur, quæ Mahumetani ipſi negare non poſſunt, cum ſint ibi in proſpectu omnium munera votiua miſſa à quodam eorum Prætore, ſeu Baſcià, nomine Corcut: Anno Chriſti

1552.

1552. cum eiuſdem atteſtatione Arabicè ſcripta, qua ſe à B. Virgine, quæ in eo loco colitur, à lethali pectoris apoſtemate liberatum fuiſſe fatetur. Oſtenditur etiam ibi pallium, ſeu tegumentum Altaris exterius argenteum, gemmis ornatum, ab alio Baſcià B. Virgini ob gratiam ab ea acceptam, oblatum.

Secundum, æquè certum (nam innumeros, atque oculatos habet teſtes) eſt Crux illa celeberrima in Vrbe Malipuritana, in India Orientali, ſupra quam, cum oraret, vulneratus eſt ad mortem á quodam Brachmane S. Thomas Apoſtolus die decima octaua Decembris. Nam quotannis, eadem die recurrente, dum ante eam Sacrum ſolenniter celebratur, ad initium Euangelij atro quodam colore, ſplendore permixto, inoffuſcatur, qui poſt Offertorium clarior euadit, donec Crux tota candida ac nitens apparet. Dum autem fit conſecratio, reſumit Crux colorem ſuum naturalem, & ſanguineo ſudore tota perfunditur, quo Fideles linteola ſua infun-

dunt, ac per ea Deus multa admiranda operatur. Si quando verò contingat, vt Crux illa eo tempore nullatenus immutetur; flagellum aliquod graue, vel inſignem calamitatem Chriſtiano populo portendi, experimento compertum eſt.

Tertium, certiſſimum, quia euidentiſſimum: Barij (quæ eſt Apuliæ in Italia Vrbs percelebris) ex oſſibus S. Nicolai Epiſcopi Myrenſis manat aſſiduè puriſſimus ac limpidiſſimus liquor (quem Mannam S. Nicolai vocant) qui in vitreis ampullis ſeruatus, nunquam corrumpitur, nec verminibus ſcatet, niſi forte apud eos, quos flagitijs ac libidinibus inquinatos inuenerit: & quotidiana per eum miracula patrantur: tamque copiosè emanat, vt per omnes Chriſtiani Orbis regiones commodè tranſmittatur.

Quartum: Tolentini (quæ eſt Ciuitas Prouinciæ Picenæ in Italia) ex brachijs S. Nicolai (qui vulgò, *de Tolentino* appellatur, & pluſquam trecentis ab hinc annis obijt) argenteis thecis incluſis, identidem, turgeſcentibus venis, copioſus

cruor

cruor emanat. Id verò præcipuè euenire obſeruatum eſt, cum magna aliqua calamitas Chriſtianorum rebus impendet.

Quintum: item in omnium oculis verſatur. Neapoli, celeberrima Italiæ Vrbe, in duabus vitreis ampullis, S. Ianuarij Epiſcopi, qui ſupra mille ab hinc annis pro Chriſti fide ab infidelibus occiſus fuit, ſanguis concretus aſſeruatur; qui vbi coram ſacro eius capite exponitur, ſtatim velut recenter effuſus, liqueſcit, & ebullit. Si quando verò concretus perſeueret, aduerſi aliquid Chriſtianæ Reipublicæ præſagire experientia comprobauit.

Alia plura fortaſſe magis mirabilia, ſed minus nota, prætereo: quia ſatis hæc exiſtimo ad oſtendendum Mahumetanis, verè eſſe in Religione Chriſtiana, quod ipſi in ſua ſecta falsò iactant; nempe, non vnum, ſed multa ايات مستمرّات *Miracula perſeuerantia*. Neque dicere poſſunt, hæc Dæmonum eſſe ludibria: incredibile enim eſt, Deum permittere Dæmoni-

bus

bus ita innocentibus fidelibus illudere per eas res,quarum pleraſq; Mahumetani ipſi,vt pote ſacroſanctas,venerantur.Porrò Dæmonū ludificatio & malas cauſas, & malum finem, & noxios hominibus effectus ſemper habet: quorum hic nihil agnoſcitur. Et multò minus dicere poſſunt, has eſſe prauorum hominum technas ac fraudes, cum ſine vllius opera, per ſe, prorſuſque diuinitus eueniant. Quòd ſi hìc aliqua hominum fraus aut deceptio ſubeſſet: iam hæc per tot annorum curſum deprehenſa fuiſſet, quemadmodum deprehenſa eſt techna & impoſtura Græcorum, aliarumque nationum ſchiſmaticarum Orientalium in igne illo ſuppoſititio, quem in Paſchatis peruigilio in Sepulchri Dominici Templo, ad preces ſuas è cælo delabi confingunt.

F I N I S.

BIBLIOTECA NAZ.
ROMA
VITT. EMANUELE

Digitized by Google

Errata ſic corrige.

PAgina 21. linea 16. بادى . corrige نادي . p. 23. l. 6. نا . c. ناكل . pag. 27. l. 9. بو . c. ابو . p. 29. l. 6. ea. c. eo. p. 34. l. 12. eos ſi, eſtis. c. eos, ſi eſtis. p. 38. l. 13 تكونن من . c. تكونن من . p. 39. l. vlt. uper. cor. ſuper. pag. 45. l. penult. etiam. c. & iam. p. 47. l. 1. Ginterrogate. c. Interrogate. p. 58. l. 8. باتة . c. باية . p. 62. l. 6. facceret. c. faceret. p. 121. l. 16. بقدكان . c. قد كان . p. 122. l. 16. at pij. c. ac pij. p. 128. l. 17. eum. cor. cum. p. 130. l. penult. occiſa. c. occiſi. p. 134. l. 6. يحيرون . c. يجبرون . p. 178. li. 1. يزيدون . c. يريدون . p. 180. l. 1. Iudeæ. c. Iudæa. p. 185. l. 16. المضنفين . c. المصنّفين . p. 186. l. 7. المعجرات . c. المعجزات . p. 188. l. 14. انقطعن . c. انقطعت . p. 197. l. 10. نفسه . c. نفس . p. 250. l. 19. ſtato. c. ſtrato. p. 261. l. 2. chirurgia. c. chirurgiæ. pag. 280. l. 12. uſſiſſe. c. iuſſiſſe. p. 304. lin. 20. Mahumetum. c. Mahumetus. pag. 406.

406. lin. 17. نبى. cor. بى pag. 436. lin. 8. ولِدِ. ccr. وكَلَ.

Alia leuiora errata tam in Arabicis, quam in Latinis, Lectoris prudentiæ corrigenda relinquuntur.

Digitized by Google